

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

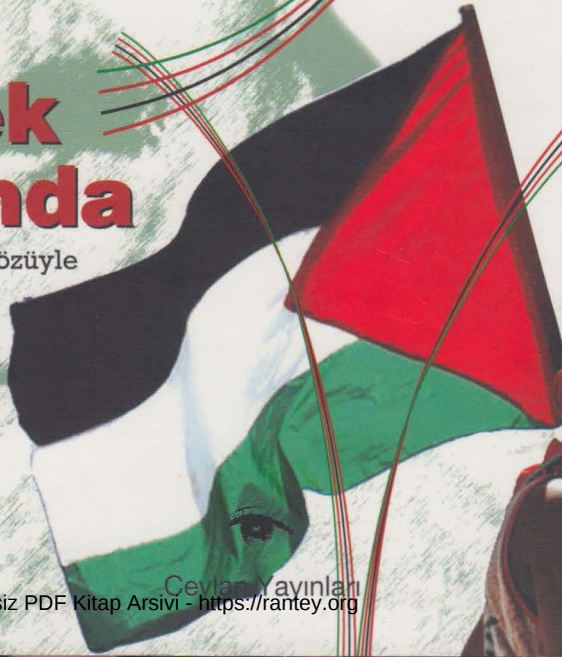
GEORGE HABAŞ

Düşle Gerçek Arasında

Filistin Halkının “Bilge”si
GEORGE HABAŞ

**Düşle
Gerçek
Arasında**

Haluk Gerger'in önsözüyle

CEYLAN YAYINLARI

FİLİSTİN HALKININ 'BİLGE'Sİ
GEORGE HABAŞ

Düşle Gerçek Arasında

Çeviren: Özge Kelekçi

**Bu kitap, Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'nin
katkılarıyla hazırlanmıştır**

GEORGE HABAŞ

Derleyen: Şenol Gürkan

Çeviren: Özge Kelekçi

Araştırma-İnceleme: 48

© Ceylan Yayınları: 184

Birinci Baskı: Nisan 2008

ISBN: 978-975-6304-68-6

Editör:

Necati Abay

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzenleme:

Can Grafik

(0212) 501 01 21

Baskı-Cilt:

Can Matbaacılık, Davutpaşa Cad.

İpek İş Hanı Kat 3/7 Topkapı-İstanbul

Telefon/Faks: (0212) 613 10 77 - 613 15 47

© Ceylan Basım Yayın Tanıtım: Hocapaşa Mah.

Kargılı Sk. No. 1 Celal Orman İş Hanı Kat 2/24 Sirkeci-İstanbul

Telefon: (0212) 519 70 93 - Faks: (0212) 514 68 77

e-mail: info@ceylanyayinlari.com

web: www.ceylanyayinlari.com

FİLİSTİN HALKININ 'BİLGE'Sİ
GEORGE HABAŞ

Düşle Gerçek Arasında

CEYLAN YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
Bilge	17

GEORGE HABAŞ

Devrim Devam Etmeli	21
Her Adımımız Filistin'in Kurtuluşu İçindir	47
Devrim Bizim Ahlak Yasamızdır	49
Faşist İsrail Çökecektir	55
Topraklarımızda Büyük Eylemler	
Patlak Verebilir	61
İşgal Sürdükçe Mücadele de Sürer	75
Demokrasi mi FHKC'nin Politik Çizgisi mi?	83
Filistin: Düşle Gerçek Arasında	87
Araplar Yenildi Siyonistler Kazandı	109
Cephe Kendini Yenileyerek	
Yoluna Devam Edecektir	115
Filistin'in Yarısı Sürgünde İken Barış Olmaz	125
Arap Ulusunun Birliği Gerçekleşebilir	129
Sana Söz Ebu Ali Mustafa	143
Tutsaklar Hemen Serbest Bırakılmalıdır	147
İntifadayı Korumak Filistin'i Korumaktır	149
FHKC Genel Sekreteri Ahmet Sa'adat'a Özgürlük	155
Müzakere Masasına Geri Dönüş İhtimali Yoktur	159
Ulusal Arap İslami Direniş Cephesi	175
En Geniş Arap Halkları Cephesini Oluşturalım	183

ARDINDAN

FHKC: Şan Olsun El Hakim’e.....	187
Filistin Halkı ‘Bilge’sini Sonsuzluğa Uğurladı	189
Yolu Yolumuzdur.....	193
Kendi Hikayemizi Kendimiz Anlatmalıyız	195
George Habaş’ın Filistin Mücadelesine Katkıları	203
Uğurlar Olsun, George Habaş	213
Düş Doğuran	217

EKLER

Zafere Kadar Direniş	225
Filistin’in Kurtuluşu Stratejisi	231

İkinci Cenin katliamının ardından kampa giden bir gazeteci, duygularını bir karikatürle anlatmıştı. Yıkıntıların arasında hep aynı sözcükleri tekrarlayan bir papağanın hikayesini... Arapça bilmeyen gazeteci, papağanın ne dediğini anlayamamıştı, ancak, sözcükleri zihnine kazınmıştı. Ve Türkiye'ye geri döndüğünde, papağanın söylediklerinin anlamını öğrenmiş, onu karikatürleştirerek sözcüklerini gerçek kılmıştı: Sesimi duyan var mı?

Türkiye topraklarında bu çılgılık, depremle özdeşleşti. Bu soru, yıkıntıların arasında, bir can, bir insan bulmanın umudunu ve umutsuzluğunu yansıtır, tüm çıplaklığı ile hepimize. Papağanlar ise yalnızca yüzlerce/binlerce kez tekrarlananları söyleyebilirler. Cenin'de, Filistin'de yıkıntıların arasında yarım yüzyılı aşkın süredir tekrarlananları biz ne kadar duyduk; papağanların dahi ezberledikleri insanlık dramlarını, direniş destanlarını ne kadar gördük/görebildik?

George Habaş'ın mücadelesinin ayak izlerini sürerken, emperyalizm destekli Siyonist depremlerin ardından, bir halkın yüzlerce kez yeniden dirilişini, Anka kuşu misali taş generallerin ellerinde küllerini kanatarak yeniden doğuşunu Türkçe'leştirdik. Filistin mücadelesinin neredeyse her 'an'ını dolduran bir simge olarak El-Hakim'i 21 yüzyılda hatırla(t)mak, yeniden

okumak; yalnızca Filistin halkına karşı bir sorumluluğumuz değildi; tüm dünya halklarının mücadele deneyimlerini biriktirme, damıtma görevimizin de bir parçası idi.

Habaş'ın hayatını, mücadelesini anlatmak; bağına İsrail hançeri saplanmış Ortadoğu'nun çarpıtmalarla dolu denkleminde yarım yüzyıllık bir direniş öyküsünü anlatmaktı. Yıkıntıların arasından filiz veren umudu, bir halkın düşlerini anlatmaktı. Emperyalist, siyonist kara çalmalara, terör demagogilerine bir taş atmaktı. Asıl teröre işaret etmektir. El-Hakim sonsuzluğa uğurlanırken, arkasından mücadele yeminleri eden Filistinlilerin 'unutmamışlığını', Türkiye halklarının kolektif hafızalarında da yankılandırmaktı.

Kitabın eksiklikleri, onu hazırlayanlarındır; tamlıkları ise direnenlerin, taş generallerin ve onların bilincinde düşleşen El-Hakim'indir.

Uğurlar olsun sana, Filistin'in bilgesi!

Şenol Gürkan-Özge Kelekçi

BİREY, TOPLUM, HAYAT

Haluk Gerger

Bu kitapta yer alan 1997 tarihli söyleşisinde Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) önderi Dr. George Habaş şöyle diyor:

“FHKC, her konferansında bir önceki konferansından bu yana geçen süreyi ve hatalarını değerlendirir. Cephe’nin genel sekreteri olduğum sürece, tüm bu hatalarda payım vardı. Ve bu hataların benim hatalarım olduğunu söyleyebilirsiniz. Bunlar FHKC’nin hatalarıdır, ama aynı zamanda benim hatalarımdır. Ancak, sorunuz hakkında düşündüğümde, bana öyle geliyor ki, bu sorunuz Filistin probleminin son yüz yıllık seyriyle de alakalı. Bu tarihsel süreçte yaşananlar o kişinin ya da bu kişinin değil, tüm Arapların hatalarıdır, bu hatalar kolektif yenilgimizi içaret eder.”

Hatalardaki bu ortaklık, “yenilginin kolektifliği” ve bu bağlamda ortaya çıkarılan “birey-örgüt-halk birliği,” bana göre, elinizdeki kitabın temel özelliğini oluşturuyor. Bir (önder) bireyin perspektifinden bütün bir Filistin’in, Arap halklarının ve giderek bölgenin tarihsel seyrini içeren kitap, ancak çeşitli düzeylerdeki birliğin/bütünselliğin çözümü ile anlaşılabılır. Birey ile toplum arasındaki ilişki ve tarihsel süreçte bireyin rolü konusunda sağlam bir kavrayış zeminiyle ancak elinizdeki kitabın değerini ölçebilirsiniz.

Karl Marks, Louis Bonaparte’ın 18. Brumeri’nde diyor ki:

“İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar ama bunu keyiflerince yapamazlar; tarihi, kendi seçtikleri koşullar altında değil, fakat doğrudan geçmişten gelen ve içinde bulundukları verili koşullar altında yaparlar.”

Birey, özellikle de Habaş gibi önder birey, “tarihin başlangıç noktası” ile “tarihin sonucu” arasındaki uzun insanlık serüveni çizgisinde özel yer işgal eder. Ve, toplumla, tarihsel süreçle bireyin rolü diyalektik bir bütünsellik gösterir. Bireyle toplumun birbirlerinden bağımsız olarak var olamayacakları gerçeği üzerinden kurulan “zıtların birliği” giderek, “birey-yığınlar-insani eylem (praksis)-tarihi süreç, ilerleme, devrim bütünselliği”nde buluşur.

Bu kitapta Habaş ile toplum ve tarihsel süreç arasındaki bütün bu işlevsel bağlar her sayfada ortaya çıkıyor ve kitap asıl anlamını burada buluyor: Birey-toplum birliği; halk-örgüt-önder birliği; Filistin-Arap birliği; ulusal kurtuluş-toplumsal kurtuluş birliği; teori-pratik birliği; silahlı mücadele-politik-ideolojik mücadele birliği...

İşte bu noktada, elinizdeki kitap, sadece bir kişinin öznel bakışını, yaşamını, mücadelesini, düşünce ve pratiğini okura vermekle kalmıyor, bunları aşır, Filistin’in, Arapların, bölgenin, uluslararası politika çerçevesi içindeki sosyal, politik, diplomatik, askeri tarihini içeren bir başyapıta dönüşüyor. Hemen belirtmek gerekir ki, kitabı çeviren Özge Kelekçi, kısa ama özlü dipnotlarındaki açıklamalarıyla, bu kitabı gerçekten bir kapsamlı tarih çalışması olmasına büyük katkıda bulunuyor...

Eski Roma’da, vahşetin simgesi gladyatör dövüşlerine karşı Hristiyan hareketinde oluşan karşıtlığın ilginç bir öyküsü vardır. Roma’daki Colessium’daki bir gösteride yine kana susamış izleyicilerin, İmparator’un işaretiyle çılgınlaştığı bir anda, yenilen gladyatörün gırtlığına galibin mızrağı saplanacakken, bir papaz arena ya iner ve engel olmaya kalkar cinayet eğlencesine. Sonuç baştan bellidir elbet; protestocu papaz çıldırmış seyircilerin gazabına uğrar, hemen oracıkta linç edilir, yenilenin infazı ardından gerçekleştirilir. Ne var ki, bu vahşet ritüellerinin, “spor oyunları”nın sonunun da başlangıcıdır bu tekil eylem. İnsanın uygarlaşma sürecindeki, tarihsel ilerlemedeki, “özel yeri ve işlevi” bireyin böyle bir yer

tutar hayatta. Öyle olur ki, maddi üretimin, onun üzerinde inşa edilen ortak belleğin-tarihin, dilin, kültürün, kısacası, “toplumun ruhu”nun yaratıcıları ve giderek, ilerlemenin-devrimin nesnel dinamiklerinin öznel taşıyıcıları olan, kısacası halk deyip geçtiğimiz sıradan emekçi yığınların, o milyonların içinde erir birey ve milyonların kendisine dönüşür; sonra milyonlarla çarpımı, milyonların bireyle toplamı, tarih yapan milyonların bireyleştiği karmaşık süreç başlar. George Habaş artık böylesi bir sürecin ürünüdür...

Alman filozof Heinrich Heine, “her birey, kendisiyle birlikte doğan ve ölen bir evrendir” der. Bu doğrudur ama, elbette, boşlukta oluşmuş, boşlukta yüzergezer bir “evren” değildir bu; Marks’ın deyişiyle, “toplumsal ilişkilerin bütünlüğü”nün galaksisinde oluşan bir öze sahiptir. George Habaş, böylesi bir bütünlüğün ürünüydü...

İşte O’nun ağzından bir tarih dersi, bir yaman hesap kesme, derslerle dolu bir büyük muhasebe elinizdeki kitap. Ürdün’den Mısır’a, Filistin’e, Siyonist Devlet’ten emperyalizme, Lübnan iç savaşına, Hizbullah’a bir sosyal-politik döküm; yıkılan düşler, yenilgiler, kahramanlıklar, kazanımlar; devrimci teoriye ve pratiğe ilişkin çşiz deneyimler; ulusal kurtuluş mücadelesinden sosyalizme, Arap birliğinden antiemperyalist savaşıma, ittifak ilişkilerinden azınlıklara, İslami güçlerle ilişkilerden İsrail’deki muhalif güçlere uzanan, teoriyle, pratikle güçlenmiş bilgi ve deneyim birikimi... Tarihsel süreç ve mücadele içinde değişen gündem, düşünceler, gerçekler, öngörüler, hatalar, başarılar, özeleştiriler... Devrimci pratikle, teoriyle Hayat arasındaki yaşanmış ilişkinin perde perde anlatımı, onlarca yılı kapsayan bir sosyal-politik panorama, taktik ve strateji sorunlarının, toplumsal güçlerin ilişkilerinin bir film şeridi gibi sayfalarda akıp giden serencamı... Filistin kalkışmasının görkemli günlerinden Büyük Ortadoğu Projesine uzanan Ortadoğu belgese... Devrimci mücadelenin el kitabı... Müthiş bir yaşamdan bize kalan, ışıklarla yol açan, bir miras...

Bu kitap, antiemperyalist, antisömürgeci ulusal mücadelelerin küçük burjuva ulusalcı akımları karşısındaki devrimci Marksist ek-
senin manifestosu, şu lanetli dünyanın lanetlilerinin de acılarıyla,
sevgiyle, kahramanlıklarla dolu öyküsü aynı zamanda. Bir söyleşi-
sinde, “Hizbullah, bizim kanlı ve acı deneyimimizin mükemmel bir
eseridir” derken, Habaş, bölgenin tarihsel seyrini, Devrim’in seren-
camını, mazlumların ve Büyük Direniş’in gerçekliğini ne güzel
özetlemiş...

Bu kitabı yayımlamak, dağıtmak, okumak, tanıtmak ve tartış-
mak, bence, bir bakıma, Filistin’i anlamak, Filistin Devrimi’ni,
sözcüğün bütün anlamlarıyla, tanımak, bu yanılla da bir eylem, bir
dayanışma pratiği Filistin halkıyla ve yüzleşmek kendimizle, ders-
ler çıkartmak geleceğin zorlu savaşım günlerine ilişkin, kurtuluşa
dair...

Bernard Shaw, “gerçekçi (akılcı-*reasonable*) insan, dünyaya
uyum gösterir; gerçekçi olmayansa, dünyanın kendisine uyumu için
ısrar edendir. Dolayısıyla, bütün ilerleme gerçekçi olmayan insana
dayanır” demişti. Habaş, dünyanın zalim gerçekliğini değiştirmeye
girişmişti, düzenin akılcılığına, gerçekçiliğine başkaldırmıştı.

Dr. George Habaş, devrimciydi...

Amerikalı edebiyatçı Nataniel Hawthorne ise, “dünya, ileriye
yönelik bütün dürtülerini, huzursuz insanlara borçludur” diyor. Ha-
baş, sermayenin zehirlediği bu dünyadan mutsuz ve huzursuzdu,
onu değiştirmeye girişmişti.

Dr. George Habaş, devrimciydi...

George Habaş’ın yurt ve insan sevgisiyle örülmüş güzel yüre-
ği durdu ama yürüyüş sürüyor. İnsanlar yürüyorlar, teker teker ve
hep birlikte yürüyorlar, özgürlüğe, eşitlik ve adalete yürüyüş dün-
Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yanın dört bir yanında sürüyor, tek tek ırmaklar kurtuluş okyanusu-
na akıyorlar...

Habaşca, Nazımca yürüyor insanoğlu...

Yürüyor adım adım,

Yürüyor ağır ağır

yürüyor.

Rüzgar deniz gibi köpiiriyor,

esiyor deniz rüzgar gibi.

Akıyor iki yandan ışıklar

düşen yıldızlar gibi.

Sesler geliyor derinden

kalbin uzak sahillerinden:

Nereye gidiyorsun yavrum benim, nereye?

Dön sevgilim,

dön kardeşim,

dön evimin erkeği, dön geriye!

Yürüyor o,

ışıkla kızgın bir ölüm marşı çalarak

Yürüyor o,

gövdesi bir gemi gibi yükselerek, alçalarak.

Yürüyor adım adım

yürüyor ağır ağır

yürüyor...

İşitmiyor artık

hep aynı tahta masanın başında akşamlayan

hasta topal dostların

kalbe karanfil gibi damlayan

sözlerini.

Çıplak

iki bıçak

gibi çekmiş yüzünde gözlerini,

yürüyor düşmana doğru...

***Filistin, yalnızca Filistin değildir. Çocuk generallerin
Siyonistlere attıkları taşların, yalnızca taş olmadığı gibi. Bir
çağrıdır Filistin; insanlığa, insan olana. Bir umuttur atılan
her taş, insanlık için geleceğini arayana.***

BİLGE

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin, Dr. George Habaş'ın ölümünden sonra yayınladığı hayat hikayesidir. Metnin orijinal başlığı, 'El-Hakim'in Yolculuğu: 1925-2008'dir.

El-Hakim (Bilge-ç.n.) yoldaş, 1 Ağustos 1925'te Filistin'in El-Lidda kentinde doğdu. O yıllarda, Filistin, İngiliz mandası altında İngiliz sömürge yönetiminin kontrolündeydi ve Filistinliler bugün İsrail olarak bildiğimiz sömürgeci yerleşimciler projesinin baskısı altında idi. Dr. Habaş, Anglikan okulunda ve El-Lidda ilkokulunda okudu, sonrasında ise Jaffa Ortodoks okuluna ve Kudüs'te ortaokula devam etti. Lise eğitimini 1942'de tamamladı. Çocukluk yılları boyunca, Filistin'in somut koşullarından ve 1936-1939 yılları arasında İngiliz sömürgeciliğine ve Siyonist dayatmalara karşı patlak veren Filistin devriminden çok yoğun biçimde etkilendi. Liseden mezun olduktan sonra Yafa'ya dönen Habaş, iki yıl aynı okulda öğretmenlik yaptı ve 1944 yılında Beyrut'ta Amerikan Üniversitesi'nde tıp okumaya başladı.

Habaş yoldaş, 1948 yılında Beyrut'ta öğrenci iken El-Nak-

ba (Büyük Felaket) gerçekleşti. El-Nakba'da, Dr. Habaş'ın ailesi de dahil olmak üzere 700 bin Filistinli evlerinden/anavatanlarından sürülerek mülteci haline getirildiler. Dr. Habaş, diğer Filistinli ve Arap yoldaşları ile birlikte, El-Nakba'ya karşı Arap Ulusal Hareketi'ni kurdu. Bu hareket, Arap dünyasında gençler, öğrenciler, aydınlar arasında kısa sürede yaygınlaştı ve sömürgecilığe karşı bir cephe oluşturarak işgal altındaki Arap topraklarını özgürleştirmeyi hedefleyen ve silahlı mücadeleye dayanan ilk pan-Arap hareketi olarak tarihe geçti. Tıp okulundan mezun olduktan sonra, Habaş yoldaş, Arap Ulusal Hareketi'ndeki liderliğini sürdürürken, aynı zamanda Ürdün'de Filistinli mültecilere hizmet veren kliniklerde şehit yoldaş Dr. Wadi' Haddad ile birlikte çalışmaya başladı.

1967 yenilgisinin ardından, Habaş ve yoldaşları Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni kurdu. O dönemlerde Filistin devrimi, yalnızca İsrail'in ve emperyalizmin saldırıları ile değil, Arap dünyasının gerici rejimlerinin ve gerici güçlerinin de saldırıları ile kuşatılmış durumdaydı. Ürdün'de Filistin hareketi, gerici rejimin kendi elleri ile gerçekleştirdiği katliamlarla karşı karşıya kaldı ve Filistin devriminin yeni bir tabanının oluşturulacağı Lübnan'a göç etmeye zorlandı. Lübnan'da iç savaş ve İsrail işgali boyunca Dr. Habaş, FHKC önderliğini sürdürdü. 1982 yılında ise, FKÖ ve FKÖ eylemcileri Lübnan'ı terk etmeye zorlandı. El-Hakim ve yoldaşları bu sürgünün ardından Şam'a gitti. Sözde 'barış süreci'nin başlaması ile birlikte ABD Başkanı Ronald Reagan, Suudi Kralı Fahd'm inisiyatifleri ve sözde Amman 1985 anlaşmasıyla ortaya çıkan tehlike ve tehditlere karşı Habaş yoldaş, Filistin içerisinde kurumlaşmasının korunması ve geliştirilmesi kadar Filistin devriminin varlığının sürdürülmesi üzerine de odaklandı.

1987 yılında, Büyük İntifada'nın patlak vermesi ile birlikte, Dr. Habaş, Filistin ulusal birliğinin sağlanması ve Cezayir'de Filistin Ulusal Kongresi'nin toplanması için mücadele etti. El-Ha-

kim yoldaş, gerek Beyrut'taki Filistinliler arasında gerçekleşen iç mücadeleler sırasında gerekse de sonrasında, her zaman, ulusal birliği, mücadelenin ve ulusal kurtuluş hareketinin devamı için gerekli bir koşul olarak algıladı. Habaş, Filistinlilerin iç çelişkilerinin askeri mekanizmalarla çözülemeyeceğini ve bu sorunun ancak ulusal kurtuluş hareketinin demokratik süreçleri ile çözümlenebileceğini belirtti.

1993 yılında Oslo anlaşması imzalandığında, El-Hakim yoldaş, anlaşmaya karşı kitlesel bir muhalefet çağrısı yaptı ve FKÖ geleneksel liderliğinin bir yenilgi içerisinde olduğunu belirledi. Dr. Habaş, Oslo anlaşmasının temelde Filistin ulusal hareketinin merkezi önemli konularından biri olan geri dönme hakkını hedef aldığını söyledi. 1994 ve 1995 yıllarında Dr. Habaş, Oslo anlaşması süreci ile birlikte ortaya çıkan tehditlere karşı, geri dönüş hakkını savunmak için her yerde El-Awda komiteleri (geri dönüş komiteleri-ç.n.) ve başka geri dönüş örgütleri kurulması, kampanyalar düzenlenmesi ve sürgündeki Filistin liderleri ve eylemcilerinin toplantılar örgütlemesi çağrıları yaptı.

FHKC, Dr. Habaş'ın genel sekreter olarak katıldığı 6. Kongresi'ni 2000 yılında düzenledi ve Dr. Habaş, genel sekreterlikten ayrıldı. Dr. Habaş, genel sekreterlikten, bir örgütte demokratik süreçler kapsamında liderliğin değişiminin örgütleri ya da hareketleri zayıflatması bir kenara, güçlendirecek bir hareket tarzı olduğunu göstermek hedefi ile ayrıldı. FHKC, Dr. Habaş'ın varisi olarak Ebu Ali Mustafa'yı seçti.

2000'den 2008'e kadar, Dr. Habaş, El-Ghad El-Arabi Merkezi'ni kurarak çalışmalarını Amman'da sürdürdü. Amman'da eşi ile birlikte kızının yanında yaşadı.

El-Hakim yoldaş, tüm yaşamı boyunca, halkına yalnızca büyük bir adanmışlık ve dikkat göstermekle kalmadı, aynı zamanda sürekli ve açık biçimde devrimin geleceği ile halkının düşmanlarının planları ve tehditleri karşısında bilimsel bir bakış açısı ve analiz yeteneği geliştirdi. Filistin özgürleşene kadar yolun-

da yürüyeceğimiz El-Hakim, bize yararlanabileceğimiz ve öğrenebileceğimiz pek çok zengin deneyim, miras bıraktı.

Dr. George Habaş'ın FHKC 6. Kongresi 'nde yaptığı konuşmadan:

“Yoldaşlar! Militanca yaşanan onyıllardan ve yaşadığım zengin deneyimlerden elde ettiklerim bana, bahşedilmiş bir şey değildir. Bu deneyimlerin içeriğini ve derslerini tüm başarı ve hataları ile birlikte gözden geçirmek sizin ve gelecek nesillerin hakkıdır. Tarihin esiri olmak için değil, geleceği kurabilmek için gerekli ön koşul olarak ondan yararlanabilmek amacıyla tarihimizi en doğru biçimiyle okumalıyız. Bugün, dünün nitel bir genişleme halidir ki aynı zamanda, dün, yarının materyalist ve entelektüel kuruluşunu meydana getirir.”

DEVİRİM DEVAM ETMELİ

Filistin Çalışmaları Enstitüsü Beyrut yöneticisi Mahmut Soueid tarafından Ekim 1997'de Suriye'nin başkenti Şam'da gerçekleştirilen röportaj. Röportajın tamamı IPS Beyrut tarafından bir kitap olarak yayımlanmıştır. Röportajın orijinal başlığı 'Hesapları Çıkarmak'tır.

Lidda'dan ayrıldığınızda kaç yaşındaydınız? Erken yaşta da politik bir bilinçe sahip miydiniz?

1936-39 Büyük Ayaklanması⁽¹⁾ sırasında ilkokuldaydım ve Filistin ulusalcıları tarafından örgütlenen grev ve eylemleri,

(1) 1900'lerin başlarında sırtını İngiliz emperyalizmine dayayan Siyonistler, silahlı çeteler kurarak Arap halkını anavatanlarından kovmak için yıldırma ve katletme operasyonları düzenliyorlardı. Bunun karşısında Filistinliler de örgütlenerek, illegal örgütler (1920-Uluslararası Filistin Hareketi- Arap Yürütme Konseyi) aracılığıyla mücadele etmeye başladılar. Filistin Komünist Partisi de yürüttüğü faaliyetlerle halkı vergi ödememeye, Siyonist ve Arap mal sahiplerinin topraklarına el koymaya çağırmıştı. Halka, "İngiliz Hükümeti, Siyonistler ve Arap 'Efendiler' kanlarımızı emmektedirler. bu üçlü sömürünün baskısından silah ve kılıç sizleri kurtarabilir" çağrısını yapmışlardı. FKP, devrim mücadelesinde köylülüğü, kırsal esas almıştı. İşçi-köylü hükümetini hedefliyordu. 1936-'39 yılları arasında sömürgeciliğe karşı büyük bir Arap isyanı yaşandı. FKP, 1936'daki halk ayaklanmasında sınıfsal ve ulusal savaşı birleştirme yönünde hareket etti. (ç.n.)

“Kahrolsun sömürgecilik”, “Kahrolsun Balfour Deklarasyonu”⁽²⁾ gibi sloganları çok net hatırlıyorum. Okulumuzun müdürü Tevfik Ebu el-Suud ateşli bir milliyetçiydi. Bir gün öğrenciler arasında kavga patlak verdiğinde, “Kendi aranızda kavga edeceğiniz Yahudilerle kavga edin” dediğini hatırlıyorum. Bir gün matematik öğretmenimiz bir dakika sessiz kalıp ortalığı gözlememizi rica etmişti. Ne hakkında olduğu üzerine hiçbir fikrim yoktu, kimsenin de olduğunu sanmıyorum. Dakika sona erdiğinde, öğretmenimiz, “Tam da bu dakikada, genç insanlarımız anavatanları için darağacına gidiyorlar”⁽³⁾ dedi. Bundan çok etkilenmiştim. Evet, en geniş anlamıyla bir milliyetçiydim, ama bir politikanın içinde yer almayı düşünmüyordum.

13 yaşında iken, ilkokulu henüz bitirdiğim dönemlerde, ailem Lidda’dan Jaffa’ya taşındı.

Orada Yunan Ortodokslarının okuluna kayıt oldum. Fakat orası tam bir ortaokul olmadığı için ikinci yıldan sonra Kudüs’teki Terra Sancta’ya (Ortaokul seviyesinde özel bir Katolik okulu) geçiş yaptım. Mezun olduktan sonra Jaffa’ya geri döndüm ve burada iki yıl öğretmen olarak çalıştım. Boş zamanlarımda Ortodoks Kulübü’ne gidiyor, Mısır dergileri okuyor, özellikle de edebi ve kültürel konulara odaklanıyordum. 1944’de ise Amerikan Üniversitesi’nde okumak üzere Beyrut’a gittim.

Politikayla ilgilenmeye Beyrut Amerikan Üniversitesi’nde mi başladınız?

Tıp eğitimimin içine dalmış durumdayken tarihi olaylar be-

(2) Balfour Deklarasyonu, İngiltere Dışişleri Bakanı Lord Arthur Balfour’un 2 Kasım 1917’de, uluslararası Siyonist hareketin önderlerinden Lord Rotschild’a gönderdiği, Filistin’de Yahudilere bir “ulusal yurt” kurulması çabasının İngiliz Hükümetince destekleneceğini belirten mektubudur. Balfour Deklarasyonu, “Halksız bir toprağın topraksız bir halka verilmesi” adı altında Filistinlilerin yok sayılması, Siyonist politikasının temellerinin oluşturulması adımıdır. Bu adımı, 1948’te İsrail devletinin kurulması adımı izleyecektir. (ç.n.)

(3) İngilizler, Büyük Ayaklanma sırasında 112 Filistinli’yi idam etti. (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ni derinden etkiledi. Örneğin, 1947 BM Taksim Planı⁽⁴⁾. Anavatanının parçalanmasını kabul etmek çok zordu. Filistinliler 1948'de anavatanlarından sürülmeye başlandığında ise Arap dünyasının tüm büyüklüğüne ve gücüne karşın bir avuç çeteye nasıl yenildiğini düşünmeye başladım.

Tıp eğitimimin ikinci yılında, Ma'tuk El-Asmar isimli Nab-lus'lu bir sınıf arkadaşım, Profesör Konstantin Zurayk'ın⁽⁵⁾ örgütlediği 20-25 kişilik kapalı öğrenci seminerlerinden söz etti. Zurayk'ın, Arap milliyetçiliği, Arap ulusu ve Rönesans gerekliliği üzerine konuşmalar yaptığını anlattı. Bunun üzerine ben de bu seminerlere katılmaya başladım. Ma'tuk, bana ayrıca, Arap birliğinin nasıl sağlanabileceği ve Filistin'in kurtuluşu üzerine tartışmak için Ramiz Shihadeh isimli başka bir AUB öğrencisi ile buluşmayı önerdi. Ancak o sıralar, Lidda'ya geri dönmeye odaklanmıştım. Dolayısıyla bu görüşmeler gerçekleşmedi.

Yani, 1948 savaşı sırasında Lidda'ya döndünüz, öyle mi?

Evet, Haziran 1948'di. Akademik dönem sona ermiş, üniversite kapanmıştı. O zaman Siyonist güçler, Jaffa nüfusunu göçe zorlamıştı ve Filistin'den sürgün doruk noktasındaydı. Ailem de dahil olmak üzere pek çok kişi Lidda'ya gelmişti. Ailemin ekonomik durumu iyiydi -babamın bir dükkkanı vardı, tüccardı diyebiliriz- ve benden Beyrut'ta kalmamı talep ederek para gönderiyordu. Annem benim için hep endişeleniyordu.

Bu yüzden beni Lidda'da gördüklerinde çok telaşlandılar. Bu koşullar altında hiçbir yararımın dokunmayacağına inanıyorlardı.

(4) İngiltere, Siyonist-Arap sorununu çözme sorumluluğunu 1947'de Birleşmiş Milletler'e devretti. BM'nin kurduğu özel komite, bölgeyi Filistin ve Arap devletleri arasında bölmeyi önerdi. Arap Yüksek Komitesi diye anılan Filistinli temsilciler, teklifi reddederken, Yahudi temsilciler kabul etti. BM Konseyi'nde Sovyetler Birliği ve ABD'nin desteğini alan paylaşım/taksim planı, Filistin'in yüzde 56,47'sini Yahudi devletine, yüzde 43,53'ünü de Arap devletine bırakıyordu. Kudüs ise uluslararası bir idare altında olacaktı. (ç.n.)

(5) 1909 yılında Şam'da doğan Zurayk, önemli bir tarihçi ve laik pan-Arabizm hareketinin bileşenlerinden biri idi. 1948 yılında yayımladığı 'Felaketin Anlamı' (The Meaning of the Disaster), Arap aydınları arasında güçlü bir etki yarattı. (ç.n.)

Ben de içinde bulunduğum durumu gözden geçirdim. Savaşabilir miydim? Tıp çalışmaya başladığım için bu alanda hizmet verebileceğimi düşündüm. Tıp eğitimime başladığımdan beri halkıma bu alanda hizmet edebileceğimi düşünüyordum. Lidda Hastanesi'nde Zahian ailesinden bir doktor vardı. Böylece, burada Dr. Mustafa Zahian'm asistanı olarak çalışmaya başladım.

Lidda'da o zaman durum nasıldı?

Yahudilerin eline geçmemiş diğer kent ve köylerde olduğu gibi Lidda'da da olağanüstü bir tedirginlik vardı. Hava akınları halkı terörize ediyordu ve kent, Siyonist çeteler tarafından kuşatılan alanlardan gelen mültecilerle dolup taşıyordu. Arap Yüksek Komitesi'nin Hajj Amin el-Hüseyni tarafından yönetilen Lidda Şubesi, göç dayatmaları karşısında halka yerlerinden kımıldama çağrısı yapmıştı. Halkın bazısı, kent yakınlarında konumlanan Arap lejyonlarının⁽⁶⁾ Yahudilerin kitlesel saldırıları⁽⁷⁾ karşısında kenti savunabileceklerini düşünerek rahatlıyordu.

Saldırı sırasında siz neredeydiniz?

Hastanede, Dr. Zahian'a yardım ediyordum. Hastane, yaralı ve ölülerle dolup taşıyordu. Durum endişe verici boyutlardaydı.

Annemin teyzesi bana bakmak için hastaneye geldiğinde yaralılarla ilgileniyordum. Annemin benim için endişelendiğini söyleyerek eve gelmemi söyledi. Elbette reddettim. En sonunda, çok sevdiğim ablamın öldürüldüğünü söylemek zorunda kaldı. [kendini toplamak için ara veriyor]. Sokağa doğru koştum, büyük bir karmaşa vardı. Yaralılar, ölüler, tanıdıklarım/tanımadıklarım yol kenarlarında kanlar içinde yatıyorlardı. Ablamı evimizin yakınına gömdük, çünkü bir mezara bile gidemiyorduk. Üç saat sonra

Yahudi savaşçılar ansızın eve saldırdılar, "Dışarı, dışarı çıkın" diye bağıryorlardı. Annem ve ablamın çocuklarıyla birlik-

(6) Lidda ve Ramla arasında 100 askerden oluşan küçük bir birlik konuşlanmıştı. (ç.n.)

(7) Dani Operasyonu, 9-10 Haziran 1948'de gerçekleştirildi. Kent halkının sünlmesi, 14 Haziran'da neredeyse tamamlandı. (ç.n.)

te -kucağımızda taşımak zorunda olduğumuz küçük bir çocuk da dahil olmak üzere- diğer akrabalarımızın ve komşularımızın yaptığı gibi koşmaya başladık. Nereye gideceğimize dair en ufak, bir fikrimiz yoktu. Yahudi askerler bize “Yürümemizi” emretmişti. Yürüdük. Ramazan ayının sıcak bir günüydü. Bazıları bunun mahşer günü olduğunu, bazıları ise zaten cehennemde olduğumuzu söylüyordu. Kentin sınırına ulaştığımızda, kentten ayrılanların üzerlerinin arandığı bir Yahudi arama noktası ile karşılaştık. Silahımız yoktu. Ancak komşumuzun oğlu, Amin Hanhan, üzerinde bir miktar para taşıyordu ve aranmak istemiyordu. Bir Siyonist asker, onu gözlerimizin önünde vuraarak öldürdü. Annesi ve kız kardeşi ona sarılıp haykırmaya başladı. Erkek kardeşi Bishara, ilkokuldan arkadaşımı ve çok yakın arkadaşlık. Beraber ders çalışır ve beraber oynardık. [Yeni den duygulanıyor.]

Bu yolu neden seçtiğimi soruyorsunuz, neden bir Arap ulusalcısı olduğumu... Sebebi, Siyonizm'dir. Tüm bunlardan sonra, barış hakkında konuşuyorlar! Ben, Siyonizm'in ne olduğunu kendi gözlerimle gördüm!

Ailenize ne oldu?

Ramallah'a gittik. Ailem daha sonra Amman'a taşındı ve ben de Beyrut'ta tıp eğitimime devam ettim.

Üniversitedeki geri kalan yıllarınızda neler yaptınız? Hangi arkadaşlarınızı hatırlıyorsunuz?

Hani al-Hindi⁽⁸⁾, Wadi Haddad⁽⁹⁾, Ahmet Al-Katip⁽¹⁰⁾, Saleh Sibel, Hamed al-Juburi ve elbette bir çoğunu daha. Hepimiz,

(8) Hani al-Hindi, Suriyelidir. Habaş, Haddad ve al-Katip ile birlikte Milli Arap Hareketi'nin kurucularından biridir. Al-Hindi, daha sonra 1958 yılında kurulan ve 1961 yılında dağılan Mısır-Suriye Birleşik Arap Cumhuriyeti'nde (BAC) bakanlık yapmıştır.(ç.n.)

(9) Hristiyan Ortodoks bir Filistinlidir. Haddad, Habaş gibi Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde tıp tahsili yapmıştır. Habaş'ın sağ koludur. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin operasyon komutanıdır.(ç.n.)

(10) Ahmet al-Katip, Kuveytlidir. Beyrut Amerikan Üniversitesi mezunudur. Kuveyt'te milletvekili ve muhalefet liderliği yapmıştır.(ç.n.)

Lübnan çapında üyelere sahip olan politik öğrenci hareketinin bileşenleri idik.

O dönem öğrenci hareketinin/eylemlerinin ötesine geçmeyi düşünüyor muydunuz?

Elbette. Wadi'Haddad, Ahmet al-Katip ve Hani al-Hindi ile birlikte, doğrudan eylem -hızlı ve etkili eylem- fikrinin cazibesine kapılmıştık. O zaman gençtik. Hani al-Hindi, Suriye'de bizim gibi düşünenlerin olduğunu söylemişti. Bu, Kata'ib al-Fida'al-Arabi'nin (Arap Komando Müfrezesi) doğuşu oldu. Ben, Hani, Cihad Dahi⁽¹¹⁾, Mısır'dan Hüseyin Tevfik, Kata'ib al-Fida'al-Arabi içerisinde aktiftik. Öncelikli hedeflerimiz işbirlikçi hainlerdi, sonra İngilizler ve son olarak da İsrail'di. Fakat Hüseyin Tevfik, Suriye Devlet Başkanı Şişhakliye⁽¹²⁾ yönelik başarısız bir suikast girişiminde bulunduktan sonra -Hani, Cihad ve benim onayım olmaksızın gerçekleştirilmişti bu suikast, büyük ihtimalle diğer partilerin emri ile- Filistin'in bu tür taktiklerle kurtulabileceğini umut etmenin mantıksız olduğunu düşünmeye başladım ve siyasi bir hareket başlatmanın zamanının geldiğini düşündüm.

Okuduklarımızın ışığında, Hani'nin ve benim zihnimde Arap birliğini sağlamaksızın Filistin'in kurtuluşunun mümkün olamayacağı fikri iyice belirginleşmeye başladı. Zihnimizde kurduğumuz örgüt, yalnızca kendini davaya adanmış ve kişisel kariyerlerinden vazgeçmiş insanlarca yönetilebilirdi. Böylece, Arap Milliyetçi Hareketinin (MAH) çekirdeği oluşmaya başladı.

Elbette yaygın bir Arap ulusalcı eğilimi vardı bizden önce. Fakat MAH'ı diğerlerinden ayıran, karakterize eden şey, Filistin'in kurtuluşunun Arap Birliği'nden geçeceği fikri idi. Bu yüzden örgütün çok sağlam örülmesi gerektiğini düşünüyorduk.

Çekirdek grubun ideolojik bir zemini var mıydı?

Nakba üzerine yazan Zurayk ile Arap milliyetçiliğinin kuru-

(11) Cihad Dahi, Suriyelidir. Birleşik Arap Cumhuriyetinde bakanlık yapmıştır.(ç.n.)

(12) Edip al-Shishakli, 1953-'54 yıllarında Suriye başkanı idi.(ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

cusu olarak bilinen Sati'al-Husari'nin⁽¹³⁾ düşünceleriydi ideolojik zeminimiz. Bir defasında Husari'ye, 1948 savaşını neden kaybettiğimiz hususunda bir soru sorulduğunda şöyle cevaplamıştı: "Çünkü yedi devlettik." Ama tabi ki, bizim için Zurayk ve Husari'yi okumak yeterli değildi. Siyasi bir hareket örgütlemeye karar verdiğimizde, her şeyi okumak zorunda olduğumuzu gördük. Siyasi bir vizyona (o dönemin siyasi vizyonundan bahsettiğimizi unutmadan) ve sadece kendini söylemleri ile değil, kendini eylemleri ile de kanıtlayan çelikten bir örgüte sahip olmadan bir hareket inşa edemeyeceğimize karar vermiştik.

İdeoloji konusuna dönecek olursak; Marksizm henüz görüş alanımıza girmemişti. Marksizm'e karşı negatif bir tavrımız vardı, çünkü Sovyetler Birliği taksim planını desteklemişti. Her durumda, öğrenmek için çok çaba gösterdik ve çok okuduk. Hani, Wadi'Haddad ve ben, tarih üzerine çok okuduk, İtalyan ve Alman birlik hareketleri, Fransız Devrimi üzerine okuduk. Ben, Kur'an üzerine de çalıştım. Wadi de. Wadi ile Hani'nin okurkenki halleri hâlâ zihnimde canlıdır.

Öncelikle kendimize dürüst olma konusunda ısrarcıydık. Örgütün kuruluşu, onun hakkında düşünmeye başlamamızın üç yıl sonrasına denk geliyor. 1951'de örgütlenmeye başladık. Ben Amman'a gittim, Wadi de benimle geldi⁽¹⁴⁾, ancak daha sonrasında harekete tüm zamanımızı vermek zorunda olduğumuzu, bundan daha büyük bir adanmışlığın olamayacağını fark ettik. Kuveyt'e giden Ahmet al-Katip, ilk 100 dolarını kazandı ve bize 90 dolar gönderdi. "Artık başlayabiliriz" dedik.

MAH'ı yeniden inşa edecek olsaydınız, neleri değiştirir, neleri eskisi gibi bırakırdınız?

(13) 1940'larda Irak'ta eğitim direktörlüğü yapan Sati al-Husari, Arap milliyetçiliğinin teorik öncüsüydü. Husari'nin, '50'li ve '60'lı yıllardaki Arap milliyetçi düşüncelerinde kurucu bir etkisi olmuştur. (ç.n.)

(14) Habaş ve Haddad, 1957'ye kadar Amman'da halka ücretsiz tedavi sağladıkları bir "halk kliniği" çalıştırdılar. (ç.n.)

Demokrasiyi temel bir şiar olarak önerirdim; aileden, okuldan başlamak üzere, topluluklara, kulüplere, politik örgütlere, etkinliklere, partilere ve devlet kurumlarına kadar her yerde demokrasi. Yani, sizin anlayacağınız, Filistin'in kurtuluşu mücadelesine, demokrasi mücadelesini eklerdim.

Ayrıca bütünsel ve anlık birliğin paradigmatik bir örneği olarak, Cemal Abdül Nasır'ın etkisi ile uygun hazırlıklar gerçekleştirilmeden 1958'de oluşturulan Mısır ve Suriye birliğini anlamaya çalışırdım. Şimdi bu birliği daha farklı algılıyorum. Birleşme, öncelikle birbirini tanımlama şeklinde anlaşılmalı ve ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda birleşmeyi sağlayacak adım adım uygulamaların birikimlerinden oluşan bir süreç olarak görülmelidir.

Bunun şimdi bölgesel birimler ve yakınlaşmalarla bazı derecelerde başarıldığını görüyorum. Sözelimi Magrip devletleri, Mısır ve Sudan, Arap yarımadası ve Körfez ülkeleri.

Bir bölgede komşulara doğru yaklaşma, benzer ya da farklı süreçlerle de olsa diğerlerini etkiler. Sonunda, ABD'de olduğu gibi bölgesel birimler arasında federasyonlar kurulabilir. Bu döneme kadar, pan-Arap düzeyinde, bölge ülkeleri arasında bireylerin serbest dolaşma hakkı olmalı, Araplar arası ticaret geliştirilmeli, toplumsal önlemler alınmalı, Arap üniversiteleri arasında koordinasyon sağlanmalıdır. Yani, uzun ve birleşik bir sürece girmeliyiz.

Bir de sosyalizm konusunu açalım. Başlangıçta, sosyalizm gündemimizde değildi: Şiarımız "Birlik, Kurtuluş ve İntikam"dı. -Filistin'de yaşananların intikamı- Sosyalizm fikri, daha sonrasında parti içerisindeki etkileşim sonucu oluşturuldu.

Bu noktada şunu vurgulamalıyım: ilkesel fikirlerim, olaylara yanıt olarak şekillendi. Düşünce tarzımı gerçek olaylar belirledi. Okumak ve parti içi tartışmalar bir rol oynadı, ancak eğer George Habaş'ın fikrini etkileyen temel faktörü sorarsanız, yanıtlım olaylar olacaktır; Mısır-Suriye Birleşik Arap Cumhuriyeti-

ti'nin 1961'de parçalanması, 1967 savaşı, 1973 savaşı⁽¹⁵⁾ ve İntifada. Önce olaylar gerçekleşir, ardından ne olduğuna dair tartışmalar yürütülür ve biri tüm bunları -olayları, etkileşimleri, okumaları- bu sıra ile değerlendirir.

‘Sosyalizm konusuna geri dönebilir miyiz?’

Söylediğim gibi. kitlelerin her şeyin temeli olduğunu bilmemize karşın sosyalizm başlangıçta gündemimizde değildi. Bu anlamda, ilericiydik.

Sonrasında, sosyalizmin somutlaştırılabileceği, çok önemli aşamaları belirleyen, kapsamlı çerçeveler oluşturduk. Hareketin ideolojisi göz önünde tutulduğunda bu, demokrasiye doğru atılmış büyük bir adımdı. Bugünlerde, bölünmeler yaşanmadan gelişip değişebiliyorduk. Bu ilişki biçimi devam etseydi, MAH yok olmayacaktı.

Suriye ile birlik günlerinde, Nasır'ın sosyalizm savunusu parti içinde bir tartışma yarattı. 1959'un ilk günlerinde Muhammet el-Zayyat, Joseph Mughaizel⁽¹⁶⁾, Abd al-Hamid Sharaf⁽¹⁷⁾ ve Ahmad Staitiyya ile birlikte, Beyrut'ta Muhsin İbrahim'in⁽¹⁸⁾ yönettiği bir kültürel komite kurduk. MAH yönetimi ve kültürel komite arasındaki bir tartışmanın ardından sosyalizmin gündeme

(15) Altı Gün Savaşı olarak da bilinen 1967 Savaşı'nda büyük bir yenilgi alan Mısır, Suriye ve Ürdün, 1973 yılında Sina Yarımadası ve Golan Tepeleri'ndeki İsrail kuvvetlerine saldırdı. 6 Ekim 1973 günü başlayan bu savaş, 1967 Savaşı'nın yarattığı tepkinin bir sonucuydu. İsrail, Altı Gün Savaşı'ndan, işgalindeki toprakları yaklaşık üç kat genişleterek çıkmıştı. Golan Tepeleri, Kudüs'ün tümü, Batı Şeria, Sina Yarımadası ve Gazze, İsrail'in eline geçmişti. 1970 yılında Nasır'ın ölmesi ile yerine geçen Enver Sedat, 1967 yılında İsrail'in işgal ettiği toprakların geri kazanılması için bir Arap karşı saldırısı üzerinde durmaya başladı. 6 Ekim 1973'te başlayan savaş, Müslümanların kutsal ayı olan Ramazan ve Yahudilerin kutsal günleri olan Yom Kippur'a denk gelmişti. İsrail birlikleri, Sina Yarımadası'ndan ve Golan Tepeleri'nden çekilmeye zorlandı. Bu savaşta, ABD emperyalizmi İsrail'e, Sovyetler de Arap devletlerine silah yardımıyla bulundu. Başlangıçta Arapların lehine gelişen savaş, daha sonra karşı saldırıyla İsrail lehine sonuçlandı. (ç.n.)

(16) Joseph Mughaizel, Lübnanlı bir hukukçudur. Pan-Arap görüşler doğrultusunda Lübnan'da çalışmalar yürüten Arap Kültür Kulübü'nün başkanlığını yürütmüştür. (ç.n.)

(17) Abd al-Hamid Sharaf, Irak Haşimi kraliyet ailesinin bir üyesidir. Ürdün başbakanlığı yapmıştır. (ç.n.)

(18) Lübnanlı bir Şii olan Muhsin İbrahim, MAH içerisinde solcu bir bölünme örgütledi. Lübnan Komünist Eylem Örgütü lideri oldu. (ç.n.)

alınması ve “intikam” teriminin “Filistin’in kazanılması” ile değiştirilmesi kararları alındı. Böylece MAH’ın şiarı, “Birlik, Kuruluş, Sosyalizm ve Filistin’in Kazanılması” oldu. Son değişiklik, kültürel komitenin “intikam” teriminin halkçı olmadığı yönündeki eleştirisi üzerine geldi. Komite ayrıca, Yahudiler ve Siyonistler arasındaki farklılığın da göz önünde bulundurulmasını istedi.

Birleşik Arap Cumhuriyeti’nin parçalanmasının sosyalist düşüncenizi derinleştirdiğini ve sizi Marksizme yönelttiğini söylemiştiniz...

Birliğin çöküşü gözlerimi açtı, beni, bu birliği oluşturan güçleri analiz etmeye zorladı. Toplumumuzda hangi sınıf mücadelesinin yaşandığına dair daha derin bir algılayış geliştirmemi gerektirdi. Vietnam’dan da dersler çıkardım. Arap milliyetçisi olmak ile gerçek bir sosyalist olmak arasında bir çelişki görmüyorum.

Ancak Marksizm’le asıl bağlantım, 1967 savaşının ardından gerçekleşti. Suriye’de cezaevindeyken Marksizm konusunda derinleştim. Marksizm’de derinleşmemi, beni mücadeleden döndürebileceğini düşünerek 9-10 ay boyunca tecrit eden gardiyanı Abd al-Karim al-Jundi’ye borçluyum. Tüm bu süreci, Marks ve Engels’in, Lenin’in toplu eserlerini, Ho Chi Minh ile Mao’nun eserlerini okuyarak geçirdim. Halk Cephesi’nin ikinci ulusal kongresinin deklarasyonunu yazdım.

Şu anda silahlı mücadele bakımından El-Fetih ile FHKC arasında nasıl bir ilişki var?

Silahlı mücadele, Abu Ammar (Yaser Arafat) teslim olana ve Oslo Antlaşması’nı imzalayana kadar bizi El-Fetih ile birleştiren ortak payda idi. Ancak temel konularda her zaman farklıydık. Örneğin biz, her zaman Filistin ve Arap ulusalcılığının karşılıklı birliğini ve dayanışmasını öne çıkardık, çünkü Filistin’in kurtuluşu bu dayanışma olmadan kazanılamazdı. El-Fetih’in vahim hatası, -ölümcül bir hata idi- Filistin sorununu Arap ulusal

sorunundan ayrı tutmaktı.

Farklılıklarımızdan ikincisi, sınıfsal boyutludur. Burjuvazi, sınıfsal hedeflerine ulaştığında savaşı sona erdirir. Şimdi Oslo müzakereleri ile bir başarı kazandığını düşünenler, tam olarak sınıfsal bir ayrımı ifade ediyorlar. Kitleler ne olacak? Kitlelerin menfaati ne olacak?

Kitlelere ne olduğuna bakalım. El-Fetih'in kitleler üzerinde yarattığı yozlaşma etkisi akıllara durgunluk veriyor. Tüm savaşlara, onları marjinalize etmeye, yok etmeye çalışan tüm çabalara karşın ayakta kalan, işgal altındaki topraklarda ve dışarıda Siyonist savaş makinesine karşı direnen aynı kitleler, 30 yılın ardından burjuva liderliğin onların ulusal kazanımları ve örgütlerini yok etmesi, baskıcı devlet aygıtları ile demokrasiyi alaşağı etmesi nedeniyle şimdi umutsuz ve bedbaht! Mafya yükselişte, günlük yaşamın ihtiyaçlarını tekel altına alanlarla işgalciler arasındaki ilişkiler ortada.

Filistin Yönetimi'nin mevcut ilişkilerinden duyduğum utanıcı dile getirmeme karşın, deklare edilen programlara ve amaçlara bağlı kalınması için mücadele etmeyen muhalefeti de eleştirden muaf tutmuyorum.

Silahlı mücadele konusuna gelirsek, FHKC, intifadaya kadar hep silahlı mücadeleyi savundu. Silahlı mücadeleyi başlangıçta savaşan fedailer yürüttü, ancak intifada koşullarında bütün halk bu sorumluluğu üstlendi; çocuklar, kadınlar, sanatçılar, herkes silahlı mücadele yürüttü.

Şimdi, silahlı mücadeleyi, kutsal bir törene/bir ayine dönüştürenler olduğunu biliyorum. Biz bunun ötesine zaten geçmiştik ve silahlı mücadeleyi yaygın politik savaşın bir parçası olarak görüyorduk. Birinin silahlı mücadeleyi kabul edip etmemesi bilinç sorunu değil, düşmanın doğasının ve eylemlerinin bir sonucudur. Ayrıca Filistin halkının hedefleri de bu tercihte rol oynar. Hedefler sadece diplomatik faaliyetler sonucu elde edilemez. Kapsamlı mücadeleyi sağlayan devrimci şiddetin de hedefleri el-

de etmede özel bir yeri vardır. Silahlı mücadeleyle siyasi, kültürel ve ekonomik mücadele arasında bir çelişki yoktur.

Ancak Oslo Antlaşması, silahlı mücadelenin kazanımlarını telef ettiği gibi intifadanın başarılarını da yok etti. Zaten İsrail'in, Oslo Antlaşması'nı imzalamasının temel nedenlerinden birisi de intifadayı sona erdirmek istemesidir.

Ama FKÖ müzakerelere başladığında intifada zaten can çekmiyor muydu?

Abu Ammar o dönemden çok önceleri, ilk olarak Cezayir Konferansı'nda uzlaşma aramaya başlamıştı. Bu, İsrail'in daha fazla imtiyaz istemesine sebebiyet verdi. Abu Ammar, hangi açıdan bakarsanız bakın -ister Filistin, ister Arap, ister uluslararası açıdan- mümkün olabilecek en kötü şartlarda müzakere masasına oturdu.

FHKC, uçak kaçırmalar ve rehine alma eylemleri nedeni ile sıkça eleştirildi. Bu konuda ideolojik açıdan neler söylemek istersiniz?

1960'lardan başlayarak İsrail'in nükleer kapasitesi ile ilgili pek çok endişe vardı, çok şey söylendi. Örneğin bu konuda, Nasır ile konuştuğumuzu hatırlıyorum. Bu nükleer soruna dünyanın dikkatini çekmek için Filistinli profesörlerden ve başka dostlarımızdan bir danışma kurulu oluşturmuştuk. Eş zamanlı olarak Wadi ve ben, dünyanın Filistin'in yaşadığı haksızlık konusunda nasıl uyandırılabilceği üzerine düşünüyorduk. Wadi, uçak kaçırma fikrini ortaya attı ve eylemleri gerçekleştirenlere tekrar tekrar kimseyi yaralamamaları emrini verdi. Dünyanın ilgisini bazı eylemlerle çekmeye çalıştık, hepsi buydu.

Sivilleri kaçırmamanın Filistin davasına destek sağladığını düşünüyor musunuz? Birkaç kişinin desteğini sağlamışsa da birkaç kişinin desteğini de yitirmeye neden olmamış mıdır?

Bu eylemlere 1972'de son verdik. Ancak bu eylemleri gerçekleştirdiğimiz üç yıllık sürece bakarsak, büyük bir etki yaratıklarını söylemek zorundayız. Eylemlerimizi, tek tek yolcuların

acı deneyimlerinden ziyade daha geniş bir perspektiften değerlendirmek zorundayız. Bu eylemler, dünyanın halkımızın çektiği acıların farkına varmasını sağlamıştır.

İsraili sivillere yönelik eylemlere gelirsek; bir görüş, tüm İsraililerin yerleşimci ve gaspçı olduğunu söyler. Ben bu görüşün altına imzamı atarım. Buna karşın biz orduya odaklandık. Mücadelede etik bir boyutun olduğuna katılıyorum, ancak tekrar tekrar ısıtılarak önümüze sürülen kınamaların, hep İsrail destekçilerinden geldiğini belirlemek de önemlidir bence. Nitekim, Siyonist düşmanın katlettiği Filistinlileri, Lübnanlıları ve diğer Arapları sayarsanız, bu sayının öldürülen İsraili sivillerin sayısından kat be kat fazla olduğunu görürsünüz.

İntihar saldırıları ve rasgele bombalamalar konusunda ne düşünüyorsunuz?

Cephe olarak, işgalin/işgalcinin bütünlüğünü bozan her tür eylemin davamıza ve mücadelemize yararlı olduğunu düşünüyoruz. Elbette, amacımız sivillere zarar vermek değil. Bizim için mücadele, bir vandalizm pratiği değil, gasp edilmiş haklarımızın geri alınması için bir yoldur. Düşman, bu hakları tanımamak konusundaki tavrı ve bu hakların kazanılmasını engellemek için başvurduğu zulüm politikası ile yalnızca Filistinlilere olanlardan değil, İsraililere olacak olanlardan da sorumludur.

Bu eylemleri kınayanlara şunu soruyorum: Ne yapmalıydık? Sorumlu olan biz değiliz. İsrail'in sorumluluğunun altını bir kez daha çizmek istiyorum. Sorunun kökenine inilmeli ve sorumluluk burada aranmalı.

Ürdün ve Lübnan direnişlerinin acılarından, çilelerinden hangi dersler çıkarılabilir?

Silahlı mücadele, 1967 yenilgisinin doğal sonuçlarından biri olarak karşımıza çıktı.

Bu, tüm dünyada diğer sömürgeci girişimler yıkılırken anavatanın kaybı ve sürgünlere duyulan kitlesel ve örgütlü bir tepkinin sonucuydu.

Ürdün ordusu 1967 savaşında çöktü ve ABD, onu hızla karşıdevrimci bir güç olarak yeniden inşa etti. Öyle ki, direniş, güçlü bir İsrail ordusunun yanı sıra Ürdün ordusu ile de karşı karşıya kaldı. Direniş, İsrail ordusu ile Ürdün ordusu arasında sıkıştı kaldı. Ürdün ordusu, İsrail ordusu gibi düşman bir ordu değildi, fakat devrimci güçlere karşı oluşturulan düzenli bir ordu idi.

Direniş kendisini çok zor bir konumda buldu. Şayet kelimenin tam anlamıyla gerçek bir ulusal birlik oluşturulabilseydi, Filistinli kitleler harekete geçirilebilseydi ve pan-Arap eğilimlere sahip olan Ürdün halkı ile bir ittifak yapılabilseydi direniş kendini koruyabilirdi. Ama Fetih, Ürdün'deki Arap unsurları tamamıyla göz ardı etti, yok saydı.

Bir de, komşu Arap devletleri ile askeri ittifaklar sorunu var: Ürdün'de bir Irak ordu birimi vardı ve yan kapıda Suriye ordusu vardı. Ancak durumu değerlendirecek kapsamlı bir Filistin bakışı yoktu. Belki Filistin solu düşünüldüğünden daha iyi bir konumdaydı ama o da görev başında değildi.

Ürdün'deki direnişin⁽¹⁹⁾ izah edilemez hatalarını küçük göstermek istemiyorum. 1970 Şubat'ında, Haziran'ında ve Eylül'ünde çok ölüm cül hatalar yaptık, fakat diğer hatalar, halk arasındaki bölünmeleri arttırmak ve direnişe karşı gerçekleştirilecek güçlü bir saldırıyı meşrulaştırmak ve direnişe olan kını artırmak amacıyla üretildi.

Ürdün'de ulusalçı bir rejim ve ordu olsaydı farklı olur muydu?

(19) 7 Haziran 1970'de Ürdün Kralı Hüseyin, İsrail ve ABD'den aldığı destekle, Filistin mülteci kamplarını yoğun top ateşine tuttu. Kral Hüseyin'e bağlı 'Bedevi Milisleri' tarafından gerçekleştirilen bu katliam, tarihe 'Kara Eylül' olarak geçti. Bu katliam sırasında on binlerce Filistinli hayatını kaybetti. FKÖ, bunun üzerine 1 Eylül 1970'te, Ürdün kralı Hüseyin'e suikast teşebbüsünde bulundu. Filistinli gerillalar, ayrıca 6 Eylül 1970'de Ürdün'e ait bazı uçakları yaktı. Ürdün askerleriyle Filistinli gerillalar arasındaki çatışmalar 17 Eylül 1970'de daha da şiddetlendi. Suriye, kuzeyden Ürdün'e girerek, 20 Eylül 1970'de çatışmalara müdahale etti. 23 Eylül 1970'de Ürdün yönetimi, Filistinli gerillalar karşısında ateşkes ilan etti. 27 Eylül 1970'de taraflar arasında anlaşma imzalandı. Bir yıl sonra FKÖ, Ürdün'den sürüldü ve Lübnan'a yerleşmek zorunda bırakıldı.(ç.n.)

Aynı topraklarda iki otoritenin bir arada olmasının zor bir durum yaratacağı doğrudur. Ancak ulusalcı bir rejimin, kendi otoritesini yitirmeden devrimin taleplerini ve amaçlarını anlama-ya çalışacağı ve kendi tabanını oluşturmaya izin vereceği de söylenebilir. Bunun için, elbette, bu iki otoritenin faaliyet alanlarının ve ilişkilerinin dikkatle örgütlenmesi gerekir.

Yalnızca bir iç savaş olarak adlandırılmayacak Lübnan savaşı⁽²⁰⁾ boyunca, ülkenin tümünün savaş alanına döndüğü-nü, Arapların ne olup bittiği konusunda hiçbir sorumluluk al-maması yüzünden Lübnan'ın tümüyle yıkıldığını söyleyebili-riz. FHKC'de, Lübnan'da olanları yeniden masaya yatırdınız mı?

Lübnan'da olanları düşünmek çok acı verici ve orada veri-len mücadelelerden, çekilen acılardan dersler çıkarmak bizim görevimiz.

Lübnan'da yaşananlar, FHKC konferanslarımızda, yönetim-sel toplantılarımızda değişmeyen konulardan biridir. Lübnan'da neyin esas olduğuna dair tüm görüş yitirildi ve her şey sekter, politik ve bölgesel içgüdüsel tepkiler yığınının altına gömüldü. İlişkilerin bu düzeyde ahlaki ve akli çürümeye uğradığı noktada, önce kendini, ardından da diğerlerini yanlışlamaya başlarsın. Bunun için, bu muğlaklığa odaklanan "Lübnanlı Filistinliler ve tarihi uzlaşma seçeneği" adı altında bir çalışma yayımladık. Ya-ni, Lübnanlıların onuru ve menfaatleri Filistinlilerin onuru ve menfaatlerinin parçasıdır ya da tam tersi. Birliğin ahlaki ve yara-tıcı temelleri birlik çerçevesinin dışında, hiçbir anlamı olmayan çeşitlilik ve bireysel farklılıkların tanınmasında yatar. Sırasıyla, birlik, pek çoğu halkı oluşturan temel elementler olmak üzere çe-şitliliği ve bireyselliği hesaba katmadıkça meşruluk kazanamaz.

(20) Direniş, 1973'te Lübnan ordusunun saldırılarına, 1975-'76'da iç savaşta Falanjistlerin, 1978-1982'de İsrail'in saldırılarına karşı kendini savunmak durumunda kaldı. 1982'de ise, tüm Lübnan İsrail işgali altına girdi. Ve Filistinli örgütler, Lübnan'dan, başta Tunus ve Suriye olmak üzere birçok Arap ülkesine sürgün edildi.(c.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Bu düzenleyici ilke olmadan, bireysel farklılıklar iç mücadelelerin ve kanamaların kaynağı konuma gelirken; halkın kendisi de aynılığı ve tek sesliliği dayatan baskıcı bir güç haline dönüşür. Bu, özgürlük ve demokrasiyi boğan dinamiklerin nasıl durmadan yeniden üretildiğini açıklar.

Eğer Lübnan Ulusal Hareketi (LUH)⁽²¹⁾ kontrol altında olsaydı, olayların seyrinde bir değişiklik olur muydu?

O dönemde LUH'un zayıflığını ve ciddi sorunlarını bildiğim için çok büyük değişiklikler olurdu diyemeyeceğim. Amaçları yüce ve haklıydı, ancak sosyo-politik gündemlerinde bir netlik yoktu. Ve örgütsel yapılarında bir zayıflık vardı. Gerçekte, LUH, var olan krizi aşacak bir bakış açısı ve program ortaya koymadı. Tepkisel/gerici davranmaya devam etti, politik, toplumsal ve örgütsel eylemlerinde hakim kültürünü aşamadı. Lübnan formülü politik ve toplumsal kuvvetler tarafından bir noktaya takılı bırakıldı, Lübnan'da günah çıkarma mantığı ve kültürü o kadar derin ve köklüydü ki, ancak çok güçlü ve olgunlaşmış bir hareket ciddi değişiklikler yaratabilirdi.

Bu durum, LUH'un neden hep dış kuvvetlere bağımlı olduğunu açıklıyor. Bu, Filistin sağının, LUH'un tüm bağımsızlığını elinden alarak kendi sağcı, dar ve yanlış stratejilerini uygulamaya zorlaması ile Lübnan'da hegemonya kurmayı denemesini de açıklıyor. LUH'u sömürerek Filistin sağcıları, Lübnan'da da Ürdün'de düştükleri ölümcül hataya düştüler.

FHKC olarak bizim bakış açımız; İsrail'e karşı sabit bir cephe oluşturmak ve LUH'la onun demokratik planlarına sınırsız destek vermektir. Bu yüzden, liderliğin tamamen LUH'un elinde olması gerektiğini ifade ediyoruz. Ve LUH, Siyonist düşman-

(21) Arap milliyetçisi ve komünist örgütlerin oluşturduğu, Kemal Canbolat'ın sözcülüğünü yaptığı Lübnan Ulusal Hareketi, Lübnan topraklarında yaşayan tüm unsurların "Lübnan Vatandaşı" kimliği ile anılmasını, Lübnan'daki mezhepçi politik sistemin tasfiye edilmesini ve demokratik-laik bir Lübnan'ın kurulmasını savunuyordu. FKÖ, Lübnan içindeki çatışmalarda Lübnan Ulusal Hareketi'nin partneriydi. Ama Suriye, bunu engellemek için Lübnan'ı işgal etti. (c.n.)

la karşı karşıya gelmek için net bir perspektif oluşturmaları, aynı zamanda Lübnan'ın çelişkilerini çözebilmek için sosyo-politik vizyonunu geliştirmelidir.

Size göre Hizbullah'ın⁽²²⁾ başarısının sırrı nedir? Bu, Lübnan'da Filistin direnişinin deneyiminden nasıl farklılaşıyor?

Dört temel unsur var: Öncelikle, Hizbullah, kendi topraklarındakendi halkının içinde örgütleniyor. İkinci olarak, askeri kanadını ve önderliğini çevreleyen bir illegalitesi var ki, bu stratejik ve taktik amaçlarına ulaşmak için, çetin koşulların dayatmalarına karşı koymasını sağlayan yüksek bir manevra kabiliyeti yaratıyor. Üçüncü olarak, Hizbullah, birleşik bir önderliğe sahip. Ve dördüncü olarak, Hizbullah, bizim olumlu ve olumsuz deneyimlerimizden faydalaniyor. Dolayısıyla, bizim düştüğümüz hatalara düşmüyor. Hizbullah, bizim kanlı ve acı deneyimimizin mükemmel bir eseridir.

1982 Beyrut⁽²³⁾ Savaşı'nın sonraki olayları etkilediğine inanıyor musunuz? Örneğin, intifadanın başlamasında etkili oldu mu?

Hiç şüphe yoktur ki, Filistin dışında silahlı mücadele yürütülürken, Filistin içinde kitleler devrimin sürüyor olduğunun farkındalığı ile memnundu. Dış cephe kapandığında, Filistin dışın-

(22) Hizbullah (Allah'ın Partisi), hem sivil hem de askeri kanadı olan Şii inançlı siyasi bir partidir. 1982 yılında İsrail'i, o zamanlar işgal etmekte olduğu Güney Lübnan'dan çıkartmak amacıyla kurulmuştur. Hizbullah'ın şu andaki genel başkanı Hasan Nasrallah'tır. Lübnan İç Savaşı boyunca Hizbullah, ABD ve Avrupa askerlerinin Lübnan'dan atılması amacıyla birçok bombalama eylemi gerçekleştirmiştir. 1983 yılında ABD Elçiliğine yapılan bir intihar eylemi sonucu, 17'si Amerikalı 63 kişi ölmüştür. Aynı yıl içinde ABD kışlalanna yapılan saldırıda 241 Amerikalı asker ölmüştür. Bu saldırılardan kısa bir süre sonra ABD, bütün askerlerini Lübnan'dan çekmek zorunda kalmıştır. İsrail ise 15 Mayıs 2000'de Lübnan'dan tamamen geri çekilmek zorunda kalmıştır. (ç.n.)

(23) Ağustos 1982'de ABD elçisi Philip Habib'le anlaşılan Filistin Kurtuluş Örgütü liderliği, Beyrut'u terk ederek Tunus'a yerleşti. 14 Eylül günü, Lübnan'ın Hristiyan devlet başkanı Beşir Cemayel öldürüldü. Yerine kardeşi Amin geçti. Ariel Şaron'un komutasındaki İsrail Ordusu, Filistin direniş güçlerini ülkeden çıkarmak için 16 Eylül 1982 gecesi Beyrut'a girdi. Falañjistler aracılığıyla Filistinli sivillerin kaldığı Sabra ve Satilla kamplarında, büyük bir katliam gerçekleştirdi. İsrail'in eski bakanlarından Ariel Sharon'un gözetiminde gerçekleştirilen katliamda bir gecede binlerce kişi katledildi. Şaron'a, bu katliamlardan sonra "Beyrut Kasabı" lakabı takıldı. (ç.n.)

da devrimin bir çıkmaza girdiği netleştğinde intifada başladı. Bu yüzden, intifada, Lübnan savaşıdan bağımsız düşünülemez.

Filistin ve Arap düzeyinde, iki temel eğilim netleşti: biri intifada ile yola devam etmeyi önerenler, diğeri ise “yolun sonundayız ve yirmi yıllık mücadelenin meyvelerini korumak için politik bir seçenек bulmalıyız” diyenler... Ancak bu ikinci eğilim, deneyimlerimizi menfaate dönüştürmek için değil, biriktirdiğimiz kazanımları feda etmek ve ne yaşadysak ne umut ettiyseк bırakarak düşmanın bize verdikleri ile yetinmek anlamına geliyordu.

Lübnan savaşının son günlerinde Abu Ammar, beni FHKC’nin merkezi yayın organı Al-Hadaf’ın bürosunda görmeye geldi. Özel konuşmak istedi. “Buradan birlikte ayrılmaya ne dersin?” diye sordu. “Nereye?” dedim, “Tunus ya da Kıbrıs’a” dedi. Ne düşündüğünü anladım. Ona, “Eğer devrimin tükendiğini düşünüyorsan, seninle aynı görüşte değilim. Devrim devam etmeli, koşullar ne kadar zor olursa olsun. Biz, burada kalmalı; ulusal birliği ve bizi destekleyebilecek kapasitedeki tek güçle, Suriye’yle olan bağlarımızı korumalıyız” dedim. Daha sonrasında o Lübnan’ı terk etti, ancak ben onunla gitmedim. Onun hangi yolda yürümek istediği açıktı. Lübnan savaşı, onun bu kararında önemli bir rol oynadı.

Batı Şeria’nın ve Gazze’nin çoğu ile birlikte Batı Kudüs’ün başkenti olduğu bir Filistin devletinin kabul edilebilir bir çözüm olduğunu düşünüyor musunuz?

Her şeyden önce, hiçbir yerde böylesi bir öneri ile karşı karşıya değiliz. İsrail’de İşçi Partisi tekrar iktidara gelse bile, Kudüs, yerleşimciler, geri dönme hakkı, sınırlar ve su kaynakları sorunları devam edecektir. Eğer kabul edilebilir bir geçici çözüm mümkün olursa, kitlelere deriz ki: Bu geçici bir çözümdür ve sorun bitmemiştir.

Filistin sorununun Oslo öncesinde şimdi olduğundan daha iyi bir durumda olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elde edilen sonuçlara kabaca baktığımızda bile, Oslo'da kazandığımızdan çok daha fazlasını kaybettiğimiz ortadadır. Bunun karşısında İsrail, kaybettiğinden çok daha fazlasını kazandı. Bizim kayıplarımız İsrail'in net kazancıdır. Bu, Oslo'nun bizi ve işgal edilmiş topraklarda ve diasporadaki Filistin halkını sürüklediği çıkmazın bir yansımasıdır.

Arap ülkeleri ile koordinasyon içerisinde uluslararası meşruluğumuza dayanmalıydık. Suriye ile ittifak içerisinde işlerimizi düzene koymalı ve bize açılan tüm kanallarda mücadele etmeliydik.

İsrail toplumunda Filistin halkının ulusal haklarını tanıyanlarla diyalog geliştirme fikrine katılıyor musunuz? Bu güçlerle birlikte çalışmak yararlı olur mu?

Taktiksel perspektifle, İsrail'de var olan her bölünmeyi kullanmalıyız. Ancak, İsrail'de Filistin halkının ulusal haklarını savunanlarının çok marjinal olduklarını ve etkili bir konumları olmadığını da aklımızdan çıkarmamalıyız. Bu gruplar, kamuoyu görüşü olmasından ziyade, İsrail'in, "iyi niyetleri"nin bir göstergesi olarak kullanabileceği, gösteriş yapabileceği bir zemindir. İşin aslı bu marjinal gruplar, itaatkâr Filistinli yaratmak isteyenler tarafından kullanılmışlardır. Bizim görüşümüze göre güvenilir bir Filistin-Arap cephesi İsrail'i kaçındığı zor tekliflerle köşeye sıkıştırmadığı sürece İsrail içerisindeki bölünme bir ciddiyet arz etmeyecektir.

Bugünün Arap dünyasına dair değerlendirmeleriniz nelerdir?

Bugünler, Filistin sorununun en karanlık günleri. 1936, 1948 olaylarını düşündüğümde, '50'lerin, '60'ların, '70'lerin olaylarını göz önüne aldığımda, tüm bunların arasında en kötü dönemin bu dönem olduğunu görüyorum. Çünkü; yapıp yapabileceğiniz en kötü şey, teslim olmaktır. Çiğnenen onurunuzu ve vatanınızı geri almak için mücadele ettikçe her şey iyidir. Rejimlerin, partilerin teslim alınabileceğine inanıyorum. Ama, Arap

halkının -geri adım atsalar ya da bir süre için atıl kalsalar da- hiç-
bir biçimde vatanlarının işgal altında kalmasına, haklarının gasp
edilmesine izin vermeyeceklerine inanıyorum. Filistin’de, Mı-
sır’da, Ürdün’de, Lübnan’da ve hatta Magrip’te bile olumlu ör-
nekler var. Pek çok Arap ülkesinden gençlerle bir araya geldi-
ğimde, onların ulusal davalarına nasıl bağlı olduklarını hissedebiliyorum.

Körfez Savaşı’ndan bu yana ortaya çıkan durum üzerine ne söylemek istersiniz?

Körfez’de ne olduğunu düşünürsek, elbette bir Arap ülkesi-
nin bir diğerini işgal etmesine karşıyım. Bunu pek çok kez net
biçimde ifade ettik, birliğe giden yolun demokratik bir yol olma-
sı gerektiğini pek çok kez ifade ettiğimiz gibi. Birlik, bir özgür
tercih meselesidir, şiddet meselesi değil. Tehditler, keyfi yön-
temler, kültürel etkileri ve ekonomik, politik, toplumsal gerçek-
likleri bastırma eylemleri zaman içerisinde ayrı devletlere bölün-
memize neden olmuştur. Birlik için kademe kademe ve uzun dö-
neme yayılmış biçimde mücadele edilmelidir.

Savaşın olumsuz sonuçları ile nasıl başa çıkılabileceği soru-
suna gelirsek. Arap dayanışması örmeliyiz. Örneğin, üç Arap ül-
kesi -Libya, Sudan ve Irak- ABD’nin ambargosu ile karşı karşı-
ya. Tüm Arap ulusu, buna son verilmesi için mücadele etmeli.
Karşı ittifak, Arap dünyasının zayıfladığı ve bölündüğü her ko-
nuda düşmanca saldırılarını iki katına çıkarmaktadır. Şayet
Araplar kimi anlaşmazlıkların üstünden gelmeyi başarabilirse,
bir takım meydan okumalarda bulunurlarsa -savaş kastetmiyo-
rum fakat en azından ciddi ekonomik gelişmelerle ve medya
kampanyalarıyla bunu yaparlarsa- düşmana karşı konumlarını
güçlendirecekler ve dünya ulusları içerisinde saygınlık kazana-
caklardır.

***Birçok Arap ülkesinde aktif olan İslami güçlerle ilişki kur-
mayı nasıl bakıyorsunuz?***

Bu konu, Arap ulusal kurtuluş hareketinin, pan-Arap düzey-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

de her ülke içerisinde karşılaştığı en büyük çıkmazlardan biridir. İlk olarak, tüm İslami güçler aynı kefeyle konularak onlarla işbirliği yapma ya da yapmama gibi keyfi kararlar alınamaz. İkinci- si, tartışmalı bağlantıları olan birkaç hareket ya da grup dışında, bu güçler kendi toplumlarının yerlisi oldukları için, bunlarla anlaşma yapılması zorunludur. Bu demektir ki, biz ve İslami güç- ler belli ve öngörülebilir koşullar altında birlikte iş yapmamıza izin verecek ortak paydalar yakalayabiliriz.

İdeolojileri ve toplum çözümlemeleri temelinde mücadele- nin içerisinde yer alan İslami güçler -Lübnan'da Hizbullah: Fi- listin'de Hamas⁽²⁴⁾ ve İslami Cihad⁽²⁵⁾, Ürdün'de Jama'a İslamiy- ya⁽²⁶⁾- ile eylemleri insani, etik ve İslami değer ve gerekçelerle bağdaştırılamaz ve haklı çıkarılamaz olanları -Mısır ve Ceza- yir'de olduğu gibi- ayrıştırmalıyız.

İslami güçlerle ilişkilerimizde tüm kartlar açık olmalı ve her şeyden önce ulusumuzun ortak düşmanına karşı mücadele içeri- sinde derin bir ittifakla karakterize olmalıdır. Böylesi bir ittifak

(24) Hamas (Harakat al-Muqawama al-Islamiya, İslami Direniş Hareketi), Arapça'da "gayret" anlamına gelen, Filistinli Sünni İslami örgüttür. 1987'de Şeyh Ahmed Yasin tarafından Mısır'daki Müslüman Kardeşler örgütünün Filistin kanadı olarak kuruldu. İlk başlarda, İsrail tarafından direnişi bölmek için desteklendi. Örgütün kuruluş amacı; 1948 öncesi İsrail, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'ni kapsayan topraklarda Filistin İslam devletini kurmak- tı. Örgütün askeri kanadı, İzzeddin el Kassam Tugayları'dır. Hamas, 2005'te yapılan son seçimlerin galibi olmuştur. Ancak Filistin halkının iradesi çiğnenmiş, komplolarla ve am- bargo ile Hamas hükümeti devrilmeğe istenmiştir. (ç.n.)

(25) Filistin İslâmi Cihad Hareketi'nin lideri Dr. Fethi Şikâki, Filistinlilerin sınır dışı edilmesi iş- leminin durdurulması için Kaddafi'yle görüşmede bulunmak üzere gittiği Libya'dan dö- nerken uğradığı Malta Adası'nda, 26 Ekim 1995'de İsrail Siyonizmi'nin cinayet şebeke- si MOSSAD'ın paralı katilleri tarafından öldürüldü. İslami Cihad, ideolojik olarak İmam Hasan el-Bennâ, Seyyid Kutub ve İzzettin Kassam'ın fikirlerinden etkilenmiştir. Hareket, İran devriminden de etkilenmiştir. Hatta hareketin kurucusu Dr. Fethi Şikâki, "Humeyni, İslâmi Çözüm ve Alternatif" adlı bir kitap yazmıştır. 1986'da kurulan örgüte İslâmi anla- yımları dolayısıyla el-Fetih'ten ayrılan bazı gruplar da katılmıştır. Hareket, İsrail işgaline karşı halen aktif silahlı mücadele yürütmektedir. (ç.n.)

(26) George Habaş, 1970'lerin sonunda aynı adla Mısır'da kurulan örgüte Ürdün'dekini ay- nıştırmaktadır. Çünkü Mısır'da İslami bir devlet kurmayı amaçlayan al-Islamiyya, devlet binalarını, polisi ve orduyu olduğu kadar azınlıkları, turistleri ve laik kurumları da hedef almaktadır. (ç.n.)

için kilit nokta, ittifakın demokratik temellerde gerçekleştiriliyor olmasıdır.

Azınlıklar sorunu giderek hassaslaşmaya başladı. Örneğin, Mısır'da Kıpti'lerin⁽²⁷⁾ özel statü hakkına sahip olması gereken bir azınlık olduğunu düşünenler var. Bazı Lübnanlı Maronitler,⁽²⁸⁾ Lübnan'ın kültürel olarak farklı iki topluluktan oluştuğunu ve bu toplulukların üyelerinin kendi yaşam biçimlerine göre yaşama hakları olduğunu söylüyor...

Bazı şeyleri birbirine karıştırmama noktasında dikkat etmeliyiz. Ulusal azınlıklarla kültürel, dilsel, kimliksel, dinsel azınlıklar arasında fark vardır. Arap Hristiyanları ile, onlar Arap ulusunun kültürel ve toplumsal kaynakları değilmiş gibi ilişkilenecek kabul edilemez. Onlar, yerli Araplardır ve onların dini inançları, ulusal ve kültürel kimliklerini etkilemez. Lübnan'da Hristiyan Arap aydınlarının Arap diline ve Arap kültürüne sağladıkları katkıları unutulabilir miyiz? Onların kökenleri, tarihleri, uygarlıkları ve kültürleri Araptır, onlar bu gerçeğin rahatlığıyla hareket etmelidir.

Bu iki koşul gerektirir. İlki, Arap Müslüman çoğunluk bu gerçeğin farkında olarak davranmalıdır. Tarihi olarak İslam, çeşitliliğin korunması ilkesini ve dini inanç özgürlüğünü korumayı başarmıştır. Ve sonuç olarak çoğunluk; demokratik tarzı tam eşitlik, bireyler ve topluluklar için inanç özgürlüğü kapsamına oturtmak zorundadır.

İkinci nokta ise, dinsel azınlıkların, kendilerinin Arap ulusunun otantik bir bileşeni olduklarının farkındalığı ile hareket etmeleri zorunluluğudur. Müslüman ya da Hristiyan, Sünni ya da Şii, Kıpti ya da Maronit, Ortodoks ya da Katolik olmaları fark etmez, ulusal kimliklerine bağlı kalmak gibi bir görevleri var.

Filistin devleti konusunda sizin pozisyonunuz nedir?

(27) Mısır'ın yerli Hristiyanları. (ç.n.)

(28) 4. Yüzyılda yaşamış Maron isimli rahibin takipçisi olan Lübnan Hristiyanları. (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Şu an Filistin devletinin safındayım. Ve bunun tüm safhalar-
da somutlanması gereken bir konu olduğunu düşünüyorum, çün-
kü ben Filistin'in tümünü istiyorum. Tümünü!

***Herkese eşit hakların tanındığı demokratik bir devlet ola-
rak Filistin?***

Evet.

***Arapçılık ve İslam arasındaki uygun ilişki biçimine dair
görüşleriniz nelerdir?***

Arapçılık, verili bir zaman ve mekanda ulusal inşa için bir
çerçevedir. Arap dünyasının mevcut bölünmüşlük ve ulusal kur-
tuluşun tökezlemesi. sömürgecilik ve kültürel tahrife karşı du-
yarsızlık koşullarında Arapçılık, hareket ve ilerlemeyi ifade
eder.

İslam öncelikle bir dindir. Ancak İslam bakımından din;
ayetlerden, ritüellerden, ibadetlerden daha fazlasıdır. İslam, bir
dinin ötesine geçerek daha kapsamlı ve derin bir düzeye ulaşmış-
tır. İslam; kültürün, uygarlığın, kimliğin, ulusal mirasın harcıdır.
Bu bağlamda, İslam, Arap ulusunun, eğer temel demeyeceksek,
en temel unsurlarından biridir. Benzer olarak, Hristiyan bir
Arap'ın kültürünün İslam olduğu söylenebilir. Arapçılık ile İs-
lam'ın kavramları arasında bir örtüşme, etkileşme olduğu da
söylenebilir.

Pakistan'da Arapçılıktan bahsedilmeden İslam'dan söz edi-
lebilir, ama Arap yurdunda Arapçılıktan bağımsız bir İslam'dan
söz edilemez. Aynı biçimde, İslami ruh, kültür ve uygarlıktan
kalpten söz edilmeden Arapçılıktan da bahsedilemez. Bu bağ-
lamda, çerçeveyi resimden ayıramayız.

Terörizme karşı bakış açınız nedir?

Terörizm üzerine kurulu olan İsrail'in terörizm konusunda
bu kadar riyakar olması. beni gerçekten dehşete düşürüyor. Ben
neden Lidda'da değil de. buradayım? Çünkü terör kullanılarak
göçe zorlandım. Suriye çok yerinde bir öneri getirdi ve bugün
ulusal kurtuluş hareketlerini ima etmek için kullanılan terörizm

kavramı ile neyin kast edildiğinin tanımlanması için uluslararası bir konferans düzenlenmesi çağrısı yaptı.

Takip ettiğiniz çizgiyi nasıl değerlendiriyorsunuz? Nerede yanlışdınız; nerede haklıydınız? Bugün ve yarın için gündeminiz nedir?

FHKC, her konferansında bir önceki konferansından bu yana geçen süreyi ve hatalarını değerlendirir. Cephe'nin genel sekreteri olduğum sürece, tüm bu hatalarda payım vardı. Ve bu hataların benim hatalarım olduğunu söyleyebilirsiniz. Bunlar FHKC'nin hatalarıdır, ama aynı zamanda benim hatalarımdır.

Ancak, sorunuz hakkında düşündüğümde, bana öyle geliyor ki, bu sorunuz Filistin probleminin son yüz yıllık seyriyle de alakalı. Bu tarihsel süreçte yaşananlar o kişinin ya da bu kişinin değil, tüm Arapların hatalarıdır, bu hatalar kolektif yenilgimizi işaretle eder. Elbette, yenilgimizi getiren dışsal faktörleri de hesaba katmalıyız. Ama daha önemli olan, kendi kendini incelemek/eleştirmek ve insanlara zafer için umut veren kuvvetlerin karşı karşıya kaldığı sorunları düzeltmektir.

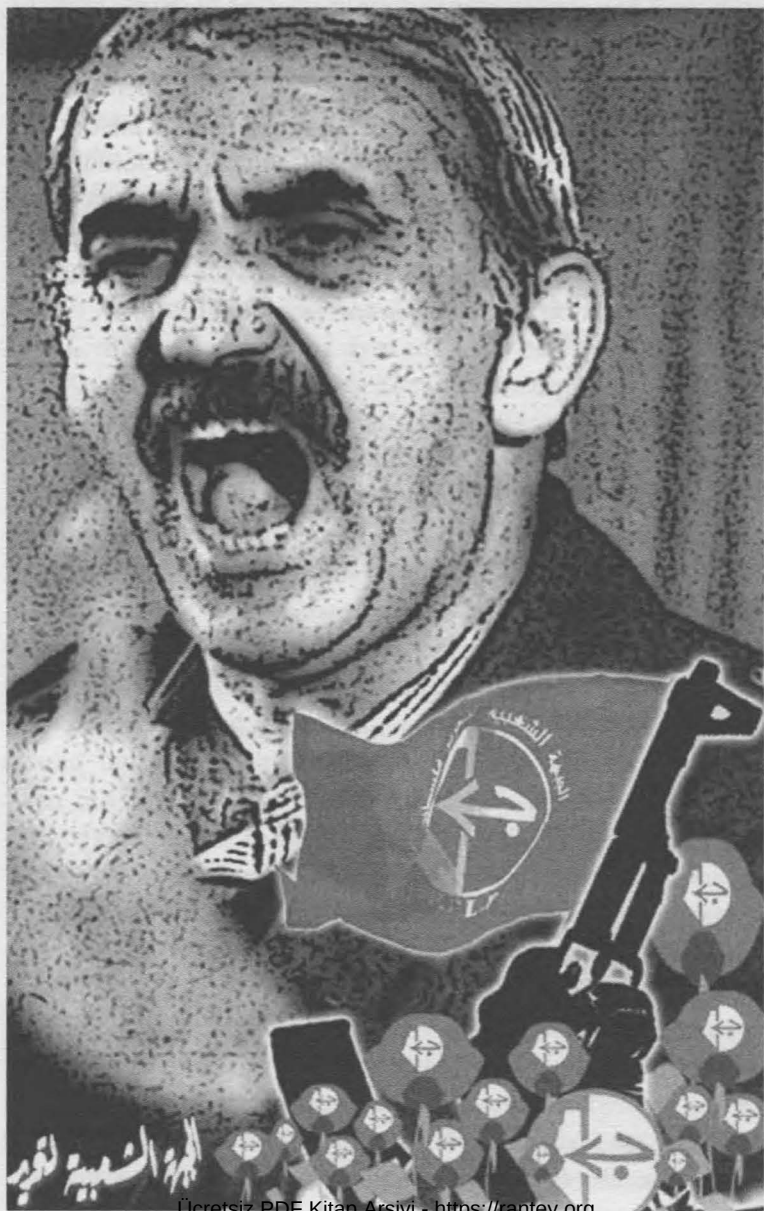
Bu noktada, korkarım ki, biz beyinlerimizi yeterince kullanmadık. Öncelikle kaslarımıza, sonra yüreklerimize dayandık. Çünkü haklıydık. Beyinlerimizi gerektiği kadar kullanmadık. Arap birliği için çağrı yaptık, isterseniz Şam'da bastığımız al-Ra'nın kopyalarına bakabilirsiniz. MAH da birlik için çağrı yaptı, ama bu birliğin nasıl sağlanabileceği ya da hangi zorlukların üstesinden gelmemiz gerektiği konusunda bir şey söylemedi. Aynı noktayı Filistin'e ya da başka konulara da uyarlayabiliriz.

Gelecek kuşaklar için mesajınız nedir?

Acı ve tatlı yanlarıyla yaşamın bana öğrettikleri üzerinden, insanlık tarihinin ileriye doğru gittiğine inanıyorum. Bunu tüm hatalara ve yenilgilere karşın umut ve güvenle söylüyorum. Karanlığın güçleriyle ilerlemenin güçleri arasındaki acı mücadelelere rağmen özellikle Arap bölgesinde gelecek ulusumuzundur. Ancak, umutlar, istekler ve rüyalar tek başına amaçlarımızı ka-

zanmamızı sağlamayacak ya da zaferi getirmeyecektir...

Tarihin tekerleği geriye doğru çevrilemez, ancak geçmişin derslerini de duygusal, yıkıcı tepkilerle tarihi inkar ederek de israf etmemeliyiz. Tarih, her kim orada yer almayı hak edecek kararlılık ve yetenekteyse, her kim sonraki yaprakları doldurmak-tan onur duyarak iktidarda kalırsa, onların kayıtlarına açık bir defterdir. Çocuklarımızın ve torunlarımızın bizden daha parlak bir geleceğe sahip olacağına dair inancım büyük. Böyle düşünmekten de büyük bir haz duyuyorum.

HER ADIMIMIZ FİLİSTİN'İN KURTULUŞU İÇİNDİR

Amerikan TIME Dergisi'nin 13 Haziran 1969'da Ürdün'ün başkenti Amman'da yaptığı röportajın kısaltılmış halidir. Başlık bize aittir.

Yönettiğiniz örgüt neden sabotajlara, El-Al uçaklarına ve bu tarz diğer eylemlere odaklandı?

Açıkçası, bir şoka ihtiyacımız var, sadece propaganda için değil, tüm Filistin sorunu için. Birbirinden hiç de farkı olmayan dünyayı ve demoralize olmuş Filistin ulusunu sarsmak zorundayız. Filistin'e geri dönüşü kapsamayan bir politik çözümün mümkün olmadığını herkese anlatmak zorundayız.

Eğer Arap hükümetleri geri dönüşü kapsamayan barışçıl bir yerleşim üzerinden anlaşırsa, İsrail kadar onlara da karşı çıkar mısınız?

Elbette. Herhangi bir hükümet bizi durdurmaya çalışırsa, Arap olsun ya da olmasın, kendimizi bu hükümete karşı savunuruz. Arap rejimlerine karşı bir savaş başlatmayacağız, ancak onlar bizim anavatanımızı kazanma mücadelemizi engellemeye kalkarlarsa çatışma/çelişki engellenemez.

Amerikan çıkarlarını hedeflediği söylenen petrol boru hattının hava ya uçurulması eylemi, aynı zamanda Arap çıkarlarını da zedeledi mi?

Olabilir, ancak bu bizi ilgilendirmiyor. Petrol zengini birçok Arap var, aynı zamanda Batılı şirketleri temsil eden pek çok Arap zengini var. Biz yoksul ve evsizken onların zengin olması hiç de hakça değil. Onlar, İsrail'in koşulsuz arkasında duran ABD'yi dolaylı olarak destekliyorlar. Boru hattının bombalanmasının Suudi Arabistan'ı etkilediğini biliyorum. Ancak Suudi Arabistan gerici bir rejimdir ve petrolünü İsrail'i destekleyenlere satıyor. Amacımız, direk olarak Amerika'nın çıkarlarına karşı duruştur.

Başka eylemler olacak mı?

Evet, olmalı. Halkımızı harekete geçirmeliyiz ve bunun için de şimdiki politikamızı sürdürmeliyiz. Attığımız her adım, Filistin'in kurtuluşu içindir. Eğer bunun için bir düzine El-Al uçağını patlatmamız gerekirse yapacağız. Kurtuluş, ancak kapsamlı ve ısrarlı bir halk savaşı ile kazanılabilir.

Kurtuluşun ne kadar sürede kazanılabileceğini düşünüyorsunuz?

10 yıldan daha az sürede, belki yirmi yılda başaracağımıza inanıyorum. Ancak ne kadar sürerse sürsün biz hazırız. Hedefimiz, demokratik ve tümüyle Siyonizm'den arındırılmış bir Filistin.

Ortadoğu krizinin bir dünya savaşma dönüşme riski sizi rahatsız ediyor mu?

Gerçekte hayır. Dünya, Filistin'i unuttu. Şimdi mücadelemize önem vermek zorunda. Arap dünyasına ya da tüm dünyaya ne olursa olsun evimize geri dönmek için savaşmayı sürdüreceğiz. Savaşımıza karşı çıkan herkes bizimle savaşmak zorunda kalacaktır. Eğer dünya gerilla hareketinin yapay olduğunu düşünüyorsa, bu yanlıştır. Bizi evimize götürecek tek yol budur.

DEVİRİM BİZİM AHLAK YASAMIZDIR

Dr. George Habaş'ın, 12 Haziran 1970'de Ürdün Enternasyonal Otel'de rehine alınan turistlere hitaben yaptığı konuşmadır.

Baylar, bayanlar,

Size neyi neden yaptığımızı açıklamanın görevim olduğunu düşünüyorum. Elbette, liberal bir bakış açısıyla, 2-3 gün boyunca size yaşattığımız sorunlardan dolayı üzgünüm. Ancak bunu bir kenara bırakırsam, bizim neyi neden yaptığımızı anlayacağınızı, en azından anlamaya çalışacağınızı umut ediyorum.

Farklı koşullarda yaşayanlar, farklı biçimlerde düşünür. Biz, Filistin halkı, yıllardır yaşadığımız koşulların şekillendirdiği bir düşünce biçimine sahibiz. Çok temel bir gerçekliği gördüğümüzde düşünme biçimimizi kavrayabilirsiniz. Biz Filistinliler, 22 yıldır kamplarda ve çadırlarda yaşamaktayız. Ülkemizden, evlerimizden, topraklarımızdan sürüldük ve kamplarda insanlık dışı koşullara mahkum edildik. 22 yıldır, halkımız haklarını geri almayı bekliyor, ancak hiçbir şey olmuyor. Üç yıl önce, koşullar

uygundu ve halkımız kendi davasını savunmak için silahlandı, ülkesine geri dönmek, haklarını kazanmak ve ülkesini özgürleştirmek için savaşa başladı.

Haksızlıkla, insanlık dışı muamelelerle dolu kamplarda, kimsenin umurunda olmadan geçen 22 yılın ardından devrimimizi korumak konusunda tam haklı olduğumuzu düşünüyoruz. Devrimimizi koruma hakkına sahibiz. Devrim, bizim ahlak ya-samızdır. Devrimimizi ne koruyacaksa, devrime ne yardım edecekse haklıdır, onurludur, gururludur, güzeldir. Çünkü devrimimiz, adalet demektir, evlerimize geri dönebilmek demektir, ül-kemizi geri almak demektir. Bu noktaya dikkat etmek zorunda-yız. Eğer bizimle birlikte olmak, bizimle işbirliği içinde olmak istiyorsanız bizim bakış açımızı anlamanız gerekmektedir.

Bu sabah yataklarımızdan kalkıp elimize bir neskafe alıp aynanın karşısında İsveç'e gidip bir ay dinlenmeyi düşünerek bir buçuk saat geçirmedik. Amerika'da ve İngiltere'de sahip olduğunuz milyonlarca dolara sahip değiliz. Kamplarda yaşıyoruz. Eşlerimiz saatlerce su için bekliyor. Sizin kadar sakin olamıyo-ruz. Sizin gibi düşünemiyoruz.

Bu koşullarda, bir gün, iki gün, üç gün yaşamadık. Bu ko-şullarda, bir haftalığına, iki haftalığına, üç haftalığına yaşama-dık. Bu koşullarda; bir yıldır, iki yıldır değil, tam 22 yıldır yaşı-yoruz.

Herhangi biriniz kamplara gelirse ve bizimle birlikte bir ya-da iki hafta kalırsa etkilenecektir. Kimse yaşadığı koşulların et-kisinde kalmadan, onlar tarafından etkilenmeden düşünce yürü-temez.

Devrimimiz üç yıl önce başladığında onu sona erdirmek için pek çok saldırı düzenlendi. Tüm gerilla örgütleri, Haziran 1967 yenilgisinin -bu tarihi iyi bilirsiniz- ardından ortaya çıktı ve işgal altındaki toprakları için mücadele etmeye başladı. Devrim sür-dükçe, pek çok güç, pek çok düşman güç, devrimi yenilgiye uğ-ratmak için pek çok plan yürürlüğe soktu. Amerika devrimimize

karşıydı. Bunu, çok iyi biliyoruz. Bunu, geçen yıl İsrail'e yapılan Fantom yardımlarından biliyoruz. Onlar, devrimimizi yenmek için savaşıyorlar.

Onlar, Ürdün'deki ve Lübnan'daki gerici rejimlerle birlikte çalışıyorlar. 1968'de^(*) hep birlikte devrimi sona erdirmek için bir saldırı düzenlediler. Ancak, buradaki tüm eylemlerimiz aracılığıyla biz, işgal altındaki topraklarımızı koruduk. İkinci bir saldırı, dört ay önce, Şubat'ın 10'unda gerçekleştirildi. Bir üçüncüsünü de geçen hafta (5 Haziran 1970- ç.n.) yaşadık. Gerçekte, onlar her gün devrime karşı mücadele ediyorlar. Her gün!

Bu tarihler, saldırıların belli bir düzeyi aştığını belgeleyen doruk noktaları yalnızca. Her seferinde insan kaybediyoruz, kan kaybediyoruz, bedel ödüyoruz. Şubat'ın 10'unda yaklaşık 50 insanımızı kaybettik. Gerici rejimin devrimi vurmayı hedeflediği bu saldırıyı, Ürdün rejimi başlatmıştır, Ürdün halkı, bunu çok iyi bilmekte ve hissetmektedir. Devrimimizi yalanlar üzerine kuramayız. Burada size gerçekleri anlatıyorum.

(*) 5 Haziran 1967: İsrail, Mısır, Suriye ve Ürdün'e saldırdı. Sina Yarımadası, Golan Tepeleri, Batı Şeria, Gazze ve Doğu Kudüs'ü işgal etti.

15 Şubat 1968 (Ürdün Katliamı): İsrail uçakları Ürdün Nehri boyunca 15'ten fazla Filistin köyüne havadan napalm bombası yağdırdı. Saldırıda, resmi rakamlarla 56 kişi feci şekilde yanarak can verdi.

21 Mart 1968 (Kerameh Savaşı): Ürdün'ün Kerameh kasabasında bulunan El-Fetih karargahına bir istihbarat gelir. İsrail Savunma Bakanı Moshe Dayan, Ürdün Irmağı'nın kıyılarını işgal edip karargahı yok etmeye çalışır. 21 Mart 1968 günü İsrail ordusu, tank desteği ile 15 bin piyadesini Kerameh'e doğru sürdüler. Ama birlikler, Ürdün'ün o küçük kasabasında takılır kalırlar. Tüm silah ve teknoloji üstünlüğüne rağmen Filistinli gerillalar İsrail birliklerini püskürtür. İsraililer, geride 28 ölü ve 27 imha edilmiş tank ve askeri araç bırakır.

4 Haziran 1968 (Irbid Katliamı): Irbid şehrini bombalayan İsrail uçakları, 30 Filistinlinin ölümüne neden oldu.

12 Şubat 1970 (Abu Za'abel Katliamı): İsrail uçakları, Mısır sınırındaki Abu Za'abeli havadan bombaladılar. Saldırıda, hedef seçilen bir fabrikadaki 70 işçi öldü.

8 Nisan 1970 (Sha'a Katliamı): Mısır'ın başkenti Kahire'ye 80 kilometre mesafedeki Sha'a eyaletinde bir okulu bombalayan İsrail uçakları, 46 çocuğu katletti.

7 Haziran 1970: Ürdün Kralı Hüseyin, İsrail ve ABD'den aldığı destekle, Filistin mülteci kamplarını yoğun top ateşine tuttu. Kral Hüseyin'e bağlı 'Bedevi Milisleri' tarafından gerçekleştirilen bu katliam, tarihe 'Kara Eylül' olarak geçti. Bu katliam sırasında on binlerce Filistinli hayatını kaybetti.

Geçen cumartesi, Amman'da bir olay gerçekleşti. Pazar günü, Zerka'da başka olaylar oldu ve daha sonrasında eylemler patlak verdi. Size dürüst olmak gerekirse, bu çabaların, en azından kendi bakış açımızla, son denemeler olduğunu düşündük. Şunu demek istiyorum, bu kez, ne olursa olsun devrimi sona erdirmeye kararlı olduklarını, ne kadar kayıp verilirse verilsin, ne kadar kan dökerlerse döksünler bu devrimi sona erdirmeye kararlı olduklarını düşündük.

Bu nedenle, tüm dünyaya devrimimizi koruma konusunda haklılığımızı göstermemiz gerektiğini hissettik. Tüm kayıplarımızı, haksızlıkları, halkımızı ve onların yaşamak zorunda kaldığı koşulları, tüm dünyanın devamına karşı takındığı duyarsız tavrı düşündük ve bizi yenmelerine izin veremeyeceğimize karar verdik. Kendimizi ve devrimimizi, her koşulu zorlayarak, her yöntemi deneyerek koruyacağız. Çünkü, biraz önce de söylediğim gibi, bizim ahlak yasamız devrimdir. Bu bizim düşünüş çizgimizdir. Bu nedenle, kazanmamızı sağlayacak karşı planlar oluşturduk.

Bu karşı planlardan bir tanesi sizdiniz, burada olanlardı. Gericici rejim üzerinde, Amerika üzerinde ve tüm güçler üzerinde baskı oluşturacak eylemler yapma hakkımız olduğunu düşünüyoruz. Ve bu da bizim elimizdeki kartlardan biri. Çok dürüstçe konuşuyorum, zaten size karşı dürüst olmak zorundayım. Çok kararlıyız. Şaka yapmıyoruz. Oyun oynamıyoruz.

İşlerin olması gerektiği gibi gitmesini istiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kamplara girilmesi halinde, tüm bu binayı ve Philadelphia'yı havaya uçurma konusunda çok kararlıyız. Bu noktada çok eminiz. Neden? Çünkü biliyoruz ki, onlar bizi burada, Amman'da vursalar da, devrim devam edecek. Sizin hükümetlerinizin, şu an itibarıyla Cephe ne söylüyorsa onu yapacağına emin olmalarını istiyoruz.

Bu oteli ve Philadelphia Otelini yalnızca bir koşulda ve bir durumda havaya uçurmaya kararlıyız. Sinirlerimize hakim ola-

cağız. Onlar, tankları, uçakları ve tüm teçhizatları ile bizi vurmaya kararlılar. Siz, bizim halkımızdan daha iyi değilsiniz. Son saldırılarda en az 500 kişi yaşamını yitirdi. En az 500 kişi! İnanın!

Dün, doktorlar yalnızca bir hastanede 280 yaralının ve 60 ölünün olduğunu söylediler. Bunlar ölü savaşçılar.

Baylar ve bayanlar,

Köşeye sıkışmadığımızı söylüyorum ve olayların gelişmesi için tek bir koşul olduğunu ifade ediyorum.

Liberal düşünce tarzını bilirim. Çok iyi bilirim. Sizi ikna etmenin ne kadar güç olacağını da biliyorum. Bazılarınızın “Bu durumda ne yapmalıyım? Bu çok haksız, kaba ve bencilce” dediğini de biliyorum. Pek iyi biliyorum.

İnsanların içinde yaşadıkları koşullar, onların düşünce tarzlarını ve ahlak yasalarını belirler.

Bu otelde olduğunuz sürece Cephe’nin koruması altındasınız ve sizi elimizden geldiğince korumaya çalışacağız.

Bu ilk otel yönetme deneyimimiz. Adamlarımız, savaşmayı çok iyi bilirler, ama bir oteli yönetme konusunda ne kadar iyi olabileceklerini bilmiyorum. Ancak kurallar çok net. Bunun başarılı olmasını umut ediyorum. Her birinizin, sinirlerimize hakim olmamız konusunda bize yardımcı olacağınızı düşünüyoruz. Geçen gün, El-Vahdet Kampı yarım saat boyunca bombalandı. Herhangi biriniz, El-Vahdet Kampı’na giderek olanları görebilir. Bu oteli patlatmak için yeterli bir neden olabilirdi aslında, ancak sinirlerimize hakim oluyoruz.

Baylar ve bayanlar,

İngilizcemin kusuruna bakmayın. Kişisel olarak, sizden özür dilememe izin verin. Üç ya da dört günlüğüne yarattığımız sorunlar için özür diliyorum. Ancak devrimci bakış açısıyla, biz, ne yapıyorsak ne yaptıysak, haklı olduğumuzu hissediyoruz ve hissetmeye devam edeceğiz.

Çok teşekkürler.

٧٧-٧٧
٦٧-٧٧

الذكرى العشرة لتأسيس
الجبهة الشعبية لتحرير فلسطين

THE 10th ANNIVERSARY OF THE
FOUNDING OF THE POPULAR FRONT
FOR THE LIBERATION OF PALESTINE

ستواصل النضال
في الأرض المحتلة
لإحباط
أمر العرّاد والخوف.

OUR PERSISTENT STRUGGLE
FOR THE TOTAL DEFEAT
OF OCCUPIERS
AND TRAITORS WILL CONTINUE.

FAŞİST İSRAİL ÇÖKECEKTİR

Amerikan Time Dergisi'nin, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın barış anlaşması yapmak için İsrail'e gitmesi karşısında, Libya'nın Tripoli kentinde düzenlenen bir zirvenin ardından 19 Aralık 1977'de yaptığı röportajdır. Röportajın orijinal başlığı "Habaş: İsrail çökecek"tir.

Hafız Esad, Mısır ile gerçekten kopuştu mu?

Şu an açık olan, Hafız Esad⁽¹⁾ ile Enver Sedat'ın⁽²⁾ iki ayrı dalga boyunda yer aldığıdır. Esad, Suriye ile Mısır arasında ni-

(1) Hafız Esad, 1971-2000 yılları arasında Suriye devlet başkanlığı görevini yürüttü. Lazkiye'nin Kardaşa Köyü'nde, bir Alevi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Esad, 1955'te Hums Askeri Akademisi'ni pilot subay olarak bitirdi. 1958'de havacılık eğitimini geliştirmek için SSCB'ye gönderildi. Daha sonra bir hava filosunun komutanlığına getirildi. Suriye'nin, Birleşik Arap Cumhuriyeti'nden çekilmesine karşı çıktığı için, 1961'de

→

(2) Mısır Kralı Faruk'a karşı 23 Temmuz 1952'de yapılan darbeye katılarak siyaset alanında kendini tanıtan, 1960-1969 yılları arasında meclis başkanlığı yaptıktan sonra, 1970'te başkan Cemal Abdül Nasır'ın ölümü üzerine, 5 Kasım'da onun yerine geçen

→

hai bir boşanma olamayacağını söylerken bunu kastediyordu sanırım. Ancak burada iki insanın kopuşmasından, Esad ile Sedat'ın kopuşmasından bahsedilebilir. Sanırım olan da budur.

Enver Sedat'ın İsrail ziyareti konusunda ne düşünüyorsunuz?

İsrail'in inadı hiçbir çözümü mümkün kılmıyor. Sedat'ın stratejisi doğal olarak bir felakete yol açacak. Bu, umutsuz bir adamın stratejisidir. 1973 savaşının ardından Sedat'ın stratejileri ödünlere dönüştü. Şimdi daha çok ödün veriyor. Ve yüzde yüz hatalı. Sedat'ın uzun ömürlü olabileceğini düşünmüyorum. Mısır dışında, bir Arap lideri olarak ömrünü tamamladı.

(1). Devamı: Silahlı Kuvvetler'den ihraç edildi. Baas Partisi'nin askeri kanadında kilit bir görev üstlendi ve 1963'te gerçekleştirilen darbeye önemli rol oynadı. 1965'te Hava Kuvvetleri Komutanlığına getirildi, ardından Şubat 1966'da Savunma Bakanı oldu. 1969-1970 yılları arasında Baas Partisi'nin sivil ve askeri kanatları arasında baş gösteren iktidar mücadelesinde etkin biçimde yer aldı. Bu çatışmayı doruğa çıkaran Ürdün'deki iç savaşa müdahalenin ardından, 13 Kasım 1970'te kansız bir darbeye iktidarı ele geçirdi. Mart 1971'de yapılan halk oylamasıyla Devlet Başkanı seçildi. Baas Partisi Genel Sekreterliği'ni de üstlenen Esad, önceki Arap ülkeleriyle ilişkileri geliştirerek Suriye'yi Arap dünyası içinde itildiği yalnızlıktan kurtarma yönünde adımlar attı. Bununla birlikte, Irak'taki Baas yönetimiyle çatışma politikasını sürdürdü. Ekim 1973'te, İsrail'e savaş açan Mısır'ın yanında yer aldı, ama savaştan sonra izlenecek politikalar konusunda Mısır yönetimiyle görüş ayrılığına düştü. Sonraki yıllarda SSCB ile ilişkilerini geliştirdi. 1980'de SSCB ile imzalanan 20 yıllık dostluk ve işbirliği antlaşmasını, 1982'de SSCB'den silah ve teknik yardım almayı öngören bir başka antlaşma izledi. 1984'te bu ülkeye yaptığı geziyle ikili ilişkileri daha da ileriye götürdü. Filistin Kurtuluş Örgütü'ne geniş destek verdi, ancak FKÖ yönetimiyle ortaya çıkan anlaşmazlık üzerine, bu örgüt içinde Suriye'ye bağlı yeni örgütler oluşturmaya çalıştı. 1991'de FKÖ lideri Yaser Arafat'la ilişkilerini düzeltti. Hiçbir zaman siyasi olarak tanımadığı ve Siyonist varlık olarak nitelendirdiği İsrail'e karşı politikasını 1980'lerin ortalarında bir ölçüde yumuşatarak, Batılı ülkelerle diyalog kurmaya önem verdi. Esad, 1978, 1985, 1991 ve 1999'da dört kez daha Devlet Başkanlığına getirildi. (ç.n.)

(2). Devamı: Mısır Devlet Başkanı'dır. 1973 yılında meydana gelen Yom Kippur Savaşı'ndan sonra 1975'te Sovyetler Birliği ile ilişkileri kesmiş ve Siyonist İsrail'le, Kudüs'ü ziyaret ettiği 19 Kasım 1977 tarihinden itibaren iyi ilişkiler geliştirmiştir. 17 Eylül 1978'de ABD'nin arabuluculuğunda, İsrail'le masaya oturarak, Camp David Sözleşmesi'ni imzalamıştır. Bu antlaşma ile, İsrail tarafından Altı Gün Savaşı'nda ele geçirilen Sina Yarımadası, Mısır'a geri verilmiştir. Barış çabalarının sonucu olarak, emperyalistler tarafından Menahem Begin ile birlikte 1978 yılında Nobel Barış Ödülü ile ödüllendirilmiştir. 1981 yılında, Mısır'ın bağımsızlık günü kutlamalarında silahlı saldırıya uğrayarak öldürülmüştür. (ç.n.)

Mısır, eğer İsrail ile bir barış anlaşması imzalarsa ekonomik problemleri ile daha kolay başa çıkamaz mı?

Sedat, Mısır içinde özel zorluklarla karşı karşıya. Ekonomisi neredeyse çökmek üzere. Ama Mısır, Arap ülkelerine bağlı kaldığı sürece güçlü olabilir. İsrail'e giderek Sedat, kendi kendini tecrit ediyor ve politikası yıkım ile sonuçlanacak.

Tripoli zirvesi, Sedat'ı kontrol altına almak için neler yapabilir?

Bu konferans bazı adımlar atacak. Artık Sedat döneminin sona ermesi için bazı örgütlerin kurulduğu bir sır değil. O devrilecek.

Nasıl? Bir suikastla mı?

Politik yolları tercih ederiz.

Suudi Arabistan'ın anti-Sedat zirvesine geri dönmesini bekliyor musunuz?

Bir şey çok net: Suudi Arabistan kitleleri, Sedat'ı bir hain olmakla suçluyor. Suudi Arabistan yöneticileri ise, halkının ne hissettiğini biliyor ve Sedat'a açık destek veremiyorlar. Bu konferansın sonuçlarından biri ilerici Arap düşüncesini pekiştirmek olacaktır. Arap dünyasının gerici kuvvetlerinden destek beklemiyoruz. Ancak tüm dünyada ilericiler ve gericiler var. Gericilerin safında İsrail ve onunla yürüyen Araplar da yer alıyor.

Red Cephesi [1974 Haziran'ında FKÖ'nün ulusal yönetim fikri üzerinde anlaşmasına karşın FHKC önderliğinde kurulan Red Cephesi-ç.n] neden İsrail'in yıkımı için çağrı yapmaktan geri durmuyor?

Filistin kitleleri, haklı bir dava için mücadele ettiklerine inanıyor. Halkımızın yorulacağına inanmıyorum. İsrail faşist bir devlettir ve onun sürdürebileceğine inanmıyorum. Faşizme karşı mücadele kazanmalı. Yahudilerin ezildiğine inanıyoruz ve bir gün Yahudiler ve Araplar, Filistin'de yeniden yan yana yaşayacaklar.

Sedat, onun liderliği takip edilmezse Güney Lübnan ve Suriye'nin kan gölüne döneceğini söyledi. Buna katılıyor musunuz?

Suriye Sedat'ı reddettiği için Güney Lübnan ve Suriye'de sorun çıkacaktır. Sedat, nihai hedefi Filistinlileri yok etmek olan İsrail ile her türlü işbirliğine giderek pek çok sorun çıkarabilir. Sedat, Esat'ı tek başına yıkmak da isteyebilir. Sedat, İsrail'in desteği ile şimdi muhalifleri için çıkarabileceği kadar sorun çıkarmak konusunda net.

Bariş müzakereleri için BM'nin 242 sayılı kararının⁽³⁾ ve Cenova'nın⁽⁴⁾ bir geçerliliği olduğunu düşünüyor musunuz?

Filistinliler için çözüm Sedat tarafından bloke edildi. Cenova rafa kaldırıldı. Cenova ve 242 çözümleri artık gündemde değil. Bariş için başka politik ve stratejik yaklaşımlar gerekiyor, aksi takdirde savaş olacak.

Sizin bariş yaklaşımınız nedir?

Cenova'ya giderek bariş elde edebilecek olsaydık tamam. Ancak durum böyle değildi. Bizim Cenova ve 242'ye dayanan politik mücadelemiz artık uygulanabilir değil. Rotadan sapıldı. Dolayısıyla yeni bir yol bulmalıyız. Ancak nasıl? Politik mücadelemizi kesmeden BM'de, ittifaklarla ve Tripoli gibi toplantılarla yolumuza devam edebiliriz.

Askeri çözüme yaklaşımınız nedir?

Eğer 1967 ve '73'ten bakarsak kimse savaş kararı veremez. İsrail bu çeşit savaşta çok güçlü ve kazanacaktır. Ancak savaşmanın başka yolları var. İsrail'in içinde savaşılabilir. Lübnan,

(3) Suriye'nin Ocak 1976'da BM Güvenlik Konseyi'ne sunduğu iki devletli bir çözüm karar taslağıdır. BM Güvenlik Konseyi'nin 242 nolu karar, İsrail'e uluslararası sistem içinde herhangi bir devlet olarak varlığını sürdürme ve bunun yanı sıra Filistinliler'e de İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklarda bir devlet kurma hakkı vermiştir. Suriye'nin karar taslağı ABD tarafından veto edilmiştir. Önde gelen Arap devletleri tarafından ise desteklenmiştir. ABD emperyalizmi, hâlâ, İsrail'in 1967'de işgal ettiği bölgelerden geri çekilmesini öngören Güvenlik Konseyindeki 242 nolu kararın yürürlüğe sokulmasına yönelik bütün çabaları bloke ediyor. (ç.n.)

(4) Dördüncü Cenova Konvansiyonuna atıfta bulunmaktadır. Cenova Konvansiyonu, savaş sırasında eserleri ve kültürü öldürmeyi bir savaş suçu kabul eder ve yasaklar. Birleşmiş Milletlerin 446 Sayılı kararında da Dördüncü Cenova Konvansiyonuna atıfta bulunulmakta, İsrailli yerleşimcilerin "Bariş için ciddi bir engel olduğuna karar verir" denilmekte ve İsrail'e konvansiyon kararlarına uyma çağrısı yapılmaktadır. (ç.n.)

Suriye, Ürdün sınırlarında savaşabiliriz ve İsrail'e girebiliriz. Bu, uzun soluklu bir mücadele. 20 yıl içerisinde Hayfa'da, Kudüs'te, işgal altındaki tüm topraklarda savaşırken görebilirsiniz bizi. Bu savaşı kazanmamamız için bir neden göremiyorum.

Filistin halkının bugünkü durumu nedir?

Durumumuz çok zor. Halkımıza verecek hiç iyi haberimiz yok. Gelecek yıl ya da ondan sonraki yılda da olacağını sanmıyorum. Ancak bundan sonraki 20 yıl içerisinde İsrail çökmeye başlayacak. İsrail, kaldıramayacağı bir savaşın içinde olacak. Ve o vakit, halkımız için iyi haberler gelmeye başlayacak.

الذكرى العاشرة لانطلاقة
الجبهة الشعبية
لتحرير فلسطين **٧٧-٧٧**

نورة مستمرة لاقامة المجتمع الديمقراطي في فلسطين

**THE REVOLUTION CONTINUES FOR
THE LIBERATION OF MAN AND LAND**

**THE 10th
ANNIVERSARY
OF THE
FOUNDING
OF THE
POPULAR
FRONT FOR THE LIBERATION
OF PALESTINE 67-77**

TOPRAKLARIMIZDA BÜYÜK EYLEMLER PATLAK VEREBİLİR

Filistin Çalışmaları Dergisi'nin, 14 Mayıs 1985'te Suriye'nin başkenti Şam'da yaptığı röportajdır. George Habaş'ın iki yıl sonra patlak verecek olan intifadayı sezdiğini belgeleyen röportajın orijinal başlığı, "George Habaş: Filistin Ulusal Hareketinin Geleceği"dir.

1982'de Beyrut'tan ayrılmayı takip eden süreçte, FKÖ iki akıma ayrıldı. Biri, Yaser Arafat'ın öncülüğünde Ürdün ve Mısır ile koordinasyon içinde kendine bir politik yer arayan ve gözlemciler tarafından ılımlılar olarak adlandırılan grup. Diğeri ise, radikaller olarak tanımlanan ve Suriye'nin desteğinin yanı sıra silahlı mücadelenin eski gücüne kavuşmasını savunanlar. Bu değerlendirmeye katılıyor musunuz? Filistin'in, Arap dünyasının ve uluslararası ilişkilerin somut koşullarında her iki akımın da potansiyellerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yanıt vermeden önce, soruda gözden kaçırılan önemli bir noktanın üzerinde durmak istiyorum. Şöyle ki; Filistin politik

sahnesindeki bu iki ana akım ayrılığı Beyrut'tan tarihlenmez. Bu iki akım, çok daha uzun yıllardır ayrı. Bu bölünme ya da ayrılık, Filistin devrimi kadar eski. 1948 sonrası ulusal hareketin ilk yıllarında, hareketler arasında iki kanat vardı. Sağcı kanat, devrimde ulusal burjuvazinin politikalarını temsil ediyordu. Ve solcu kanat, işçi sınıfı ile halkın politikalarını temsil ediyordu. Tümüyü le olmasa da en yoğun biçimde ayrımlar, devrim tarihinin ve FKÖ'nün temel taşlarında da gözlemlenebilir.

Ayrılıkların şimdi olduğu gibi bir bölünme ya da nihai kopuş noktasına gelmediği doğrudur, ancak Filistin devriminin şimdiki durumunun, geçmişteki farklılıkların -ki daha önemlisi bu farklılıklar Filistin ulusal kurtuluş hareketini oluşturan çeşitli toplumsal ve sınıfsal bölünme ve çelişkileri yansıtıyordu- mantıksal ve doğal bir sonucu olduğu da bir o kadar doğrudur.

Bu noktada şunu da eklemeliyim; bu iki akım arasındaki ilişkiler, koşullara ve yüzleştığımız olaylara bağlı olarak, gerilim ve yumuşama süreçlerinden geçti. Temel konu, her şeye karşın, Filistin devrimi kendini tehdit eden tehlikelere -özellikle Beyrut'ta devrimi tasfiye etmek için gerçekleştirilen Siyonist saldırıya- karşı iç birliğini korudu.

Beyrut'tan önce belirtilmesi gereken nokta, bizim Filistin sağıyla farklılıklarımızın ulusal arka plana karşı gerçekleşmiş olmasıdır. Birlik ve mücadele aynı ulusal çerçevede meydana gelmişti. Beyrut'tan sonra ortaya çıkan yeni faktör, FKÖ içerisindeki baskın sağcı akımın kendini Amerikan koşullarına uyarlama konusunda ne kadar hazır olduğunu göstermeye başlamasıdır. Bu nokta, onların Reagan inisiyatifi karşısındaki karakersiz tavırında açığa çıktı. Ek olarak, Mısır rejimi ile başlayan görüşmeler ve Ürdün rejimi ile yavaş yavaş sıkılaşılan bağlar var. Bunlar, FKÖ'nün militan ulusal kimliğini tehdit etmeye başladı ve bu akımın FKÖ'nün ana çerçevesine bağlı kalarak Filistin'in temsiliyetini yürütmeyeceği, FKÖ'nün ulusal sözleşmelerine, geri dönüş hakkı, kendi kaderini tayin hakkı ve bağımsız bir devletin

kurulması taleplerinin özüne bağlı kalmayacağını ortaya çıkardı.

Bir ölçüde uzun tuttuğum bu giriş, bazı haber ajanslarının Filistin çelişkisini dönemsel olarak değerlendirmesine ve bu çelişkilerin Beyrut'tan çıkıştan sonra etkisi artan bölgesel faktörlerin sonucu olduğu tartışmalarına karşı net gerçekleri ortaya koymak için gerekiyordu.

Bu faktörlerin etkisi ve rolü olduğunu kabul etmekle birlikte, problemin özünü es geçemeyiz. Ayrılığın, FKÖ içerisindeki belli grupların ve kesimlerin Filistin ulusal kurtuluş hareketinin seyri içerisinde onları bir düşman kampında konumlandırarak imtiyaz ve teslim olma politikalarına yönelmelerinden bağımsız olduğunu söyleyemeyiz. Bu yönelim pek çok etmen tarafından dayatılıyor, en önemlisi onların burjuva ve uzlaşmacı sınıf karakteri ve onları geri adım atmaya zorlayan pek çok engelle karşılaşmaları.

Sorun, Ürdün ve Mısır ile koordinasyon içerisinde kendine politik bir yerleşim alanı arayan ılımlılar ile Suriye tarafından desteklenen radikaller derecesine indirgenemez. Sorun, Arap dünyasında ve uluslararası düzeyde de derin boyutlara sahiptir. Bizim cephemizden konuşursak, biz, Arap kurtuluş hareketi içerisindeki tüm örgüt ve rejimleri kapsamak üzere ulusal, ilerici, demokratik Arap ittifakının bir parçasıyız. Ancak, diğer tarafta, sapmış liderlik, Arap gerici kampı ile sıkı, yakın bağlarını korudu ve şimdi de onların bir bileşeni olmaya doğru gidiyor. Onlar, ABD üzerine oynuyorlar ve ABD'nin desteğini kazanmak gibi büyük umutları var. Biz ise, kendimizi, dostumuz Sovyetler Birliği'nin yönetimindeki dünya devrimci güçlerinin bir parçası olarak değerlendiriyoruz.

Var olan koşullarda, Filistin, Arap dünyası ve uluslararası çerçevede, iki akıma baktığımızda, sapma politikasının er ya da geç duvara toslayacağını belirtmek istiyorum. Bu politikanın savunucuları ılımlı görünmek için sarf ettikleri çabalar sonucunda hiçbir şey elde edemeyecekler.

Bu yolun sonunu çok iyi görebiliyoruz. Bu politika, tüm il-

kelerimizi hiçbir şey kazanmadan kurban etmek anlamına geliyor. Gerçekte böylesi bir politikanın mantıki sonucu, tam da şimdi olduğu gibi, halkımız ve devrimimiz tarafından kazanılanlardan geri adım atmaktır.

Değerlendirmemizin doğruluğuna dair örneklerden biri, Ürdün ile gerçekleştirilen Amman Antlaşması⁽¹⁾ sürecinde yaşandı. Rabat çözümlerini⁽²⁾ elde edene kadar geçirdiğimiz on yıllık acı ve bedel dolu sürecin kazanımları bu anlaşma ile tersine çevrildi, elimizden alındı. Şimdi son dönemlerdeki olaylar, saatlerin geri alındığını ve Ürdün'ün inisiyatifi ele geçirdiğini gösteriyor.

Mısır cephesindeyse, bu akımın liderleri, Mısır'ın öneminden iki biçimde yarar sağlayabileceklerini düşünüyorlardı: Önce Washington ve Tel Aviv'e baskı uygulamak suretiyle, ikinci olarak ise "Filistin kartı"nı ortaya sürmek isteyen Ürdün üzerine baskı uygulayarak. Sonuç ne oldu? Mısır ve FKÖ arasındaki resmi ilişkilerin kurulmasının sonucunda Kahire (Mısır'ın başkenti-ç.n) ve Tel Aviv (İsrail'in başkenti-ç.n) arasındaki bağlar tarihte hiç olmadığı kadar sıkılaştı. Filistin sağı ve Arap gerici rejimleri Kahire'ye yanaştıkça, Kahire de Tel Aviv'e yanaştı.

Diğer taraftan, Arap etkisinin ağırlığının Ürdün ile ilişkiler çerçevesinde FKÖ safında olması yerine, Kral Hüseyin (Ürdün Kralı-ç.n), Hüsnü Mübarek (Mısır Devlet Başkanı-ç.n) ile ittifakını güçlendirme şansı yakaladı. Şimdi FKÖ, onu elinde kalan kartlardan da yoksun bırakmak isteyen Ürdün ile Mısır'ın çifte baskısı altında. Bu, Mübarek'in, Kral Hüseyin'in çok iyi bilinen inisiyatifinin de ötesine geçen teşebbüsleri ile ispatlandı.

(1) 1982 yılında ABD Başkanı Reagan, Batı Şeria'da Filistinliler ile Ürdün arasında federasyonu öngören bir tasarı ortaya attı. ABD'nin planı, Filistin'i Ürdün'e bağlı kukla bir devlet yapmaktı. Bunun şekli, Ürdün'le oluşturulacak Federatif birlikti. ABD'nin bu planı, 11 Şubat 1985'te gerçekleşti ve Ürdün-Filistin arasında 'Amman Antlaşması' imzalandı. Bu anlaşmaya, Arap ülkeleri de destek verdiler ve onayladılar. Ürdün'ün eskiden beri hedefi de buydu: kendine bağlı kukla bir Filistin Devleti. ABD ise bir taşla iki kuş vurmuştu. İşbirlikçi Ürdün yönetimi aracılığıyla Filistin'i dizginlemek planı böylece gerçekleşmiş oluyordu. (ç.n.)

(2) 1974 yılında Rabat Zirvesi'nde Arap Devletleri, Filistin Arap Devleti kurulması amacıyla birleştiler ve FKÖ'yü 'Filistin halkının yasal temsilcisi' olarak tanıma kararını aldılar. (ç.n.)

Böylece, sağcı liderler tarafından tercih edilen seçeneğin FKÖ'yü daha fazla krize ve ölü doğumlara sürükleyeceği açıktır. Bu liderler, Filistin halkının meşru haklarını en asgari düzeyde garanti edecek "politik anlaşmalar" yapmayı başaramayacaklar.

Filistin devrimindeki diğer akım için, onun eylem ve gelişmişlik düzeyi değerlendirilmeli. Mücadelesinde karşılaştığı zorluklara karşın, bu akım yeni ufuklar açtı ve devrimi ulusal haklarımız ve halkımızın düşleri gerçekleştirilene kadar sürdürmek için gerekli gücü elde etti.

Filistin düzeyinde, Amman Anlaşması'nın imzalanmasının ardından sağcı kanattan kitlesel kopuşlar var. Bu anlaşmaya karşı sendikal ve ulusal güçler arasında yaygınlaşan bir muhalefet ve bu güçlerin anlaşmaya karşı durmak için esaslı sloganları var.

Arap dünyası düzeyinde, Arap kurtuluş hareketinin karşı karşıya kaldığı güçlüklerle rağmen, Arap anavatanında devrimci bir değişimin ilk işaretleri olarak yorumlayabileceğimiz canlanmalar var. Bu işaretler, Lübnan'da Lübnan Ulusal Direniş Cephesi'nin zaferlerinde, Sudan'da ve Kuzey Afrika'da gözlemlenebilir.

Uluslararası düzeyde, Filistin cephesinin ilerici akımı, dünyadaki diğer ulusal kurtuluş hareketleri kadar Sovyetler Birliği'nin liderliğindeki sosyalist kampın yüreğine de ulaşmış durumda. Sağcı akımın ittifak yapmayı reddettiği bu uluslararası cephe, Filistin halkının ulusal haklarını ve devam eden devrimini destekleyecektir.

Kısaca, diğer kanat, düşman kampında yeni ittifaklar arayışına girerken, biz devrimimizin tarihi ve stratejik ittifaklarımıza dayanıyoruz. Onların tek düşüncesi, FKÖ'nün Ürdün tarafından absorbe edilebilmesi ve ABD çıkarlarının hizmetinde gerici bir karikatüre dönüştürülmesi için FKÖ'nün elinden tüm kartlarının alınmasıdır.

Bu-iki akımın yazgısı bellidir ve bu yalnızca bugünün karışıklıkları ya da sorunları ile gizlenemez/açıklanamaz.

Filistin'in bu iki ana akımı arasında uzlaşmanın bir şansı var mı ve hangi koşullarda?

Yukarıda verdiğim yanıt doğrultusunda, çok yanlış biçimde "ılımlı" kanat olarak adlandırılan sağcı akımın politik duruşunu değiştireceğini düşünmüyorum. Bu akım, sınıfsal bağlılıkların ve mevcut ittifakların tutsağı olmuş durumda, özellikle de politikanın şimdiki liderlik kaldığı sürece terk edilemeyecek kişisel oyunların da alanı olduğunu hesaba katarsak, bu politikadan geri adım atacak gibi görünmüyorlar. Dahası, FKÖ içerisindeki sapkın liderliğin politikaları tarafından yaratılan sorunları düşünürsek, bugün karşı karşıya oldukları krizin baskısıyla Amman Anlaşması'nı iptal etseler bile, onların halkımız ve devrimimiz üzerinde yarattığı tüm acıların izlerini taşıyan sembollerini ve sağcı akımın hegemonyasını kabul edemeyiz. Bu nedenle, Amman Anlaşması'nın reddedilmesi mücadelesi ile bu anlaşmanın sembollerinin ve politikasının reddedilmesi mücadelesinin birleştirilmesi çağrılarını yaptık. Ki bu, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin üzerinde durduğu temellerdir.

Bu bağlamda ifade edilmesi gereken önemli bir nokta da, sapkın liderlik ABD'nin alanına girdikçe, kitlelerimiz ve ulusal güçlerimiz onu o denli reddedecektir. Bu liderliğin, FKÖ içinde izole edilerek tüm desteğini ve popüleritesini yitireceğine inanıyoruz. Bu liderliğin yarattığı illüzyonun ortadan kaldırılması sürecinin hızlandırılması için çalışıyoruz.

Bu bizi başka temel bir noktaya getiriyor; bu iki akım arasında bir toplantının/birliğin ihtimalinin uzaklığı, hiçbir biçimde emperyalizmin saldırıları koşulunda Filistin ulusal birliğinin sağlanması ihtimalinin de uzak olduğu anlamına gelmez, gelmemelidir. Bu birlik bir gün başarılacaktır ve halkımızın en geniş parçalarını kapsayacaktır. Bu birlik, yalnızca ulusal haklarımız üzerine pazarlık yapanları ve halkımızın ve devrimimizin kazanımlarından uzaklaşanları dışlayacaktır.

Halk Cephesi kendini FKÖ'nün vekili olarak değerlendi-

riyor mu? FKÖ örgütlerinin ve rolünün yeniden inşası nasıl başarılabilir?

Biz, FHKC olarak, kendimizi FKÖ'nün yerine konumlandırmıyoruz. Halk Cephesi'nin kuruluş belgeleri başta olmak üzere bu gerçekliği ve niyetimizi pek çok yerde ifade ettik. Bu bakış açısıyla, FKÖ'nün ulusal çizgisine dönmесinin gerekliliğine inanıyoruz. Öyle ki, Filistin halkını birleştirebilsin ve tek meşru temsilcimiz olarak hareket edebilsin.

Bize karşı sağcı ve gerici güçler tarafından yürütölen propagandaların tersine, biz Filistin halkının azami başarılarına en çok kilitlenen grubuz ve bu başarıları yok etmeye çalışanlara ya da şimdi sağcı liderlik tarafından yapıldığı gibi bu kazanımları görmüş tabaklar içinde gericiilere sunmak isteyenlere karşı direneceğiz. Bu liderlik, Amman Anlaşması'nı imzaladığında ve temsiliyette Ürdün'ün katılımını kabul ettiğinde, FKÖ çerçevesi içerisinde Filistinlilerin temsiliyetinin birliği ilkesini yok saymış oldu.

Bizim bu bakış açımız, FKÖ'nün ulusal çizgisini koruması için oluşturulmuş geçici bir çerçeve olan FHKC belgelerinde ortaya konuyor. FKÖ'ye ve onun ulusal çizgisine olan bağlılığımızı pek çok kez ifade ettik. Yedek ya da paralel örgüt olarak görölme konusundaki karşı duruşumuzu da aynı biçimde pek çok kez dile getirdik.

Sorunuzun ikinci kısmına gelirsek; FKÖ'yü ulusal çizgisine getirmek için sapkın sağa karşı bir mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu, sapma politikalarına karşı duran ulusal kuvvetlerin en geniş biçimde harekete geçirilmesini gerektirir. Ancak böylece ulusal ve demokratik kurumlar üzerinden FKÖ'nün örgütlerinin yeniden inşa edilmesinden söz etmek mümkün olabilir.

Biz, FKÖ için yeni bir misyon oluşturmuyoruz. Onun ulusal çizgisine geri getirilmesinden bahsederken, en sonuncusu Ceza-yir'de toplanan ulusal ve yasama konseylerinin belirlediği çözümler tarafından ortaya konan ulusal rolünü geri kazanmasını

kast ediyoruz. Bu misyon, FKÖ'nün emperyalizme, Siyonizm'e ve gericiliğe karşı ulusal bir kurtuluş hareketi olarak kimliğinden türetilmiştir.⁽³⁾

Yeniden vurgulamak gerekirse, yeni FKÖ kurumları oluşturulması gibi bir fikrimiz yok. Sadece var olan örgütlerin, Yürütme Komitesi, Merkez Konseyi ve Ulusal Konsey gibi örgütlerin yeniden inşa edilmesini kast ediyoruz. Kolektif önderliği garantileyen, hegemonyayı reddeden ve Filistin'in demokratik ve ilerici güçlerinin aktif ve etkili rolünü ortaya çıkartan demokratik örgütlerden bahsediyoruz. Diğer bir deyişle, FKÖ'nün ulusal konseylerinde onaylanan örgütsel programlarının uygulanmasına çalışacağız. Örgütsel programların uygulanması, sapkın liderliğin ve onların karar alma mekanizmalarındaki tekellerinin sonucunda engellendi.

Gelecek dönemde, Filistin'in eylem stratejisinin nasıl olması gerektiğini düşünüyorsunuz?

Gelecek dönemde Filistin'in eylem stratejisi şu merkezi eksenle ilerleyecek: Silahlı mücadele politikasının yerleştirilmesi ve bu politikanın Siyonist düşmana karşı mücadelede geliştirilerek ilerletilmesi.

Bugün hâlâ düşmanın lehine olmak üzere güçler dengesizliği ile karakterize olan bir dönemdeyiz. Bu demektir ki, a priori olarak Filistin ulusal mücadelesinin stratejik programın adım adım hayata geçirilmesini bırakın, en ufak bir hak kazanmak dahi mümkün değildir.

(3) FKÖ içindeki bölünme ve görüş ayrılıklarını gidermek amacıyla örgüt içinde sürdürülen temaslara, 13 Temmuz 1984 tarihinde imzalanan ve Aden Antlaşması diye bñnen bir uzlaşma ile sonuçlandı. FHKC, FDKC, "Filistin Kurtuluş Cephesi" ve "Filistin Komünist Partisi"nden oluşan Filistin Demokratik İttifakı ile Arafat'a bağı kanat arasında varılan bu antlaşmada; Ürdün'ün, Filistin halkını temsil edemeyeceğı, Filistinlilerin her türlü forumda sadece FKÖ tarafından temsil edilmesi gerektiğı belirtilerek, Arafat'ın yetkilerine bazı sınırlar getirildi. Bu antlaşma ile FKÖ içindeki gruplar, Ürdün'e kendi adlarına herhangi bir girişim veya müzakere yetkisi vermek istemediklerini ortaya koymuşlardı. Aden Antlaşması'nın akabinde, Cezayir'de Filistin Ulusal Konseyi toplandı. Ortaya çıkan çeşitli anlaşmazlıklar nedeniyle Arafat önce istifayı ettiğini açıkladı. Ancak, istifasını geri alarak 29 Kasım 1984'te yeniden liderliğe seçildi. Konseyde, liderliğini çoğunluğun desteğıyle muhafaza eden Arafat, Kral Hüseyin ile yeniden temaslara başladı. İki lider, 11 Şubat 1985'te yukarıda tartışılan Amman Antlaşması'nı FKÖ içerisindeki karşı çıkışlara karşın ve FKÖ ilkelerini çiğneyerek imzaladılar. (ç.n.)

Bu yüzden, haklarımıza ulaşabiliriz diyebilmek için, Lübnan'da olduğu gibi Siyonist düşmanın geri çekilmesini sağlamak için silahlı mücadeleyi geliştirmek/hızlandırmak zorundayız. Silahlı mücadele, halk savaşı algılayışımıza göre devrimci kuvvetler tarafından yürütülen mücadelenin en gelişmiş biçimidir. Silahlı mücadele, harekete geçen, örgütlenen ve bilinçlenen kitlelerin bütünsel desteğini ifade eder. Her vatandaş olası tüm yollarla işgale karşı direnme şansı bulur. Silahlı mücadele teorileri daha önce pek çok kez sınanmış ve bilimsel karakterleri ispatlanmıştır. Beyrut'ta 1982'de yaşanan kahramanca direniş bunun bir kanıtıdır. Lübnan örneği hepimiz için önemlidir.

Bu bağlamda tanımlanan ve deneyimlerle aydınlatılan silahlı mücadele politikası, mücadelenin diplomatik, popüler, entelektüel ve politik biçimleri ile de yakından bağlantılıdır. Tümünün en üst biçimi olmasına ve düşmana karşı en etkili yol olarak tanımlanmasına karşın, mücadelenin hiçbir biçimi göz ardı edilemeyeceği için, silahlı mücadele de diğer mücadele biçimlerinin tamamlayıcılığına ihtiyaç duyar.

Diğer taraftan, Filistin halk mücadelesinin yükseltilmesi çabaları Arap kurtuluş hareketi ve yurtsever Arap rejimlerinin ittifakı ve koordinasyonu ile güçlendirilen bir Arap cephesine de ihtiyaç duymaktadır. Filistin faktörünün merkezियeti ve önemine karşın, düşmana karşı mücadele hiçbir zaman tek başına Filistin-Siyonizm çelişkisi olmadı. Bu daha çok, Arap ulusunun tüm kaynaklarının harekete geçirilmesini gerektiren bir Arap-Siyonizm çelişkisi idi. Bu nedenle, biz her zaman Filistin ulusal hareketinin Arap kurtuluş hareketi ile ittifakı sorununa büyük önem verdik.

Bu bağlamda, Lübnan alanı, Filistin stratejisinde eşsiz bir yer işgal eder. Lübnan'da Siyonist düşmanla girilen mücadele çok açık ve nettir. Siyonist saldırılara karşı kamplarımızı korumak ve düşmana karşı savaşmak için hâlâ askeri varlığımız sürüyor.

Bugün Lübnan sahnesinde bir yıl öncesinden çok çok daha

iyi konumda olduğumuzu söylerken, bir sırrı açıklamıyorum. Lübnanlı ulusal kuvvetlerle ve Suriye ile tam koordinasyon içerisinde misyonumuzu geliştiriyoruz, böylece Filistinliler provoke olmadan ve 1982 öncesi koşullara dönmeden yeterli manevra alanına sahip olacaklar.

Özel coğrafik ve demografik özellikleri nedeniyle Filistin'in var oluşu ile bağlantılı olan Ürdün alanı, bu stratejide özel bir yere sahiptir. Değerlendirmelerimizi, işgal altındaki Filistin topraklarına sınırdaş olan ülkelerden birinde devrimimize destek sağlayacak üsler yaratma ihtiyacına dayandırıyoruz. Bu nedenle Ürdün'e en üst düzeyde önem veriyoruz. Ek olarak, gelecek dönem Filistin eylem stratejisini formüle ederken, bölgede ABD projesine karşı duran ve ABD'nin Lübnan'da ya da tüm Arap dünyasında yolunu tıkayan merkezi bir güç olması bakımından Suriye'yi de yakın bir ittifak olarak görmeden edemeyiz.

Uluslararası düzeyde ise, esas lideri Sovyetler Birliği olan Sosyalist Kamp ile ayrıca dünyadaki kurtuluş hareketleri, komünistler, demokratik ve ilerici partiler ile yakın stratejik ilişkiler kurmak olan bir politikaya sahibiz.

Gelecek dönemde, Filistin'deki, Arap dünyasındaki ve uluslararası düzeydeki ittifaklarımız bizim için gerekli güçler denge-sini sağlayacaktır. Halkımız böylece ulusal haklarını kazanacak, dünya; geri dönüşe, Filistin halkının kendi kaderini tayinine ve bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasına şahitlik edecektir.

Bu strateji ile Suriye'nin stratejisi arasında bir bağlantı olduğuna inanıyor musunuz? Bu nasıl gerçekleştirilecek?

Hiç şüphe yok ki, Filistin ve Suriye stratejileri arasında düşmana karşı ortak bir mücadele yürütüyor olmaktan kaynaklanan özel bir bağlantı vardır. Aşağıdaki tüm eylemler, Suriye ve Filistin stratejisini birbirine bağlayan ana noktaları oluşturur: Camp David komplosuna⁽⁴⁾ karşı politik aktivitemiz, Lübnan'da 17 Ma-

(4) Enver Sedat'ın Arap kurtuluş hareketini taşıyıcı sürecinde, 1978 yılında Camp David'de İsrail ile ilişkilerin kurulmasının ilk adımları atıldı ve Mısır ile İsrail arasında barışa ön hazırlık anlaşması imzalandı. (ç.n.)

yıs Anlaşması'nın⁽⁵⁾ ihlali ve NATO ile Siyonistlerin Lübnan topraklarına girmesi ile doruğa ulaşan ortak mücadelelerimiz, faşist hegemonyayı kırmak ve onu kendi gettosunun içine hapsetmekte temel bir rol oynayan Lübnan ulusalcıları ile kazandığımız başarılar. Şu anda, Suriye'yi mücadele için temel bir noktada buluyoruz. Yapabilecekleri ile Suriye, Arap sebatkarlığının korunmasında ve Arap dünyasının yenilmesine karşı duruşta öncü roledir.

Bu, elbette, iki stratejinin farksız olduğu anlamına gelmez. Filistin eylemi tarafından doğrulanan bir halk savaşı stratejisi ile stratejik dengelere ve konvansiyonel savaşa dayanan Suriye stratejisi arasında fark vardır. Ancak bu farklılıklar, karşılıklı menfaatleri ortadan kaldırmaz ya da daha ileri düzeyde koordinasyon ve operasyon biçimleri için kapıları kapatmaz.

Filistin eylem stratejisi çerçevesinde işgal altındaki topraklarda yaşayan Filistinlilerin rolünü nasıl değerlendirirsiniz? Güney Lübnan'daki ulusal direniş modeli Filistin'e uygulanabilir mi?

İşgal altındaki topraklarda yaşayan Filistinliler, Filistin eylem stratejisinde önemli bir yer tutmaktadır. Filistin halkının yarısından fazlasının kendi anavatanlarında -işgal altındaki topraklarda- yaşadıklarını söylemek yeterlidir. Onların rolünün merkeziyeti ve önemi böyle açıklanabilir.

Siyonist düşman topraklarımızı haczetme silahını iyi kullandı, ancak şimdiye kadar tüm terörist politikalara, katliamlara ve zulme karşın, halkımızın bu kesimini topraklarından söküp atmayı başaramadı. Topraklarımızın elimizden tamamen alınması politikasına karşı yürüttüğümüz mücadelede en önemli silahımız, bu topraklarda halkımızın hâlâ yaşıyor olmasıdır. Dahası, işgal altındaki topraklardaki halkımız, FKÖ'nün bir yedeğinin

(5) Lübnan'daki mücadelenin bir kazanımı olarak 17 Mayıs 1983'te, İsrail bir anlaşma imzalamak ve Lübnan'dan tüm işgalci güçlerin geri çekilmesi şartını kabul etmek zorunda kaldı. (ç.n.)

oluşturulması konusunda da öncü rol oynadı. Düşman için, onlarla uzlaşmaya gönüllü birini bulmak imkansız hale geldi.

Tüm bu gerçekler, bütün Filistin ulusal güçlerinin ve örgütlerinin işgal altındaki topraklara hak ettikleri dikkati göstermesi gerektiğine işaret ediyor. Bu gerçekler ayrıca, işgal altındaki topraklarda kitlesel ve önderlik düzeyinde bir eylem programının hızla oluşturulması gerektiğini de ortaya çıkartıyor.

Ancak, mücadelemizin temel alanı olarak işgal altındaki toprakları görüyor olmamız, diaspora içerisindeki eylemlerin ya da Filistin devriminin yurtdışındaki örgütlerinin önemini bir an için bile olsa küçümsediğimiz ya da unuttuğumuz anlamına gelmesin. Filistin mücadelesinin çağdaş deneyimleri, FKÖ'nün işgal altındaki topraklarda kitlelerin uyandırılması için merkezi bir rol oynadığını ortaya çıkardı. Bu kitleler şimdi mücadelelerini birleştiren, ulusal çıkarlarını ifade eden ve onların adlarına konuşan bir odağa sahipler.

FKÖ, herhangi bir başarı kazandığında ya da bir gerileme yaşadığında bunun işgal altındaki topraklarımızda birebir yansımaları oluyor. FKÖ liderleri de dahil olmak üzere herkesi şaşırtacak denli büyük eylemler topraklarımızda patlak verebilir.

Sorunuzun ikinci kısmını yanıtlarsak, Lübnan ulusal mücadelesinin, halkımızın mücadelesine ilham kaynağı olacağına ve işgal altındaki topraklardaki durumu doğrudan etkileyeceğine inanıyoruz. İlk kez bir halk savaşı, düşmanı işgal ettiği topraklardan koşulsuz olarak tüm uzantıları ile birlikte söküp attı ve bu savaş düşmana çok büyük miktarda maddi ve insani kayıp getirdi.

Ama bu gerçekler, bizi Lübnan modelinin doğrudan işgal altındaki topraklara uygulanabileceği şeklindeki iyimserliğe sürüklememeli:

-İşgal altındaki Filistin toprakları Güney Lübnan'ın coğrafik ve demografik avantajlarından yoksundur. Bunun sonucunda askeri destek ve olanakların kıtlığı söz konusudur. Dahası, işgal altındaki Güney Lübnan, kurtarılmış ulusal topraklardan ve Suri-

ye'den destek aldı ancak, Ürdün, işgal altındaki Filistin topraklarına böylesi desteklerin geçişini dahi engelleyecek bir cephede yer almaktadır.

-Lübnan topraklarındaki işgal ile Filistin'deki işgalin koşulları arasında da farklılıklar vardır. Filistin'de işgal, Ürdün rejiminin hegemonyası altında kamu özgürlüklerinin kısıtlandığı ve Siyonist düşmana karşı silahlı mücadele çabalarını yasakladığı bir dönemde başladı. Ancak Güney Lübnan'ın işgali neredeyse on yıllık bir iç savaşın ardından başladı; silahlar boldu ve Lübnan'ın her şehrinde, her köyünde deneyimli savaşçılar vardı. Bu savaşa bizim topraklarımızda mümkün olmayacak derecede yüksek bir katılım sağladı.

-Filistin'e yönelik Siyonist emellerle, Lübnan'a yönelik eylemler birbirinden farklıdır. İsrail'de büyük politik grupların hepsi Filistin'in "vaat edilmiş topraklar"ın bir parçası olduğuna ve asla vazgeçilemeyeceğine inanır.

Bu durumda, Lübnan modelinin Filistin topraklarında uygulanması, çetin mücadelelerin sonucunda, nesnel koşulların değişmesi ile mümkün olabilir. Bu nedenle, Ürdün gelecek dönemde stratejimizde önemli bir yer kapsamaktadır. Ancak Lübnan modelinin uygulanmasındaki zorluklar, Lübnan örneğinin değerini genelde Filistin halkı ve özelde işgal altındaki topraklar için hiçbir biçimde ve hiçbir oranda azaltmaz.

Filistinliler felç edici bir bölünme ile karşı karşıya iken İsrail 1967'de işgal edilen topraklarda koşulları ağırlaştırıyor. Arap dünyası ise tek bir pozisyon almayı engelleyecek güçlüklerle uğraşıyor. Gelecek müzakereleri için neredeyse hiçbir şey bırakmayan İsrail'e doğrudan yanıt olarak ne yapılmalı?

Filistin ve Arap dünyasındaki durum, düşmana, geniş çaplı saldırılar düzenleme izni veriyor, İsrail, bu yüzden günbegün Arap dünyasını ele geçirmeye hazırlanıyor.

Siyonist düşman, henüz yerleşimciler politikasını tam anlamıyla hayata geçiremede de, toprak işgal etmenin çok ötesine

geçti. Sömürgecilik, bildiğiniz üzere, Siyonist önderliğin bizi sömürmek için kullandığı bir silahtır. Bizim bakış açımıza göre, tüm olası yollarıyla direnmekten başka bir şansımız yok. Bu yüzden, hâlâ anavatanda yaşayan halkımız çok önemlidir. İsrail toprakları ele geçirmeye çalışıyor ancak halkımız orada yaşamaya ve anavatanını savunmaya devam ediyor. Gelecek onlarındır ve düşmanı korkutan da budur. Şimon Perez, örneğin bu korkuyu, 2000 yılı itibariyle Filistinlilerin nüfusunun İsraililere eşit olacağını söyleyerek ifade etti. Bu, Perez'in neden Ürdün ile Ürdün seçeneği adı altında bir bölgesel uzlaşmaya gitmek istediğini çok iyi açıklar.

Bu nedenle, topraklarımızda askeri eylemleri artırmalıyız ki, yaşam İsrail için fazlasıyla zorlaşsın ve sömürgeci varlığını rahatlıkla sürdüremesin.

İsrail şu ya da bu toprağı işgal etti diye biz oradaki haklarımızdan feragat edecek değiliz. Aksi takdirde, Golan ve Kudüs taleplerimizi nasıl anlamlandırabiliriz ki? Daha önemlisi, Filistin'in kurtuluşu ve kendi ulusal topraklarımızda demokratik cumhuriyetimizi kurma sloganlarımızın ne anlamı kalır? Siyonist dayatmaların yeni sınırlar çizdiğini ve düşmanın bizim direnişimizi, direniş gerçeklerimizi kırmak için yeni durumlar yaratmaya çalıştığının farkındayız. Bizim, güçler dengesini korumak için tek seçeneğimiz sürekli direniştir. Ancak direnişle bu Siyonist dayatmaları söküp atmakla kalmayıp, dönemsel ve stratejik hedeflerimize de ulaşabiliriz.

Elbette, biz bu dayatmaların ağırlığını küçümsemiyoruz. Bu dayatmaların işgal altında yaşayan halkımız üzerinde korkunç etkileri vardır. Bunları aşmak, silahlı mücadelemizi yaygınlaştırarak tırmandırılması kadar geniş tabanlı bir direniş ile kitle eylemlerinin biçim ve yöntemlerinin geliştirilmesine dair de büyük dikkat gerektirmektedir.

İŞGAL SÜRDÜKÇE SİLAHLI MÜCADELE DE SÜRER

Free Arap Voice (Arapların Özgür Sesi) tarafından 15 Şubat 1998'de yapılan röportaj.

Oslo Anlaşması'na karşı çıkan ve Filistin Özerk Yönetimi'nin (FÖY) karşısında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni destekleyen bazı Filistinlilerde, FHKC'nin pozisyonuna dair şaşkınlık var. Bir yanda, FHKC, kamuoyu önünde FÖY'ün dayandığı Oslo Anlaşması'nı itham ediyor. Diğer tarafta ise, bazı Filistinli gözlemciler, FHKC kadrolarının FÖY'ün yönetici kurumlarında ya da en azından bazı FÖY kurumlarında çalıştığını gözlemliyor. Bu doğru mu?

Yasama Konseyi ya da hükümet bir tarafta durur, daha alttaki örgüt ve kurumlar başka bir yerde. Bu farkı ortaya koymamız gerekiyor. Hayati nokta, Siyonist düşmanla birlikte politika yapan ya da tartışma yürüten herhangi bir kurumda yer almıyor olmamızdır. Çünkü biz, Oslo Anlaşması'nı ve FÖY'ün içinde durduğu yasal çerçeveyi kabul etmiyoruz.

Eğitim, sağlık, polis, medya, kültür, emek ve ekonomi gibi en genelde Filistin'in toplumsal alt yapısını oluşturan kurumlar içinse... Evet, halkımızın bu toplumsal kurumları, -bu kurumlar- da biz her zaman aktif bir güç olarak yer aldık- bölünemez/bir-birinden ayıramaz parçalarıdır. Bu yüzden, yoldaşlarımız ve dostlarımız onların içinde ne yapabiliyorlarsa yapıyorlar. Bu kurumlar olmadan hiçbir toplum işlevlerini yerine getiremez.

Oslo Anlaşması'na karşı çıkmasına rağmen FHKC'nin FÖY bürokrasisi ile ilişki içerisinde olmasını eleştirenleri nasıl yanıtlıyorsunuz?

FHKC'nin Oslo Anlaşması'na karşı tutumu rasgele değildir, üstüne üstlük sürecin dikkatli bir okumasını/değerlendirmesini içerir. 'Filistin halkının ve Arap ulusunun hak ve menfaatleri' kriteri bizim ana çıkış noktamızdır. Bu anlaşmalar, halkımızın hak ve menfaatlerini karşılıyor mu ya da diğer anlaşmalarla farklılık gösteriyor mu?

Gerçekte, Oslo Anlaşması, Filistin halkı için olabilecek en kötü koşullarda imzalandı. Böylece güçler dengesini, Siyonist düşmanın yararına bozmuş oldu. Görüşmelerdeki kazanımların, güçler dengesine değil de, tartışma yetisi ya da uzmanlığına bağlı olduğunu düşünenler yanılıyorlar. İyi görüşmeciler, var olan güçler dengesinde kartları en iyi oynayanlardır.

Bu bağlamda, Filistin görüşme heyetinin vasat performansı en güçlü kartlarımızı ortalığa saçtı.

Örneğin:

-İntifadaya ket vurulması konusunda anlaşma, açık bir İsrail koşulu olarak saldırıya boyun eğmek demektir.

-Filistin halkının haklarını, kendi kaderini belirleme hakkını, başkenti Kudüs olan bağımsız bir devlet kurmayı, geri dönme hakkımızı tanıyan Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi çözümleri ile sunulan uluslararası çerçeveyi terk etmek, Siyonist yerleşimcileri kabul etmeme ve direnme konusunda doğal ve devredilemez hakkımızı belirtmemektir.

Bu, İsrail'in uluslararası kurumların aktif rolünü neden kabul etmediğini açıklar. Bakın, örneğin Avrupa, gözlemci statüsünde kaldı...

Sonuçta bu uluslararası çerçeve, İsrail yanlısı olduğu herkes tarafından bilinen ABD'li bir arabulucu tarafından by-pas edildi. Böylece, görüşmelerin referans noktası, görüşmeci tarafların da katılacağı üzere, bir kez daha güçler dengesi oldu; yani, orman kanunlarına dönüş.

Sanki tüm bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, Filistin Oslo takımı, Filistin halkının ya da Filistin kurumlarının takip edemeyeceği gizli görüşme dayatmasını kabul etti. Böylece, Filistin sokaklarının eylem ve baskı ile ABD-İsrail dayatmalarına karşı durulmasını sağlayabilecek etkisini nötralize etti.

Buna ek olarak, Filistin sorununu Arap derinliğinden ve ortamından izole etmek, Siyonistler için kendi çıkarlarına uygun çözüm ve koşulları dayatmayı çok daha kolay hale getirdi. Sonuç olarak, mevcut FKÖ liderliği; başta Suriye ve Lübnan'ın desteği olmak üzere Arap desteğini, Filistin'in iç birliği ile ifade edilen Filistin desteğini yitirmiş oldu.

Sonrasında bu önderlik kendisini, daha da kötüleşen koşullarda, düşmanın Filistinlilerin haklarına açıkça karşı duran pek çok kararının ve imtiyazın ortasında şaşkınlık içerisinde tecrit edilmiş halde buldu.

Biz, FHKC, tüm bunları, yalnızca suçlamak ve kötümserlik yaymak için mi söylüyoruz?

Bu anlaşmanın maddelerinin iyi bir okumasını yaparsak; İsrail'in var olma hakkından başlamak üzere, Filistin Ulusal Statüsü'nün düzeltilmesi, geri dönüş, kendi kaderini tayin hakkı, bağımsız bir devlet, Kudüs, yerleşimcilerin taşınması ve egemenlik gibi Filistin sorununun en önemli konularının göz ardı edilmesi şeklinde kabul edilemez imtiyazların tanınması yolu ile gerçekler ifşa olmuştur.

“Bu anlaşma hiçbir çözüm getirmemiştir, hatta normal bir

görüşme süreci bile sayılamaz, güçlünün kendi şartlarını zayıfa kaba kuvvetle dayattığı bir anlaşmadır” derken, tüm bunları kast ediyorduk.

Filistin halkının hakları minimum düzeyde de olsa, nerede?

Oslo Anlaşması’nın yol açtığı çelişki, resmi değerlendirmemizin sağlamlığının kanıtıdır. Anlaşmayı imzalayanlar, işgal altındaki topraklarımızda halkımızın bugün yaşadığı trajedileri ve felaketleri açıklasın bakalım!

Halkımızın günlük yaşamının sürmesi için gerekli kurumlar da yer almamız ile yukarıda sözünü ettiğim Oslo karşıtı konumuz arasında bir çelişki var mı? Hiç zannetmiyorum. Sanırım bu açıklama, FHKC’nin konumu hakkında şüpheleri engelleyecektir.

Hepimiz biliyoruz ki, FHKC, Madrid ve Oslo anlaşmaları gibi ya da Filistin halkının haklarını korumayan diğer anlaşmalar gibi çözümlerle uğraşmak yerine, Filistin kurtuluş mücadelesinin sürmesi için hep çağrı yapmıştır, yapmaktadır. Ancak, yanı sıra FHKC’nin askeri pratiğinin neredeyse tamamen durduğunu gözlemliyoruz. Bunu nasıl açıklayabiliriz? FHKC, şu an için tüm askeri eylemlerini durdurdu mu?

Hayır, FHKC’nin askeri eylemlerini durdurmak gibi bir kararı yok. Filistin topraklarında işgal sürdükçe böyle bir karar alınmaz. Silahlı mücadele yolu, bireysel bir irade ve isteğin ifadesi olmadığı gibi, bir komitenin yönetsel kararı da değildir. Silahlı mücadele çelişkinin niteliğini yansıtır; düşmanın niteliğini ve Filistin halkının amaçlarını yansıtır.

Şiddet ve terör, Siyonist ideolojinin temel direkleridir. Bu, İsrail’in yaklaşık 200 nükleer savaş başlığını, büyük askeri teçhizat depolarını ve pek çok geleneksel mühimmatı da kapsayacak biçimde şiddet ve askeri güç elementlerini hızla biriktirmeye devam ettiğini açıklamaktadır.

İsrail her gün, Filistin ve Lübnan halkının üzerinde silahlı terörünü uygulamaya devam ediyor. Diğer yandan da askeri teçhizatı ile bölgenin geri kalan halklarını tehdit ediyor. İsrail’in tehditleri, İran ve Pakistan’a kadar uzanıyor; bu devletleri geliş-

miş silahlara sahip olmalarını engellemek dolayısıyla, ABD desteği ile kendisini garantiye almak, bölgesel hakimiyetini ve kontrolünü garantiye almak istiyor.

Bunun karşısında, kendi topraklarından sökülüp alınan Filistin halkı, mültecileştirilen Filistin halkı, tarihin en korkunç katliamlarına maruz kalan Filistin halkı var. Nasıl bir mantık, en doğal hakları olan kendini savunma hakkını onlardan esirgeyebilir ya da nasıl bir mantık, onları gasp edilen ulusal haklarını geri almak mücadelesinden vazgeçmeye zorlayabilir?

Bu bakımdan böylesi bir mücadelenin içerisinde doğan ve yükselen güçlerin nesnel ve kapsamlı analizi yapıldığında görülecektir ki; silahlı mücadele, kişisel isteklerden ya da projelerden bağımsız biçimde, temel ve ilkesel direklerden biridir.

Biz, Siyonist düşmanın halkımızın ulusal hedeflerine yalnızca diplomatik yollarla ulaşmasına izin vermeyeceğine inanıyoruz. Eğer bu mümkün olmasaydı, bir çelişki var olmayacaktı. Bu, Siyonizm'in kendi doğasına ve Filistin halkının haklarını gasp etmek üzere oluşturulmuş yerleşim projesinin keskin gerçekliğine aykırıdır.

Böylece, FHKC'nin askeri eylemler alanındaki etkisinin düşüşünü değerlendiresek, bu, FHKC'nin inançlarında, politik bakış açısında bir değişimle ilişkilendirilemez. Bu durum, zor koşullar ile finansal ve fiziki eksikliklerle bağlantılıdır. Evet, topraklarımızda politik olarak yeni bir durum vardır. Bu noktada, her bakımdan zorluklar ve abluka söz konusudur. Tüm bunlar, FHKC'nin yeteneklerinde ve etkisinde iz bırakır, ama inançlarında asla iz bırakmaz. Çünkü inançlarımız, mücadelenin tarihsel ve kapsamlı analizine dayanmaktadır: Bu dinamikleri isteseler bile kimse kontrol edemez.

Peki askeri eylemleri bir kenara bıraksak bile, FHKC'nin geçmişte tek hakim Filistinli güç olduğu alanlarda -ABD'de yaşayan Filistinliler arasında ya da Batı Şeria'nın kimi bölgelerinde- bile büyük oranda bir politik ve örgütsel güç kaybı yaşadığı gözleniyor. Bu gözlenebilir boşluğun nedeni nedir?

Bu seviyede, FHKC, 6. Ulusal Kongresi'ni düzenlemeye hazırlanıyor. Şu an, tüm geçmiş deneyimimizi değerlendiren kapsamlı, eleştirel, analitik belgeleri de içeren ana dokümanları hazırladık. Bu değerlendirmenin temeli, kazanımlarımızı korumak, dersler çıkarmak ve son gelişmeleri de göz önüne alarak yeni bir entelektüel-politik-örgütsel görüş açısı ve yön belirlemektir. FHKC'nin bu krizi aşacağına ve kitlelerin FHKC ile özdeşleştirdiği tarihi başarılarına uygun bir görünüm kazanacağına inanıyoruz.

Önce Arap, sonrasında da Filistin düzeyinde pek çok büyük olayla dolu deneyimlerin biriktirildiği uzun yılların ardından El-Hakim, sizin daha önce yarattığınız ve sonrasında çözülen Arap Ulusal Hareketi'nin ya da, modern bir biçiminin belki bu kez yeniden kurulabileceğini söyleyenlere ne söylemek ister? 1982 Beyrut göçünün ardından yalnız bırakılmış FKÖ mücadelesinin Oslo ile sonuçlanan hüznünlü yenilgisinden çıkarılacak temel ders nedir?

Bir ilke sorunu olarak, özgür, ilerleyen ve demokratik bir Arap topluma katkı sağlayacak, Siyonist fethe karşı duracak ve işgal altındaki tüm Filistin ve Arap topraklarını kurtaracak, Arap birliğini sağlamaya gayret gösteren birleşmiş bir Arap partisinin gerekliliğine inanıyorum.

Bunlar yalnızca sığ talepler ya da genel hayali istekler değildir. Bu istek, Arap ulusunun tarihsel deneyimi -ulusumuzun parçalanmasının, zenginliklerimizin yağmalanmasının ve insanlığımızın yok edilmesinin hangi trajedilere ve felaketlere yol açacağını biliyoruz- ile somutlanan tutkuları yansıtır.

Ancak bu inanç, pek çok zorluğa çarpıyor. Bu zorlukların içinde belki de en önemlisi, sömürgeci bölünmelerin dayatıldığı, politik, ekonomik ve hatta kültürel yapılarla tamamlanmış Arap taşralılığının (provincialism) (el-Qutreyah) ilerlediği yöndür. Bu farklılıkları by-pas etmek, kelimenin bütün anlamları ile kümülatif bir tarihsel süreç gerektirmektedir.

Benzer biçimde, bir ulusu birleştirmek artık tek hamlede

mümkün olmadığı gibi, birleşik bir Arap politik partisi kurmak da tek hamlede başarılabilir.

Bu bize, gerçekliği gerekli olana evriltmek için tüm yolları kullanmamızı emreder. Farklı Arap grupları öncelikle kendi içlerinde etkileşimin ve iletişimin daha üst biçimlerini oluşturmayı önceleyecek biçimde koordinasyona geçmelidir. Bu, duygusal bir özlem olarak düşünülmemelidir. Her Arap'ın ayrı ayrı Arap devletlerinde karşı karşıya geldikleri sorunlar birbiriyle kesişmekte ve birbirini sarmalamaktadır. Bu sorunları köylü dar bakış açısıyla çözmeye çalışmak, her ne kadar politik, ekonomik, kültürel ve sosyal çözümler olsalar da, imkansız hale gelmiştir. Dahası, Arap ulusuna karşı emperyalist-Siyonist plan koordineli ve birleşik biçimde işletilmektedir. Bu durumda, biz bu saldırılara daha üst düzeyde birleşik bir yanıt vermeliyiz. Burada, Arap ulusunun kültürü, toprakları ve halkı üzerinde ABD ve İsrail'in bölünme elementlerini büyütme çabalarını da göz önüne almalıyız.

Bu, kesinlikle her Arap grubun kendini lokal düzeyde var etme gerekliliğini dıştılamaz, ancak belli bir strateji içinde kendi destekçileri ile ve genel Arap ulusalcı beklentileri ile yakın bir temas sağlanması gerektiğine işaret eder. Bunu geçmiş deneyimlerinden çıkardığım önemli bir ders olarak söylüyorum; yerel eylemlerle Arap ulusalcılığının bağlantısı gereklidir.

Ve FKÖ?

Biz, FKÖ'yü de bu bakış açısıyla değerlendiriyoruz. FKÖ'nün bireylerin hegemonyası ve kurallarının geçerli olduğu dar örgütsel perspektiften başka bir noktaya evrim geçirmesi gerekiyor. FKÖ'nün rolü ve işlevi elden geçirilmeli, böylece FKÖ, Filistin halkının gerçek birliğini demokratik temeller üzerinden ifade edebilir hale gelir. FKÖ kurumları, tüm idari birimlerini denetlemeli ve örgütün, Filistin halkının haklarını ve menfaatlerini korumak için Filistin ulusal referans çerçevesi işlevi korunmalıdır.

March 8,
2008

International
Women's
Day

Salute to the Palestinian Woman

DEMOKRASİ Mİ, FHKC’NİN POLİTİK ÇİZGİSİ Mİ?

*Arapların Özgür Sesi (Free Arap Voice) için
İbrahim Alloush tarafından gerçekleştirilen 15
Ekim 1999 tarihli röportajdır.*

***Arafat ile diyalog konusunda konumunuz nedir? FHKC
böyle bir diyalogda pozisyonunu neden değiştirdi? Barak’ın
seçimi ile ilgisi var mı?***

Filistin sorununun girdiği bu kritik aşamada diyalog, rasyonel hiç kimse tarafından ilkesel olarak reddedilemez. Ancak bu sorun yalnızca soyut düzlemde ele alınamaz. İlkeler düzeyinde diyalog bir şeydir, Arafat ile diyalog başka bir şey. Biz, FHKC olarak yıllar önce Netanyahu başbakan olduğunda Arafat’ı da kapsayacak biçimde herkesle diyalog çağrısı yapmıştık. Ancak Arafat’a bu içten diyalog çağrımız yanıt bulmamıştı.

Bu nedenle, Arafat bizim ile diyalog geliştirmeye hevesli olduğunda, kendimize bu pozisyon değişiminin nedenini sormak durumundayız. Benim ve FHKC Politbürosunun yanıtı, ABD

hükümetinin Filistin sorununun bir biçimde çözülmesi gerektiğini kavramamış olmasıdır. Arafat'ın kişiliğini bildikleri için, içeriğinden bağımsız olarak ona devlet olarak adlandırılabileceği bir şey vermeye karar verdiler. Böylesi bir durumda, Arafat temel tavizleri vermeyi kabul edecekti.

Bu devlet için alışverişte, Arafat çok temel tavizler vermek zorunda kalacak, özellikle de Kudüs ve beş milyon Filistinlinin geri dönüş hakkı konusunda. "İsrail", bu iki hayati konuda ödün vermek için sahneye çıkmıyor. Yerleşimciler, su, "küçültülmüş devlet" in sınırları belki müzakere masasında olabilir. Ancak Kudüs ve geri dönüş hakkı olmayacak. Arafat, bu tavizleri kabulü koşullarında Filistin halkına karşı bir suç işlemiş olacağını biliyor. Filistin halkı, Kudüs'ten ve geri dönüş hakkından nasıl feragat edebilir ki?!

Bu, Arafat'ın neden bizimle aniden diyalog geliştirmeye çalıştığını açıklıyor. Böylesi bir suçu işlemek için maske arıyor. Bu noktada, Arafat ile diyaloga karşı çıkmamın temel nedeni budur. Tavizlerine maske olmamız için bizi kullanmak hedefinde çünkü.

Ama eğer siz Arafat ile diyaloga karşı iseniz, neden FHKC'nin görüşmelerden çekilmesi için bütün ağırlığınızı kullanmıyorsunuz?

Şu anda, FHKC'nin görüşmeler konusundaki tavrını değiştirmesi için elimden geleni yapıyorum. Hayatımın bu döneminde zor bir safhaya girdim. Kendi içimde de ciddi çelişkiler yaşıyorum. Bir yanda, FHKC'nin benim de tanımlanmasına yardımcı olduğum politik çizginin korunması sorunu var, diğer yanda ise FHKC'nin iç demokrasisinin korunması sorunu. Çünkü son tahlilde, FHKC Merkez Komitesi içinde yoldaşlarımın çoğunluğu Arafat ile diyalogu onayladı. Bu beni keskin bir çelişkiye sürükledi: Demokrasiye mi öncelik vermeliyim, FHKC'nin politik çizgisine mi? İlki ikincisinden daha az önemli değildi. Sonunda, FHKC'nin politik çizgisini korumayı, Filistin mücadelesinin de-

gişmezlerini korumayı, taviz vermeyen konumumuzu korumayı tercih ettim.

Bu yüzden, Merkez Komite’de bazı yoldaşlarım, “Dr. Ha-baş, FHKC’nin Genel Sekreterliği’nden ayrılmak istediğinizi söylediğiniz FHKC’nin 6. Kongresi gerçekleşeceği için, size Arafat ile diyalog konusunda görüşlerinizi halk içinde tartışma özgürlüğü tanıyalım, ancak 6. Kongre’ye kadar siz FHKC Genel Sekreteri olarak kalın” dediler. Bu, benim de yapmayı seçtiğim ve şu an da yaptığım şey.

Yani, politik aktivitelerden emekli olduğunuz doğru. Gele-ceğe dair planlarınız nelerdir?

FHKC’nin Genel Sekreterliği’nden ayrılmak başka bir şey, politik aktiviteden emekli olmak bambaşka. Genel Sekreterlik’ten pek çok nedenle ayrılmak istiyorum:

-Genel Sekreterlik’te sonsuza kadar kalmanın hiç kimse için yararı olmadığını gösterecek bir örnek teşkil etmek istiyorum.

-Politik deneyiminin dersleri üzerine çalışmak ve onları gelecek kuşaklar için yazılı hale getirmek istiyorum. Bunu geçmiş-te denedim ancak zamanım olmadığı için başaramadım.

-Filistin ve Arap mücadelesi ile ilgili bir araştırma merkezi kurmak istiyorum.

Özetle, Genel Sekreterlik’ten ayrılmak ile politik eylemi bırakmak arasında büyük fark var. İkincisini bırakmak mümkün değildir.

Sağlığınızın bu kararınızda etkisi var mı?

Hayır, sağlığımın bu kararı almamda hiçbir etkisi olmadı ve sağlığım hâlâ iyi durumda.

Yalnızca Genel Sekreterlik’ten mi yoksa FHKC’den de mi ayrılıyorsunuz?

Politik mücadeleyi bırakmayacağım, hele sağlık nedenleri ile hiç bırakmayacağım. FHKC 6. Kongresi’nde, Genel Sekreterlik’ten neden ayrıldığıma dair ve kendimi neye adayacağıma dair bir konuşma yapacağım.

Son bir soru, FDKC Genel Sekreteri Naif Hawatme'nin, Weisman (İsrail Cumhurbaşkanı Ezer Weisman-ç.n.) ile el sıkışması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Bu noktada pozisyonum çok net.

Yani?

Kesinlikle kınıyorum.

Filistin: Düşle gerçek arasında **YAKLAŞTIK MI, UZAKLAŞTIK MI?**

Bu makale, Ocak 2000'de FHKC'nin merkezi politik yayın organı El Hedef'te yayımlandı.

Gerçeklik; hem şu anda, hem de ne olmakta olduğu şekilde okunmalıdır. Gerçekliğin içinde barındırdığı çelişkileri ve nereye doğru yol aldığını gözlemleyerek, şimdiyi ve nelere gebe olduğunu anlamak mümkündür. Filistin meselesi gibi uzun, çok boyutlu bir hikâye, bir makalede ele alınamayacak kadar geniş bir konudur. Bu da büyük sorunumuza seçici cevaplar vermeye zorluyor bizi: “Filistin, düşle gerçek arasında: Filistin’e yaklaştık mı, yoksa ondan uzaklaştık mı?”

Bu sorulara yanıtlar verip bazı konuları aydınlatırken, diğerlerini yok saymak durumundadır elbette.

I.

Feodal Ortaçağ boyunca Yahudilerin Avrupa krallıklarında yaşadığı dinsel baskının, Fransa'nın Arap bölgesindeki mızrak başı olacak bir Yahudi üssü kurma projesiyle birlikte, 1830'lar-da tersine döndüğünü artık biliyoruz. Bu proje, 19. Yüzyıl başında Napoleon Bonaparte'ın Mısırlı orta sınıf kesimlerle ittifak ça-

basının başarısızlığı sonrasına denk geliyordu. Ve Mısır'da Muhammed Ali ve oğlu İbrahim dönemlerinde Arap birliğine yönelik bir eğilim yaşanırken oluştu.

İzleyen on yıllarda, Avrupa ulusal kapitalizminin emperyalizme dönüşmesi ve Siyonist hareketin temellerinin fiilen atılması, eski projeye olan ihtiyacı artırdı. 1880'lerde ilk Yahudi yerleşimlerinin kurulması ve Theodore Herz'in⁽¹⁾ özelemleri ve iddialarının Der Judenstaat (Yahudi Devleti) adlı kitabında yayımlanmasından sonra, 1879 Basle Konferansı, Avrupa kapitalizminin ileri müfrezelerinden biri ve artan sömürgeci özelemlerinin bekçi köpeği olarak Siyonist hareketi fiilen görevlendirdi. Siyonist devlet, Batıda Asya'daki Arapları, Doğuda Afrika'daki Araplardan ayıran bir duvar ve Britanya tacının incisi Hindistan'a geçiş yolunu güvenceye alan bir polis karakolu işlevlerini görerek, sömürgeci çıkarlara hizmet edecekti.

Kasım 1917 Balfour Deklarasyonu, Siyonist hareketin sahadada kaydettiği başarıların bir tasdikiydi. Daha fazla Filistin toprağının Yahudileştirilmesinin ve Filistin'deki sınai üretim ilk görüngülerinin Siyonist tekelleştirilmesinin başlangıcı olan Deklarasyon, Yahudi göçmen akınını hızlandırdı.

ABD'nin yükselişiyle birlikte Siyonist ittifakın merkezi Avrupa'dan Amerika'ya kaydı. Bu durum, Başkan Franklin Roosevelt'in⁽²⁾, 1945'te, yarım milyon Yahudi'nin Filistin'e göçünü kolaylaştıran talimatında somutlaştı. Amerikan kurumlarında o zamandan beri gittikçe artan Yahudi nüfuz ve faaliyeti, Kabin'e'de beş, Ortadoğu'yla ilgili işlerde ise kırk koltuğu Yahudile-

1) Theodore Herz, Siyonizm'in fikir babasıdır. İsviçre'nin Basel kantonunda 1897'de toplanan Birinci Dünya Siyonist Kongresi'nin başkanıdır. (ç.n.)

2) Amerikan tarihinde Yahudilerin altın çağı Başkan Franklin Roosevelt (1939-1945) dönemidir. Roosevelt'in ailesi, 1920 yılında önce Avrupa'ya, oradan da Amerika'ya göç etmiş Yahudi ailesidir. Eşi Sare de Yahudi idi. Başkan olduğu dönemde bütün kritik görevlere Yahudi asıllı danışmanlarını getirmiştir. Başkan Roosevelt, İngiliz hükümeti tarafından 17 Mayıs 1939'da yayımlanan Beyaz Kitap'ı reddetmiştir. Zira bu kitap, 5 yıl içinde sadece 75 bin Yahudi'nin Filistin'e göçüne izin vermekteydi. Bundan sonra göç için

rin işgal ettiği Clinton⁽³⁾ yönetimi döneminde zirveye ulaştı.

Siyonist liderler, dünyadaki durumu okuma ve emperyalist merkezlerle ilişkilenmede eski ustadırlar. Bugünün İsrail hükümeti, Amerikan tekelci kapitalist küreselleşme zincirinin bir halkası gibi davranmaktadır. Amerika, bir yandan, dünyanın en ücra köşelerini yağmalamaya, yurtsever bağımsızlık hareketlerini parçalayıp kazanımlarını yok etmeye, insan toplumunu birleştiren bağları koparmaya uğraşırken, diğer yandan da, emperyalist plan ve emellerle uyuşan yeni kurallar koymasına olanak sağlayan psikolojik, enformel, siyasi ve iktisadi hegemonyasını artırmaya çabalamaktadır. Elbette bu, ABD'nin Batı Avrupa'ya üstünlük kurmasını ve tek kutuplu bir dünyanın hâkimi statüsüne erişmesini gerektirmektedir. Bu amaçla ABD, bir dizi önemli aracı kullanmaktadır: Serbest ticaret anlaşmaları, Dünya Bankası ve IMF ile kâh savaş, kâh müzakere biçimlerine bürünen, krizleri çözmek yerine yönetmeyi hedefleyen siyasi programlar. Amerika'nın bütün faaliyet ve operasyonları, insan düşüncesini neredeyse tamamen egemenliğine alan güç ve bağdaşıklıkla planlı propaganda kampanyalarıyla örtülür. Gerçekten de küreselciğin hedeflerinden biri, kültürün ve hakikatin yerini propagandanın almasıdır.

Küreselleşmecilik, Arap ulusunu bir deney alanı olarak görmektedir. Sadece siyasi rejimlere ve liderliklere boyun eğdirme peşinde olmayan küreselcilik, faaliyetleri ve halkın en derin katmanlarına kadar nüfuz eden toplumsal ve kurumsal güçleri kendine çekerek halka günlük geçim ve onları pençesine alan piya-

(2) Devamı: herhangi bir bahane olmayacak, herhangi bir yükümlülük altında buna izin verilmeyecekti. Roosevelt, 6 Mart 1944'te bölgeye gönderdiği özel temsilcisi aracılığıyla Filistin'e yönelik Yahudi göçünün kapıların sonuna kadar açılmasını istedikten sonra, bir de bildiri yayımlamıştır: "Bizler, Filistin kapılarının, göçe ve Yahudi yerleşimcilere kayıtsız şartsız açılmasını destekliyoruz. Orada hür ve demokratik bir İngiliz Milletler Topluluğu üyesinin oluşmasını sağlayacak böyle bir siyaseti teyit ediyoruz." (ç.n.)

(3) ABD Başkanı Bili Clinton, seçim programında, şu ifadelerle yer vermişti: "Amerika'nın temel çıkarı, sadece İsrail'in güvenliğinde değil, aynı zamanda Amerikan ve İsrail halklarının Ortadoğu bölgesindeki stratejik işbirliğindedir." (ç.n.)

sa yasaları düzeyinde de ilişkilenebilir. Hedef, halkın özgürlük, bağımsızlık, yurt, toplumsal ahlak gibi daha büyük kaygıları ve davaları unutarak onları bireyleri metaya, toplumu da sırf piyasa fiyatını yükseltmek için diğerleriyle rekabet ederek egoları peşinde koşan aptal, metalaşmış bireyler yığınının dönüştürmektir.

1991 Madrid Konferansı'nda başlayan Ortadoğu barış süreci, Siyonistlerle Arapların ilişkilerini normalleştirmeye ve Arap toplumu, ekonomisi, siyaseti ve kültürünü Amerikan çıkarları ve İsrail yayılcılığına uygun olarak yeniden yapılandırmaya koyulurken; küreselciliği, bütün engelleri dümdüz eden bir buldozer gibi kullanmaktadır.

Bu bakımdan, hem Arap-İsrail düşmanlığını sonlandırıp İsrail'i bölgesel bir lider yapacak (Şimon Peres'in Yeni Ortadoğu adlı kitabına bakınız) Yeni Ortadoğu programını ve hem de benzer (daha az çirkin olsa da) Akdeniz programını, küreselciliğin dosyasındaki iki başlıktan ibaret görebiliriz. Birincisi, Amerikan-Siyonist görüşleriyle daha uyumluyken; ikincisi, Avrupa kapitalist görüşlerine daha paraleldir. Birinci programın baskın ve yürürlükte olduğunu belirtmeliyiz. Artık herhangi bir yurttaşlık veya milliyete sahip olmayan dünya sermayesinin farklı kanatları arasındaki bağlantının da farkında olmamız gerekiyor.

Kapitalist küreselcilik, halkların ve emekçilerin ayrımsız, tümünün birden karşısında olan ilk düşmandır. İlerici gerici, kalkınma bağımlılıktan, insanlık için savaşıyor onu köleleştirmeye çalışandan bu çatışma temelinde ayırt edilir. Küreselcilik, kendini askeri (Irak ve Sırbistan'da yaşandığı gibi), siyasi (bir Ortadoğu barış programı gibi) ve ekonomik olarak (Asya kaplanı Endonezya'nın göz açıp kapayıncaya kadar yıkılması gibi) ifade eder. Küreselcilik, enformasyon medyasında (dünya enformasyonunun yüzde 85'inin kontrolü dört haber ajansının elindedir) ve güvenlik güçlerinin faaliyetinde de (Abdullah Öcalan gibi militanların izlenmesi ve yakalanması gibi) görülür.

İsrail, nükleer kulübe girmeyi ve bütün bölgeyi boyunduruğa almak için Türk faşizmiyle Amerikan himayesinde ittifak kurmayı başarmış modern bir orduya ilaveten, gelişkin teknolojisi ve yılda 87 milyar dolara ulaşan üretkenlikteki ekonomisiyle uluslararası değişmelere kendisini iyi hazırlamıştır. Su kaynakları üzerindeki mücadelenin “pimi”nin, suyun ülkeler arasında eşitsiz bölündüğü bu bölgede çekilmeye yaklaştığını da özellikle kaydetmeliyiz. Batı Şeria’nın su havzasının yüzde 80’ini çalan Siyonist varlık, bununla su ihtiyacının ancak yüzde 40’ını karşılayabilmektedir. Bu nedenle, Litani Nehri’nin akış yönünü değiştirme, Akdeniz ve Ölü Deniz arasında bir kanal inşa etme ve benzeri başka projeler oluşturulmuş ve kullanıma hazır halde bekletilmektedir.

Ortak Arap-İsrail ekonomik projeleri oluşturulmasını tartışan Doha Kongresi’nin toplanması; İsrail’in, çiftlikler, fabrikalar kurarak ve şirket hisseleri satın alarak Mısır ve Ürdün’e gittikçe daha fazla sızması; iktidarda ister Likud, ister İşçi Partisi olsun Filistin toprağının tedricen yutulması; çok taraflı komitelerin faaliyetleri ve Arap ticaret odalarıyla İsrail gizli toplantıları, bütün bunlar, güya barıştan sonra ekonomik ve coğrafi yayılmacı Siyonist eğilimin yürürlükte olduğunu göstermektedir.

İsrail planı, süreklidir, tırmanıştadır ve hücumdadır. Araplar taviz verdiği her sefer, İsrail planı daha sertleşerek kibrini ve taleplerini artırmaktadır. İsrail gözlerini, Arap petrol ve su kaynakları ile teknolojiye ve tüketim mallarına eşit derecede susamış Arap pazarlarına dikmiştir. Bütün bunlar olup biterken, Arap başkentlerindeki belli asalak sınıf oluşumları, İsrail’in büyüyen hırsında tehditkâr bir şey algılamıyor. Avrupa’nın sunabileceği her şeyin İsrail’de bulunduğunu, aradaki tek farkın Tel Aviv’le mesafenin kısalığı olduğunu düşünüyorlar.

Entelijansiyanın bir kesimi de, İsrail’le ilişkilerin normalleşmesine güdümlüdür. Bunların sesleri, tarihsel sosyoekonomik ön koşullardan tek kelime etmeksizin, Batı liberal kapitalizmini

göklere çıkartan ilahileri dizmekten kısılmıştır. Bunlar, İsrail’le barış kampına tabi olma ve barışın getireceği faydalar fikrini yaymada hiçbir çabadan kaçınmazlarken, dış çelişkiye muhalefesinde birleşmiş İsrail toplumunun “haritası”na hiç dikkat etmiyorlar. İsrail toplumsal birliği, Yahudiler için ekonomik gelişme, toplumsal refah ve liberal demokrasideki başarılarla pekişmiştir. Bunun yanında, orada, ortak kaderlerinden (Masada⁽⁴⁾ ve Holocaust’la⁽⁵⁾ meşguliyetleri) duydukları korku faktörü ve Torah kültürünün⁽⁶⁾ imbiğinden süzölmüş sömürgeci hedefler manzumesi vardır.

Yine de, bütün toplumlar gibi Siyonist varlık da türlü türlü iç çelişkilerle maluldür. Çatışmanın çözümünün laik bir demokratik devlette yattığını düşünen, Filistinlilerin 1948’de uğratıldığı felaketi görüp evlerine dönüş hakkını tanıyan ve işgali ve yerleşimlerin Batı Şeria ve Gazze’ye yayılmasını kınayan çevrelerin varlığına rağmen İsrail toplumunun iç çelişkileri, Siyonist girişim aracılığıyla zapturapt altında tutulmaktadır. Bu türden çevre ve insanlarla ortak paydalar kurulabilir, çünkü her Yahudi, Siyonist değildir.

II.

-
- (4) Milattan sonra 73 yılında, Zeealeet olarak bilinen 900 Yahudi savaşçı, Romalıların eline düşmemek için, sığındıkları Masada Dağı’nın uçurumlarından tek tek aşağı atlayıp intihar etmişlerdi. Yahudiler, bu toplu intihan, ‘Masada kompleksi’ olarak tanımlıyorlar. (ç.n.)
- (5) Holocaust’un kelime kökeni, Yunanca ‘holókauston’tur. Holos ‘tamamen’, kaustos ‘yanmak’ anlamına gelir. Genellikle İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda 6 milyon Avrupa Yahudisinin Adolf Hitler tarafından soykırımdan geçirilmesini anlatmak için kullanılır. (ç.n.)
- (6) Yahudilerin peygamberi Musa’ya, Sina’da indiğine inanılan ve Türkçe’de Tevrat olarak bilinen kutsal metinlerdir. Tevrat’ın el yazması metnine “Sefer Torah” denir ve Yahudilikte kutsallık derecesi yüksektir. 248 sütun halinde yazılmış tek bir uzun sayfadan ibarettir. Fakat daha sonra gelen peygamberlerin yorumlamalarına dayalı olan diğer kitaplar da vardır. Bunlar “Neviim” ve “Ketuvim” olarak tanınırlar. Torah kültürü, seçilmiş kavim inancıdır. Yahudiler, Tevrat’a dayanarak kendilerini üstün kavim olarak görürler. (ç.n.)

Benim kuşağım 1948 felaketini yaşadı. Halkımızın geri kalanıyla birlikte evlerinden ve yurtlarından sürülmüş olma aşağılanmasını yaşadı ve etkileri günümüze kadar süren ve daha da kötüleşen kanlı bir etnik temizlik operasyonu sırasında binlerce insanla birlikte açık arazilerde, mağaralarda ve çadırlarda oradan oraya dolaştı. Bugün 4 milyon kadar mülteci, hayatlarının kalan kısmını sürgün acılarını yaşayarak geçirmektedir.

Ataları, Kenan Arap diyarlarında binlerce yıl öncesine kök salmış bu mülteciler, eve dönüş haklarından hâlâ mahrum bırakılmaktadır. Mülklerine el konmuş, yurtları gasp edilerek adı değiştirilmiş ve Ben Gurion'un⁽⁷⁾ 1949'daki yüz bin Filistinliye dönüş izni verileceği sözü hiçbir zaman yerine getirilmemiştir.

“Filistin, halksız bir topraktır; Yahudiler, topraksız bir halktır.”

Yerlilerin sürülerek topraklarının kolonileştirildiği Amerika ve Avustralya'daki Avrupa sömürgecilik pratiğinden ilham alan bu sloganda cisimleşen Siyonist görüş, ötekini sürmeye, yerlileri ülkeden kovmaya dayanıyor.

Yine de Filistin nüfus dağılımı, Siyonistlerin boğazına takılan bir kılçık misali orta yerde duruyor. Yahudi tarihçi Baruch Kimmerling'in yazmış olduğu gibi; Filistinliler, 1930'ların ilkel kabilelerinden, 1960'larda huzursuz bir unsura, 1980'lerde ise direnen ve ayaklanmaya girişen bir halka dönüşmüştür.

1993 Oslo Anlaşması, Filistin ayaklanmasını gemleyip ehliştirmeyi, yurtsever girişimin belkemiğini kırmayı ve halkı parçalamayı hedefledi. Halkın umutsuzluğu tatması, yenilgi hissine kapılması ve bozgunculuk, bireycilik ve bencilliğin yaygınlaşması gerekiyordu. Oslo'dan beklenebilecek azami sonuçlar bütünüyle ortaya çıkmıştır. Bu, Filistinlileri etnik temelde ayrıştırmak, dışarıdan kopuk dar odacıklara hapsederek, açlıktan öl-

(7) Ben Gurion'un asıl adı David Grün'dür. İsrail devletinin kurucusudur. İsrail'in ilk başbakanı ve ikinci savunma bakanıdır. İsrail Parlamentosu Knesset'ten ayrıldıktan sonra 'Ulusun Atası' payesi ile onurlandırılmıştır. (ç.n.)

mekten dış yardımıla ve Yahudi projelerinde çalışmakla kurtulabilen bir halka indirgemektir. Bu düzenleme ile iki büyük siyasi parti Likud ve İşçi Partisi'nin anlaştığı üzere, Filistin topraklarının yutulmasının sürdürülmesini kolaylaştırması hesaplanmıştır. Bu partiler, Yigal Allon'dan beri, İzak Rabin üzerinden ve İsrail araştırmacı Benvenisti'nin yazdıklarına göre, toprağın yüzde 75'ini yutmuş olan Ehud Barak'a kadar Batı Şeria ve Gazze'deki sömürgeleştirme programının yürütücüleri olmuşlardır. Bütün bunlar, Doğu Kudüs'ün 1981'de İsrail Parlamentosu Knesset'in kararıyla "yasal" olarak ve şu anda 170 bin Yahudi'ye karşılık yerleşimcilerle kuşatılmış parsellere dağıtılmış halde 160 bin Filistinlinin yaşadığı kentte Yahudi nüfusunu Filistin nüfusu karşısında artırarak pratik olarak ilhak edilme'sinin ardından geliyor.

Peres'in, İsrail'in Ürdün'le 1994'te Wadi Arabah'ta imzaladığı barış anlaşmasını kastederek ilan ettiği gibi; "Oslo, Wadi Arabah⁽⁸⁾ Anlaşması'nın yolunu hazırladı." İsrail, Filistin kompradorlarını (ticaret burjuvazisini-ç.n.) Arap pazarlarında bir köprü olarak kullanma emelleri besliyor. Ortaya çıkmakta olan Ortadoğu düzeni çerçevesinde, bu kompradorları kullanma fırsatları çoğalıyor. Eriha'da inşa edilen kumarhane bunun bir örneğidir ve bir merkez olarak diğerleri tarafından izlenecektir. Halkımız, ülkemize gerçekleşen ilk Yahudi öncü dalgasının amaçlarını anlayamamıştı. Ama Yahudiler, toprağı satın almaya koyulduğunda halkımız tehlikeyi kavrayarak, toprak satışına direnmeye başladı. Halkımız, grevler ve gösterilerle başlayıp Burak Ayaklanması (Kudüs'ün Ağlama Duvarı denilen yere bitişik kısmının kontrolünü ele geçirme Yahudi çabaları karşısında 1929'daki çatışma), 1936 grev ve isyanına uzanan bir mücadeleler dizisini ateşledi.

Bu sırada Britanya'yı neredeyse yeniyorlardı, çünkü Londra o zamanlar Hitler'in 1933'deki seçim zaferi ve komşu ülkelere

(8) Ürdün ve İsrail arasında 1994 yılında imzalanan Barış Antlaşması. İki ülke arasında siyasi ilişkilerin başlangıcı olmuştur. (ç.n.)

yönelik hareketleriyle meşguldü. Ama geleneksel Filistin liderliği, “kitlelere sükûnet çağrısı yapan dost Britanya”nın vaatlerine, Britanya’nın Siyonist harekete ta başından kucak açtığını ve Siyonist girişinin gizli cankurtaran halatı olduğunu bilmesine rağmen güvendi. Bugün, düne ne kadar da benziyor değil mi? ABD, bütün alan ve toplantılarda İsrail’in destekçisi olmuştur. Camp David’den bugüne barış sürecinin başını çekmiştir. Batı Şeria ve Gazze’yi işgal altındaki topraklar değil de “ihtilafı arazi” saymaktadır. Yine de Filistinli müzakereciler, ABD’ye bel bağlamayı ve daha fazla müdahale çağrısında bulunmayı sürdürüyorlar. Ardından da baskı, tam tepelerine iniveriyor. Ve kendilerini zaten müzakere etmiş oldukları şeyler üzerinde yeniden müzakereye ve öncekilerden daha kötü olan ve Filistinlileri daha da alt düzeye, düşman İsrail lehine müthiş kaymış güçler dengesinin gölgesinde, yeni anlaşmalar imzalamaya mecbur buluveriyorlar. Yahudi yerleşimlerinin çoğaltılmasını durdurmak bile, İsrail tarafının hiçbir zaman kabul etmemiş olduğu bir şeydir! Buna rağmen, kendi payına Filistin Yönetimi, İsrail karşıtı “tahrik” ve “terörizm”le mücadele etmeyi kabul etmiştir.

Bu durumda, ortaya birtakım sorular çıkıyor: Filistin Yönetimi Madrid-Oslo süreçlerine niye bulaştı ki? Bunun nedeni, yurdu kurtarmak mı, yoksa kendi dar seçkinci ve klikçi çıkarlarını yurdu parça parça teslim ederek güvence altına almak mıydı? Eğer değilse, İsrail’in, yani bütün Filistin’in yüzde 78’i üzerindeki Siyonist programın tanınmasının anlamı nedir? El Hacı Emin el-Husay-ni’den⁽⁹⁾ beri Filistin liderliği böyle utanç verici bir eylemi ilk defa işlemektedir. İşgal edilmiş yerlerin Filistin

(9) Hacı el-Hüseyni, bugün Filistinlilerin, adını unutmazalar da hiç anmadıkları kişidir. Zira, Yahudi göçüne karşı başlatılan en geniş çaplı ilk hareket, 15 Nisan 1936’da Kudüs müftüsü Emin el-Hüseyni’nin öncülüğünde gerçekleştirilen genel grevdir. Altı ay süren grevden sonra, Hacı Emin, Arap devletlerinin de baskısıyla Yahudi göçünü durdurma sözü veren İngilizlerle anlaşmıştır. Ama İngilizler, beklendigi üzere sözlerini tutmamışlardır. Grevde öncülük edenleri de ya öldürülmüş, ya sürgün edilmiş, ya da hapse atılmışlardır. İngilizler, Filistin’in her tarafına askerlerini yerleştirmişler, Yahudi göçmenlere yeniden kapılan sonuna kadar açmışlardır. Hacı Emin el-Hüseyni de 14 Ekim 1936’da Lübnan’a kaçmıştır. Hacı Emin, 1948’de İsrail devleti kurulunca halkı tarafından lanetlenmiştir. (ç.n.)

toprağı olduğuna ve yerleşimcilerin buralardan tahliye edileceğine dair hiçbir beyanda bulunmayan Oslo Anlaşması'ndaki imzaların anlamı nedir? İsrail'in yıllık değeri 400 milyon dolar olan kuyu sularına el koymasından Oslo'nun hiç bahsetmemesi ne anlama geliyor? Filistinlileri süren 1948 felaketinden, yurtlarının çalınmasından, mültecilerin evlerine dönüş hakkından ve benzeri meselelerden bahsetmeden bir siyasi anlaşma imzalamış olmaları dikkate değer değil midir?

Filistinli güçlerin uğradığı yenilgi haline işaret eden birçok soru ve kör nokta vardır. Burada yurtsever teşebbüsün bir yenilgisinden bahsetmiyoruz. Çünkü yurtsever ruh hâlâ sürüyor ve gelecek kuşaklar ve davamızın haklılığı tarafından taşınacak. Resmi propagandacılar bizi ikna etmek için ne kadar çok uğraşırlarsa uğraşsınlar, halkın mevcut siyasi çözümden ve işgalin sürmesinden, çürümenin kurumsallaşmasından, toplumun militarizasyonundan vb. hoşnut olduğuna kimseyi inandıramazlar. Eleştirilerin günbegün artmasından da görülebileceği üzere inandıramıyorlar da.

Elverişli bir zamanda bu eleştiriler, "Tek bir kıvılcım bozkırı tutuşturabilir" ilkesi uyarınca, devrimci pratiğe veya değişim sorunu eşliğinde bir halk patlamasına dönüştürülebilir. Gerçekten de birkaç on yıl önce devrimin patlamasına yol açan neden ve etkiler hâlâ ortada duruyor: Bir halk+ çalınmış bir yurt+ yerinden edilmiş mülteciler+ artan bilinç+ bilgi ve beceri+ sıcak, öfkeli bir tutku. Yanı sıra, Filistinlileri süren, canlı ve güzel ne varsa yok olmanın eşiğine getiren kanserli, sömürgeci ve zalim bir işgal...

Ülkenin liderliği pas tutmuş olabilir, ama kitlelerin ruhu canlıdır. Baştan aşağıya hazırdır ve sadece gerçek uygun anı kollamaktadır. Kudüs'te Harem ül Şerif etrafındaki tüneller üzerindeki isyan ve 1948 felaketinin 50. yıl anısına düzenlenen yürüyüşler, liderliğin dar bakış açısının ötesine geçen bu faal ruhun bir işaretidir. Terk edilmiş, gizlenmiş yahut tereddüde boyun

eğip geri çekilmiş olsa da... Bu ruh, faal güçlerde de görülebilir. Bu ruh, kitleleri sarıp sarmalamaktadır. 1948 tarihli sınırlar içerisindeki bir milyondan fazla Filistinli, farklı kimlikleri ve düşmanların ırkçılığı nedeniyle Yahudi devleti ile bütünleştirilmeyi reddediyor. Yarım yüzyıllık yürüyüş, Siyonist devletin ırkçı yapısını ortadan kaldırmanın veya sakinlerinin eşitliğini sağlamanın imkânsız olduğunu göstermiştir. Bu tür şeylere yönelik çağrılar, gündüz düşlerine varıyor. Bir milyondan fazla Filistinlinin ulusal kimliği, bir ulusal siyasal talep düzeyine yükselmiştir ve sadece bireysel medeni haklar meselesi ile sınırlı değildir. Siyonist partilere oy veren veya Knesset (İsrail parlamentosu-ç.n.) seçimlerine katılan Filistinlilerin sayısındaki azalma, bu gerçeğin belirtilerinden sadece biridir.

III.

Suriyeli Arap Şeyhi İzzettin el Kasım⁽¹⁰⁾, 1936 İsyanı'nın tohumlarını atarken, Britanya'ya bağlı Arap liderleri onun aleyhine tezgâh kurmakla meşguldü. 1948'de bütün Arap başkentleri, Yahudi istilacılara Filistin'in yüzde 56'sım veren paylaşım planını reddeden halk inisiyatifleriyle yankılandığında, Arap rejimler, çürümüş savunma kuvvetlerini yönlendirerek halkçı kutsal savaşın kontrolünü gasp etti ve Filistin halkının başına bu korkunç felaketi getirdi. Bir halk olarak parçalandılar ve toprakları da İsrail, Ürdün ve Mısır yönetimleri arasında parsellendi.

1950'lerden 1967 yenilgisine kadar Filistinli öncüler, Arap siyasi partilerince emildi. 1967'den sonra Filistinli gerilla kimliği sahneye çıktı ve geniş bir Arap sempatisi toplandı. Ancak Filistinli gerillalar, faşist güçler ve rejimlerin elinde Eylül 1970 (Ürdün) katliamını ve Lübnan'daki diğer katliamları yaşadılar.

Filistin direnişinin Arap halk hareketleriyle ilişkileri hep

(10) Suriye'de İngilizlere ve Filistin'de Siyonistlere karşı savaşmıştır. İngiliz emperyalizmine karşı gizli silahlı mücadele grupları örgütlemiştir. İzzettin El Kasım, 1935'te "Cenif" Dağında şehit düşmüştür." (ç.n.)

inişli çıkışlı olmuştur. Bu yüzden Filistin direnişi pek çok hata yapmıştır. Ama bunlar, İsrail'in yayılmacılık iştahının Filistin'in ötesini, diğer Arap topraklarını kapsaması ve İsrail'in birliği ve ya kalkınmayı hedefleyen herhangi bir Arap projesine düşmanlığını açıkça dile getirmesi gerçeği karşısında gölgede kalmaktadır.

Haziran 1967 Savaşı, Ekim 1973 Savaşı, 1982 Savaşı (Lübnan'ın işgali) ve Irak'a karşı NATO saldırganlığı, Filistin ve Arap mücadelelerinin, emperyalist-Siyonist ittifakla çatışmada iç içe geçmiş tek bir mücadele olduğunu bütün çıplaklığıyla gösteriyor.

Resmi Arap rejimleri, kitleleri korumaktan ve kitlelerin reddedişini (Siyonist yerleşimcilere) bütün içeriğinden arındırmaktan bıkip usanmamışlardır. Aynı zamanda rejimler, direnişin yükselmesi ve ulusal canlanması önleyebilmek için yabancı şirketlere, yabancı sermayeye ve Batı kültürel saldırısına kırmızı halı sermişlerdir. Bir rejim, kendisini kitlelerle aynı siperde ancak nadiren bulacaktır. Yine de özgürlükleri inkârları, demokrasi rüzgârlarını engellemeleri, alternatif fikirleri kovuşturmaları ve alternatif düşünürlere işkencelerini meşrulaştırmak için tekrar ve tekrar sarıldıkları bahane, İsrail ile savaş halinin bunu gerektirdiği şeklinde olmuştur.

Böylece Arap yenilgileri defalarca tekrarlanırken, İsrail zafer ardına zafer kazanmıştır.

Sadece tek tek Arap devletleri düzeyinde çizilen planlar, ileri karakterini yitirmiş ve iki on yıldan fazladır herhangi bir önemli başarı elde edememiştir. Kitlese işsizlik, ağır borç yükü ve sınırsız bağımlılık olmaksızın halka iş fırsatları ve makul bir hayat standardı sağlayan teknolojik ve ekonomik gelişmişliğe sahip tek bir modern Arap devleti kurulamamıştır. Faal bir sivil toplum, gerçek yasama kurumları, bağımsız ve ehil bir adli yapı ve otoritenin bir liderden diğerine barışçıl geçişini tek bir Arap devleti dahi yaşamamıştır. En kötüsü de, gerçek bir bağımsızlık ve egemenliğe erişmemiş olmalarıdır.

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ), bu rejimlerin bir eleştirisi

ve yadsınması olarak öne çıktı, ama onların bir kopyası haline gelmesi çok sürmedi. Beyrut'tan ayrıldıktan sonra (1982), FKÖ'nün kendi ülkesi ve bir pazarı olmadığı halde, yıkım, çürüme ve özel ayrıcalık unsurları arttı. FKÖ'nün siyasi sisteminde ciddi kusurlara, alıp başını gitmiş bürokrasisine, şişmiş boş çalışan ordusuna rağmen Filistin Yönetimi'nin kurulması, bu önceki durumdan bile geri bir adımdı. Çünkü bütün bunların üzerine, siyasi iddialar, yönetimin bir çalışanı olma kariyerist cazibesi, dizginsiz anarşi, idari ve mali çürüme ve güvenlik kuruluşlarının sayısının artması eklenmiştir. Şu anda dokuz tane güvenlik kuruluşu vardır ve hükümet kesiminde çalışanların yarısı buralarda istihdam edilmektedir. Bütün bunlar, Filistin halkını birleştiren ve halkın tarihsel pratiğinin (ulusal sözleşme, çerçeve, program ve militan çizgi) liderliğini iddia eden örgütleyici gövdenin eriyip dağılmasına yol açmıştır. Bunun sonucunda, düşmanın planı, tek bir ekonomik pazarın koruyuculuğundan, uzlaşımsal bir siyasi projeden veya kültürel bir projeden vb. yoksun olan halkın birliğini parçalamada belli bir başarı sağlamıştır.

Halkın hayal kırıklıkları her geçen gün artmaktadır. Başımıza gelen şeyler, Arapların ne bir geleceğe, kurtuluşa veya özgürleşmeye ne de kalkınmaya sahip olamayacağını söylemek zorunda bırakmaktadır. Bunun aksi, birliğe ve birliği hedefleyen faaliyetlere yönelik adımlar empoze eden, yapısal benzeşmezlikleri ve karakter bakımından ister burjuva ister halkçı olsunlar yerel devlet yapılarını aşan uyanışçı bir pan-Arap projesiyle mümkün olacaktır. Gerçekten de Arap Birliği'nin iktidarsızlık ve iflasın pençesine düşmüş ve Arap dayanışmasının parçalanmış olduğu artık sır değildir. Buna ilaveten, Arap Halkları Kongresi dağılmıştır ve yerini tutan oluşumlar zayıf kalmıştır. Bütün bunlar, devrimci ve özgürlükçü siyasal projelerin genelde bayraktarı olan entelijansiyanın geniş kesimlerinin mızraklarını köreltme rolünü mükemmelleştirmeleri olanağını rejimlere veriyor.

Sovyetler Birliği ve sosyalist kampın dağılmasıyla birlikte

Arap Solu'nun henüz kendi ayakları üzerinde duramadığı ortaya çıktı. Arap Solu küçülüp parçalandı. Öte yandan, İran'da Şah'ın düşüşü ve İslam devriminin zaferi, İslami Hareket'in hem militan hem de geleneksel kesimlerinin gücünde fırtınalı bir tırmanışa yol açtı.

Arap toplumu ağır hastadır. Hâkim güçler, ilişkiler ve fikirler eskimiştir, devrimin alternatif güçleri ise doğmayı başaramamıştır. Bu bir iktidarsızlık ve yenilgi evresidir. Ama toplumun hasta olması ölçüsünde, siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel çelişkileri keskinleşmiş ve çıkış yolunu çizecek toplumsal kurtarıcı talepleri daha ısrarlı olmuştur. Bu özellikle doğrudur, çünkü büyük entelektüel akımların (ulusal burjuvazi, sol ve İslam) yanı sıra onurunu ve yurdunun onurunu arayan geniş halk akımları da ortak paydalara ulaşma fikrine daha duyarlı hale gelmiştir. Gerçekten de akımları, bu Yeni Dünya Düzeni, küreselcilik ve İsrail yayılcılığı evresinde, birbirlerini tanıyarak farklılaştıkları meseleler üzerinde, buluşma ve işbirliği fırsatlarını yıkmadan çekişerek, önümüzdeki on yıllar için bir araya getirecek kültürel, toplumsal ve ulusal ortak paydalar vardır.

Arap Ulusu'nun yaşamakta olduğu gerileme, kapsamlı bir halk uyanışının yolunu hazırlıyor. Her şey karıştını doğurur. Küreselciliğin planladığı şey (üreten bir merkez ve tüketen bir çevre, düşünen bir Amerika ve tekrarlayan bir dünya) ister "dünyanın Amerikanlaştırılması" (Alexander Haig), ister "dünyanın Amerika liderliğinde küreselleşmesi" (Zbigniew Brzezinski), "tarihin son evresi olarak Amerikan kapitalizmi" (Francis Fukuyama) veya "Doğuyu ve mirasını yıkmaya ve özgüllüğünü tanıtmaya Batıyı zorlayan kültürlerarası mücadele" (Samuel Huntington) olsun, bütün bunlar, büyük bir açgözlülüğün sadece girişidir.

Küreselciliğin rüşvetle ayartıp çürütebileceği, politik otoritenin ve diğer kuruluşların konumlarından faydalanan, çıkar peşinde koşan yöneticiler azınlığıdır. Bu, kapitalist Batı, Arap entelektüellere nüfuz etmeye özel önem vermesine ve kozmopolit

bir asalak tabakayı yörüngesine almış olmasına rağmen böyledir. Kapitalist Batı, Arapların Amerika'yı efendileri, İsrail'i de iyi bir komşuları olarak görmeleri için Arap zihniyetine, "normalleşme"yi dayatmaya çalışıyor. Üçüncü dünyadaki sivil toplum merkezleri üzerinde daha kolay hâkimiyet kurmak için Batı kapitalizminin elinin altında, çoğu resmi fonlamaya bağımlı geniş çeşitlilikte sivil toplum kuruluşları ve küreselciliğin kırıntılarından beslenen halkla ilişkiler, akademi ve kültür sözcüleri vardır.

Ama eleştiri silahını teslim eden kültür ve eleştirel düşünceyi bir kenara bırakan entelektüeller, kimliklerini kaybediyorlar. Askeri-siyasi güç dengesinin müthiş aleyhimizde olduğu, ülke-
rimizin ekonomik, teknolojik temelini geriliği ve toplumsal yapının, düşünce sisteminin gelenekselciliği ile nitelendiği bir zamanda, kültürün ve kültürel cephenin önemi muazzam boyutlara ulaşıyor. Kültür, zekâyı ve rasyonel düşünceyi canlandırır, yabancı düşünüşe karşı mücadele eder. Kültür, kimliğimizi savunur, hedeflerimizi formüle eder ve halkın güçlerini yenilmezlikle donatır. Onlara yarınlar için gerekli söz, umut ve inancı verir. Kültür, zemini hazırlar ve siyasi çalışma ve devrimci siyasi pratiğin ön gereklerini döller.

Bu temelde, kitlelerin, ilerleme, adalet, demokrasi ve Arap birliği davalarına adanmış entelektüellerin rolüne büyük saygı duyuyorum. Çarmıhı sırtlayıp bütün tehlikelerin, şaşaalı tertiple-riyle küreselci ve Siyonist projelerin karşısına dikiliyorlar.

IV.

Siyaset ve kültür, birleşip kaynaşır. Bunlar, bir madalyonun iki yüzü gibidirler. Aralarındaki ilişki bozulursa, pratik faaliyet de bozulur. Kültür, Jaffa portakal bahçeleri ve Akka surlarıyla tarihi Filistin'i düşler. Geçmiş kuşakların anılarının hoş kokularını duyumsar. Arap birliğini, Ömer ve Mutasım devirlerinin⁽¹¹⁾ Arap canlanış çağını düşler. Ali ve Abu Dharr'ın⁽¹²⁾ radikalliklerini, Ömer

(11) 508 yıl yaşayan Abbasoğulları devletine gönderme yapılmaktadır. (ç.n.)

ibn Abdülaziz'in⁽¹³⁾ dürüstlüğü, Vaftizci Yahya'nın⁽¹⁴⁾ asilliğini hatırlatır. Bütün yağma ve talanın sonunun geleceğini düşler.

Siyasi kişi, bu düşlerle yanıp tutuşur. Bu düşleri bir kenara bırakırsa, cehenneme yuvarlanır. Yaşadığımız Arap-Filistin gerçekliğini uzun uzadıya tarif etmeye gerek yok: Bölünme, bağımlılık, gerilik, çoğu resmi rejim biçimlerinin çöküşü, geçim sıkıntılarının ağırlaşması, kültürel yozlaşma. Ama bütün bunlara rağmen ışıklar var. Çok önemli bir tanesi, İsrail'le normalleşmeyi - siyasi-ekonomik elit arasında daha çok, kültürel elit arasında daha az- savunanlara söven halkçı bir duygu ve bilinçtir. Bir diğeri, güney Lübnan'da Hizbullah'ın sağlıklı faaliyetidir. Bir başkası, sermaye birikimiyle ilişkili özgün eğitim birikimidir.

Hoşnutsuz insanların, düşünce ve ifade özgürlüğü ile serbest parlamento seçimleri isteyen insanların sayısı artıyor. Kentleşme büyüyor. Kentler doğulu ve kırsal karakterde olmasına rağmen,

(12) İslamı kabul eden ilk kişilerden biri olan Abu Dharr ve 4. Halife Ali'ye gönderme yapılmaktadır. Jundub İbn Junadah İbn Sakan, daha çok bilenen ismi ile Abu Dharr, Abu Dharr al-Ghafari veya Abu Tharr Al-Ghefari İslamı ilk kabul eden kişilerden biridir. Dördüncü ya da beşinci olduğu kabul edilmektedir. İslamı kabul edince Muhammed peygamber, kendisine Abdullah ismini vermiştir. Aşiretine döndükten sonra onlara da İslam'ı kabul ettirmiştir. Aşireti ile birlikte, Medine'ye hicretten sonra Muhammed'e katılmıştır. Abu Dharr, kendini Allah'a adanmasıyla ve halife Osman'a (Uthman İbn Affan) karşıtlığı ile tanınır. Muhammed peygamberin ölümünden sonra patlak veren politik çatışmalarda Ali halifenin (Ali İbn Abi Talib) yanında yer almıştır. Şii'ler tarafından Ali halifeyi izleyen dört rehberden biri olarak görülür ve saygı ile anılır. Osman karşıtlığı, halifenin yakınlarını devlet görevlileri olarak atamasından ve onlara devlet bütçesinden para vermesinden sonra başlamıştır. Abu Dharr, bunu İslam'dan sapma olarak görür ve mahkum eder. Halkın parasını özgürce kullanan Osman'a arka çıkan Ka'ab al-Ahbar'a sözlü bir saldırıda bulunur. Halife Osman, bunun üzerine Abu Dharr'ı azarlar ve Şam'a gönderir. Ama o, Şam'da da Osman'ın yeğeni ve Suriye yöneticisi Muawiyah'a lüks yaşamı ve özgür harcamaları için açık sözlülükle eleştirir. Bunun üzerine Medine yakınlarındaki al-Rabadha çölüne sürgün edilir. Ve burada ölür. Osman'ın askerleri tarafından gördüğü işkence veya açlıktan öldüğü şeklinde iki görüş vardır. Halife Ali, Osman'a karşı çıkmış, Abu Dharr'a haksızlık yapıldığını belirtmiştir. (ç.n.)

(13) Ömer ibn Abdülaziz, Emevilerin sekizinci halifesidir. 717-720 tarihleri arasında yaklaşık iki buçuk yıl süren Ömer dönemi, Emevi tarihinde ayrı bir yere sahiptir. İslam dünyasına büyük bir huzur ve sükunetin getirildiği iddia edilmektedir. Ömer'in sadelğe önem verdiği anlatılmaktadır. (ç.n.)

(14) Yahya peygamber, Vaftizci Yahya olarak da bilinir. Hristiyanlar, Müslümanlar, Sâbi'ler (Mandeanistler) ve Bahailer tarafından peygamber kabul edilir. M.S. 27 yılı civarında İsa'yı Şeria Nehri'nde vaftiz ettiğine inanılır. Hristiyanlıkta İsa'nın müjdecisi kabul edilir, bu yüzden 'Müjdecî Yahya' ismi ile de anılır. (ç.n.)

bugün 40 milyon Arap kentlerde yaşıyor. Bu rakam, 20. yüzyıl başlarından onlarca kez fazladır. Bu muazzam insan yığınlarının öfkesi patlar ve ayağa kalkarsa, umut ve özgürlüklerine kavuşma yolunda her şeyi tuzla buz ederler.

Üst sınıfların had safhadaki kibrinin kısmi bir ifşası, sömürü ve hırsızlıklarını gizlemekte kullandıkları örtünün kısmi bir aralanışı da gerçekleşmiştir. Bütün bunlar, karışık ve belirsiz bir tablo çıkartıyor ortaya. Ama yükselen çelişkilerin dinamikleri, tek bir şeye yöneliyor: Değişime.

Toplumu yüzyıllardır yöneten geçmişin geleneksel güçleri artık miyadını doldurdu. Toplumu on yıllardır yöneten sağ kanat burjuva güçler de öyle. Geriye, yönetmemiş, henüz direksiyon başına geçmemiş halk güçleri kalıyor sadece. Bugün halk güçlerinin önü tıkanmış; halk güçleri bölünmüş, ama değişim sorusunun cevabı da yine onlarda. Onlar, değişimin özneleri ve araçlarıdır.

19. yüzyılın ikinci yarısında Japonya deneyimini ve ulaştığı kapitalist gelişmişliği, 20. yüzyılın ilk yarısında Çin deneyimini ve beraberinde halk güçlerinin çıkarına getirdiği gelişmeyi inceleyen herkes, umutlanmak için sebepler bulur ve kötümserliği tamamen bir kenara atabilir.

Arapların mevcut durumu hayli kötüdür. Ama Araplar hâlâ sınırsız potansiyeller taşımaktadırlar. Kalkınma ve canlanma önündeki büyük kapıların açılması için halk güçlerinin, kitlesel, demokratik, yurtsever görüşleri ile isyan etmeleri ve siyasi iktidarı ele geçirmeleri yeterlidir. Camp David'i her yönüyle genişletmeyi hedefleyen barış düzenlemeleri, çatışmayı sürükleyen unsurları söküp atma kabiliyetinde değildir son tahlilde.

Örneğin, büyük örnek olarak Mısır...

Mısır rejimi, 1978'de Camp David barış anlaşmasını imzaladı. Baş ölmesine rağmen rejimin kendisi sürdü. Ama halkla, sivil toplumla, halk örgütleriyle, kültür şahsiyetleriyle barış, ilerleme kaydetmedi. İsrail'le ticaret hacmi nedir? Her Mısırlı aileye bir ev ve bahçe getireceği varsayılan barış nerede? İsrail'in Mısır'ı Arap çevresinden yalıtma planı sona erdi mi?

Barışı imzalayan ve ilişkileri normalleştirenler, komprodor burjuvazi ve asalak bürokrasiden (Truva atları oldukları söylenebilir) oluşan dar çevrelerdi, ama çatışmanın köklerini parçalayacak güçleri yoktu. Aslında sosyal ve ulusal sorunlar arasındaki bağlantıyı ortaya sermiş oldular. Boyun eğenler ve teslim olanlar, Amerika'nın arzularını yerine getirenler, halkın yiyeceğini tüketerek zenginleşenlerdir.

İsrail, "soğuk barış" ve Mısırlı turistlerin azlığından şikâyet ediyor. Mısır rejimi, İsrail'in bölgesel hırslarından, nükleer silah tekelinden ve Filistin Yönetimi'yle anlaşmalarını uygulamadaki yavaşlığından şikâyet ediyor. Ama her iki taraf da silah harcamalarını sürekli artırıyor.

Mısır'daki halk baskısının düzeyi yükselecek olsa, böyle bir barış sürer mi? Burada, Camp David ve Sina'nın geri verilmesiyle uğraşıyoruz. Tarihi Filistin'in yüzde 2'sine denk gelen Batı Şeria ve Gazze'nin yüzde 6-7'si üzerine yerleşen işgal güçlerinin durumu ne olur? Filistin yönetiminin toprakları (ç.n) Filistin'in yüzde 10'una ulaşırsa ve yüz bin Filistinli daha evlerine dönse, Filistin asgari talepleri; yani toprak, geri dönüş hakkı, gelişme (devletin kurulması-ç.n.), ayaklar altına alınmış onurlarının tamiri, karşılanmış olacak mıdır? Asla!

Uluslararası irade, barışı desteklemekte birleşmiş ve Filistin Yönetimi güvenlikle ilgili olanlar da dahil bütün yükümlülüklerini yerine getirme sözü vermiş olsa da, kentler ve yoğun nüfuslu alanlar Yahudi yerleşimleriyle kaplı iken Filistin'in içindeki ve dışındaki (Filistin halkının yarısından fazlasını oluşturan) mülteci sorunu çözümsüz kalacaktır. Oysa, Haziran 1967 yenilgisinden sonra silahlara sarılanlar bu mültecilerdi. Ayrıca yine bir çözüme kavuşmamış, 1948 sınırları içerisinde kalıp yaşayan saatli bomba bir milyon Filistinli vardır. Kırsal alanlarda, yerleşimcilerden kurtulmayı ve topraklarını yeniden kazanmayı bekleyen halk vardır. Halkın bağımsızlık ve egemenlik arzusu vardır. Bu arzu, onların ister toplumsal veya siyasi netleşme bakımından, ister ekonomik hayatlarının gereksinimleri karşılamak bakımından olsun

gelişmişlik düzeyini yansıtmaktadır. Son olarak, halkın kendi gelişme yollarını örgütleme, koruma ve seçmenlerin temel ön koşullarını güvenceye alacak bir hukuka ihtiyacı vardır.

Şu an gerçekleşmekte olan barış değil yerleşimdir. Aslında yerleşim de değil, sadece kriz yönetimi. Bu yüzden çatışmanın yeniden patlak vermesi kaçınılmaz, tıpkı Filistin hayalinin Arap birliği hayaliyle, Filistinli yurtsever mücadelenin Arap ulusunun mücadelesiyle, ulusal özgürlük amaçlarının toplumsal değişim ve demokrasinin amaçlarıyla örtüşmesi gibi...

V.

Aslında metinlerinin içeriklerinden çok daha fazlasına işaret eden Camp David-Oslo-Wadi Arabah anlaşmalar dizisinin imzalanmasıyla Amerika-İsrail ittifakının bu aşamada zafer kazandığını kabul etmekten başka çaremiz yok. Arap-Filistin öznel faktörü koşulu ve daha somut olarak, örneğin Vietnamlıların kendi koşullarını koyup elde etmelerine karşıt olarak, müzakereye oturan ve boyun eğen siyasi önderlikler ve rejimlerin bireyci sınıf doğası olmasaydı bu zafer gerçekleşmezdi. Bunun yerine, on yıllar boyunca halklarımızın ağzı tıkanı, faaliyetleri felce uğratıldı. Sanki anayurt, konuyla hiçbir toplumsal bağlantısı bulunmayan hükümdarların özel mülküymüş gibi.

Karşıt emperyalist-Siyonist kampın ve onun uysal, gerici Arap uşaklarının gücü, bu faktörden kendiliğinden çıkıyor. Elbette buna ek olarak, Siyonist girişim, Yahudi göçü ve yerleşimlerinden başlayarak; sınai bir temel, bir ordu ve bir idare yapısı inşa aşamasından; devlet ilanından ve bir süre tarıma bir süre sanayiye yoğunlaşmasından; enformasyon ve teknoloji dönemine ve bununla birlikte hizmet sektörünün genişletilmesine kadar ve bütün bu zamanda ordunun gücünü ve (İsrail Savunma Gücü şeklindeki adına karşı) saldırgan stratejik doktrinini sürekli pekiştirerek, emperyalist merkezlerle daimi ve organik bir ittifak kurmadaki becerisini kanıtlamıştır.

Arap dostu eski Sovyetler Birliği'nin çöküşü, üçte biri üni-

versite diplomasına sahip 800 bin kadar Yahudi'nin İsrail'e göçünü teşvik etmiştir. Ayrıca Filistinlilere ve diğer Araplara karşı zehirli, saldırgan politikasıyla Amerika, dünyadaki tek kutup olarak yoluna devam etme fırsatı yakalamıştır.

Yine de bu manzara, resmin öteki yüzünü karartmamalıdır. Arap mücadelesinin parlak noktaları da vardır: 1936 Devrimi, Süveyş Kanalı'nın ulusallaştırılması⁽¹⁵⁾ ve Port Said çarpışması⁽¹⁶⁾, Filistin gerilla operasyonlarının başlatılması, Arap askerlerinin Ekim 1973 Savaşı'nda İsrail ordusunun yenilmezliği efsanesini yerle bir eden kahramanlığı, 1982 Beyrut direnişi, Filistin intifadası, Güney Lübnan'daki kahramanca direniş, halkın teslimiyeti reddi ve bazı Arap resmi çevrelerinin Amerikan barışına boyun eğmeyi ve bu sürece katılmaya reddi.

Siyonist girişimin bütün evrelerini tamamladığı ve henüz yolunun üzerindeki bütün engelleri ortadan kaldıramadığını da belirtmeliyiz. Ekonomik yayılma ve su kaynaklarına el koyma rüyası, bayrağına da işlediği üzere Nil'den Fırat'a İsrail sloganı, dünyadaki Yahudilerin daha fazlasının İsrail'de toplanması, bütün bu meseleler, İsrail gündeminin hâlâ üst sıralarındadır.

Siyonist girişim, ayrıca ne Filistin nüfus dağılımının üstesinden gelebilmiştir ne de direniş ateşini söndürebilmiştir. Mültecileri yeniden iskâna ve zararlarının tazminine yönelik planların hiçbiri, onların tarihsel yurt belleği ve özlemini ortadan kaldırmamıştır. Suriye'nin Golan Tepeleri'nin ve Lübnan'ın da iş-

(15) Mısır Devlet Başkanı Cemal Abdül Nasır, 26 Temmuz 1956'da Süveyş Kanalı'nı ulusallaştırma kararı aldı. Süveyş Kanalı'nın ulusallaştırılması üzerine İsrail, Mısır'a saldırdı. Sina Yarımadası'na giren İsrail'i, Süveyş Kanalı'nı kontrol eden İngiltere ve Fransa destekledi. Ancak, Sovyetler Birliği ve ABD, İsrail'in ilerleyişine izin vermedi. Sovyetler Birliği, Mısır'dan çekilmemeleri durumunda Paris ve Londra'ya nükleer saldırı düzenleme tehdidinde bulundu. İngiltere ve Fransa ateşkes ilan edip geri çekilmek, İsrail de saldırılarını durdurmak zorunda kaldı. Hegemonya mücadelesinde üstünlüğü ABD ele geçirdi. İngiltere, Filistin'i terk ederken, bölgeye ABD birlikleri yerleştirildi. Süveyş Krizi sonrasında Nasır yükselirken, İngiltere'de başbakan Antony Eden istifa etmek zorunda kaldı. Bu tarihten sonra bölgede Sovyetler Birliği'nin prestiji de hızla artmaya başladı. (ç.n.)

(16) Süveyş Krizi'ndeki bir çarpışmaya göndermede bulunuluyor. Port Said, Süveyş Kanalı'nın bir limanıdır. (ç.n.)

gal altındaki güneyinin geri verilmemesi konusundaki ısrarlarından bahsetmiyoruz bile.

Gelecekteki olaylar zinciri bubi tuzaklarıyla doludur. Küreselcilğin planları, ayağa dikilip birleşmedikleri takdirde Arapların yıkılıp mahvolmasına yol açacaktır. Bu gerçek, İsrail'in varlığı ve planlarıyla kaçınılmaz bir çatışma demektir ve tarihsel çarpışmanın sürdürülmesinin yolunu açmaktadır.

İsrail, özümsemeyi reddeden bir varlıktır. İrkçı ve şovendir; 'öteki'yi dışlamaktadır ama buna rağmen Yahudi sorununu bile çözmemiştir. Çünkü, Yahudileri dört savaşa sürüklemiştir. Biz-zat İsrail haritası, yabancı, bölgenin tarihine ve dokusuna uzak doğasını ele veriyor. Egemenliği, kendi içerisinde saldırganlık ve kibir eğilimlerini tutuşturmaktadır.

İsrail'le mücadele şunları gerektiriyor:

a) Çelişkilerinin kapsamlı bir incelemesinin yapılarak faydalanılması. Buradaki en önemli sonuç, içerideki sınıf farklılıklarına ve düşük yoğunluklu sınıfsal çelişki görünüşlerine rağmen, mücadelede tayin edici faktörün sınıfsal değil, ulusal çelişki olduğudur. Aynı şey, yine ikincil olan diğer çelişkiler için de söylenebilir (Doğulu ve Batılı Yahudiler, köktenciler ve laikler arasındaki gibi).

b) Arap ulusumuzun mücadelenin bir yönüne hapsolmadan, yerel yurtseverliği Arap ulusçuluğuyla, ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşla, siyasal meseleleri kültürel meselelerle, teorik konuları entelektüel ve bilimsel uğraşlarla, aydınları kitlelerle birleştirebilecek öncülere ihtiyacı. Ve her koşulda, tarihsel düzeyi yakalamış bir önderlik şart.

c) Taktikler ve strateji arasında sağlam bir bağlantı bulunmalıdır, çünkü oportünizm ve gaflet, stratejik ve programatik olan karşısında taktiğe ve kısa vadeli faydaya öncelik vermekten kaynaklanır.

d) Halkımızın genel ve özgül hedeflerle tek bir mücadele ve tek bir yumruk oluşturabilmesi için, genel ve özgül hedeflere sahip tek bir halk akımı halinde Filistinli grupları birleştirme mü-

cadelesi.

Tarihsel Filistin’de, ulusal, etnik, dinsel veya cins ayırıcılığı olmaksızın, geniş bir Arap çerçevesi içerisinde demokratik bir devlet... Bu, halkımızın en büyük ortak hedefi ve Filistin ve Yahudi sorununun, dolayısıyla da nefret ve savaş etkinliklerini ortadan kaldırmanın radikal çözümüdür.

Bu amaca bizi erİştirecek merdivenin basamakları, 1967’de işgal edilmiş topraklardan çekilme, Filistin egemenliğinin eksiksiz tesisi, dört milyonu bulan göçmenin geri dönmesi ve Siyonist ırkçılığa karşı koymayla başlar. Bütün bunlar, mevcut barış sürecinden kendimizi ayırıştırmamızı ve sürüncemeye girmiş kurtuluş yürüyüşünü tekrar başlatmamızı gerektiriyor.

Nihayet sorumuza geldik: Filistin’e yaklaştık mı, uzaklaştık mı? Buna benim yanıtım, mücadelenin açık uçlu olduğı ve siyasetin yıllarla değıl, değışimlerle ölçüldüğüdür.

İsrail’in askeri zaferleri, Beyrut’un işgaliyle zirvesine ulaştı. Ama bu gerilemesinin ve Güney Lübnan’da sınır bölgesine çekilmesinin de bir işareti oldu. Bu elle tutulur, gözle görülür bir gerçektir, ideolojik retorik değıl.

Diğer ulusların başarılarına baktığımızda, Arapların 20. Yüzyıl sonundaki durumunun, kat ettikleri yenileşme ve modernizme rağmen 1948’dekinden kötü olduğına kuşku kalmıyor. Ama bunun, şafaktan önceki koyu karanlık olduğı söylenebilir. Arap toplumsal güçlerinin, artan düşmanca saldırılara karşı direniş sergilemeyeceğini düşünmek imkânsızdır. Bu yüzden, geleceğın asıl sorusu, canlanma, direniş ve iktidar yolları üzerinde nasıl ustalaşılacağıdır. Canlanışlarıyla Araplar, tıpkı Lübnan’daki direniş hareketinin yapmış olduğı gibi, İsrail yayılmacılığını bitirmek için emperyalist merkezlere bütün basınçlarını uygulayacaklardır.

İsrail’in gücü, her şeyden önce bizim zayıflığımızda yatıyor.

ARAPLAR YENİLDİ SİYONİSTLER KAZANDI

*Mısır'da yayın yapan Al-ahram Dergisi'nin
18 Mayıs 2000'de yaptığı röportajdır.*

En son ne zaman Mısır'daydınız?

Mısır'a, 1969'un ortalarında Cemal Abdül Nasır ile buluşmak için geldim. Mısır'ı yalnızca Filistinliler için değil, tüm dünya için bir tehlike olan Siyonist projeye karşı gelebilecek bir üs olarak görüyorum. Filistinliler, İsrail'in sahip olduğu 200 nükleer bombanın hedefi değildir. İsrail, Arap topraklarını nükleer silahlar kullanmadan işgal etti ve işgal altında tutuyor. İsrail'in nükleer teçhizatı, bölgeyi bütünüyle tehdit eder, ama özelde Mısır'ı. Siyonist proje bütünsel bir hegemonya arıyor. Bu nokta, Şimon Perez'in kitabında çok açık; sözler aynı olmayabilir ancak içerik aynıdır: İsrail hegemonyasına en büyük engel Mısır'dır.

Mısırlı görevlilerle görüşmeleriniz nasıl geçti?

Camp David tamamlandığında İsrail, Suriye ve Lübnan gibi diğer parçalar üzerindeki etkisini sağlamlaştıran kadar Mısır'ı

Siyonist gündemine almadığı ortaya çıkmıştı. Sonrasında Mısır'la bir kez daha ilgilenmeyi önüne koyduğu anlaşılmıştı. Bu fikrim, Mısırlı yetkililerce anlaşıldı. Siyonist projeye karşı durmak için yaptıklarından memnunum. Yetkililer, İsrail'in nükleer silahları sınırlayan bir anlaşma için masaya oturtulması konusunda oldukça niyetliler ve oldukça büyük bir çaba sarf ediyorlar.

Sizi bu zamanda Mısır'a ne getirdi?

Mısır'ı çok seviyorum. Her zaman Filistin, Lübnan ve Mısır benim anavatanımdır derim. Ayrıca, Mısırlı yetkililere diğer Filistinlilerin bakış açısını iletmek istedim. Tüm görüşmelerimde, yetkililere hikayenin diğer tarafını göstermeye çalıştım. Neden Mısır, FHKC'nin görüşlerini de göz önüne almasın?

Genel Sekreterlik'ten neden ayrıldınız?

Bunu neredeyse 10 yıldır düşünüyordum. Hatta 1993'te FHKC'nin Beşinci Kongresi'nde neredeyse ayrılıyordum, ancak işgal altındaki topraklardan ve İsrail cezaevlerinden bunu yapmamam konusunda mektuplar aldım ve vazgeçtim. Şimdi kararımı uygulama zamanı geldi.

Nedenlerine gelince, Arap rejimleri için ve en genel bakış açısı ile herkes için bir örnek oluşturmak istedim. İktidarın rotasyonu olmalı, FHKC'de bu görevi yerine getirebilecek başkaları varken, benim kıyamet gününe kadar sekreter kalmam hiç de realist bir bakış açısı değildi.

İkinci olarak, otobiyografimi yazmak istiyorum. Deneyimlerimin genç kuşakların ilgisini çekeceğini düşünüyorum ve bunu, Genel Sekreterlik görevimi sürdürürken yapamazdım. Politik yaşamdan istifa etmiyorum ve zaten bunu yapamam, ancak politik eylemle dolu onca yıldan sonra gerçekleştirmek istediğim başkaca hedeflerim var. Siyonist projeye mücadele için bir araştırma merkezi kurmak istiyorum. Bu merkezin adını, Arap Geleceği Çalışmaları Araştırma Merkezi koymak istiyorum. Merkez, Siyonist projenin potansiyelini ve neden başarılı olduğunu araştırarak. Ayrıca Arap ulusunun rolünü nasıl geliştirebileceğimiz

sorusuna da yanıt arayacağız. Coğrafik potansiyelimiz var, tarihsel mirasımız var, hepsinden öte, hepimiz Muhammet peygamberin oğullarıyız. Öyleyse neden, Siyonist proje ile mücadelede yenildik?

Vekiliniz Abu Ali Mustafa'nın, geçen ağustosta burada, Kahire'de başlayan ulusal diyaloga devam edebilmesi için mi görevinizden ayrılıyorsunuz?

El-Fetih ile diyaloga karşı değilim, ancak bunun gerçek bir diyalog olması gerektiğini düşünüyorum, kolektif tartışmalar gibi. Ancak Abu Ammar'a (Yaser Arafat-ç.n.) artık güvenmiyorum. Onca zaman birlikte mücadele ettik ve sonrasında onu Oslo'ya giderken gördük. Böylesi keyfi bir yönetim kabul edilemez.

[Ebu Ali Mustafa, Filistin Yönetimi ile görüşmeler başladıktan iki ay sonra işgal altındaki topraklara gitti. Ama zaten ondan sonra da bir görüşme olmadı.]

Bir keresinde "Eğer haklarımızı uluslararası meşrulukta elde edemezsek devrimci meşruiyet tek çözümdür" demiştiniz. Bunun şimdi mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?

Şu an için bir halk devrimi olası görünmüyor. Ancak Filistin sorununun çözümünün yalnızca demokratik bir devletin kuruluşu ile mümkün olduğuna inanıyoruz. Yahudiler için de bu böyledir, demokratik bir varlık olmanın yolu budur.

Yahudiler yüzyıl boyunca iki ana ekole ayrıldı. İlki, yaşadıkları devlet içerisine entegrasyonu savundu. İkincisi bağımsız bir devlet çağrısı yaptı. Bugün bu devlet var, ancak onun Filistin'e yaptıklarına bakın, Araplara ve tüm bölgeye yaptıklarına bakın. Arap rejimlerinin kendilerini bu durumun içine hapsedip etmeyeceklerine karar vermeleri önemli bir mesele. Ben bunun imkansız olduğuna inanıyorum.

Eğer Abu Ammar'ın yerinde olsaydınız (Sovyetler Birliği yok, minimum düzeyde Arap desteği var, İsrail'i destekleyen tek kutuplu bir dünya var) ne yapardınız?

Öncelikle, bu politika tarzını reddederdim, Abu Ammar bu politikayı bütünüyle reddetmeliydi. Onun yerinde olsaydım, Filistin sorununu yoluna koymaya odaklanırdım. Eğer bölünmüş olursak asla Siyonist proje ile mücadele edemeyiz.

Abu Ammar, Siyonist projenin ne demek olduğunu biliyor ve eğer ki ulusal birlik yoksa, onunla mücadele edemeyeceğimizin de çok iyi farkında. O zaman, uluslararası hukuka başvurabilir. “Çözüm”ler çağrısı yapmıyorum, ancak ABD’nin, Çin’in, Avrupa’nın katılacağı uluslararası bir konferans düzenlenebilir. Bu öneri daha önce Sovyetler Birliği tarafından getirildi, fakat İsrail bunu reddetti. Sovyetler Birliği uluslararası arenadan çekildiğinde “uluslararası konferansı unutun, dünyanın tek süper gücü ABD tarafından desteklenen tek çözüme bakın, barış görüşmelerine” denmeye başlandı.

Arapların yenildiğini söylediniz. Araplar Siyonist projeye karşı neden etkili, ulusalçı ya da Marksist bir çıkış yaratamadı?

Bu çok büyük bir mesele. Yalnızca somut durumu ele alıp inceleyemeyiz, tüm hikayeye ve geçmiş yüzyıla bakmak zorundayız. Çok önemli ve olumlu olaylar da oldu. 1936 devrimi, intifada... Bu gelişmeleri de kaydederek sonuca ulaşmalıyız. Ancak açık sonuç, Siyonist projenin başarısıdır.

Siyonist plan başarılı olurken, Arap projesinin neden yenildiğini bilmek zorundayız. Bana göre, bu demokrasi sorunudur. Abdül Nasır’ı severim ve buraya geldiğimde ilk yaptığım şey onun mezarını ziyaret etmek oldu. O, yalnızca Mısırlılar için değil tüm Araplar ve uluslararası cephe için de bir gurur kaynağı idi. Nasır, Mısır’ı pan-Arap projesine doğru yöneltti, ancak maalesef ki 1967’de Siyonist projeye karşı mücadelede yarıldı.

Arap-İsrail sorunu ve Filistin-İsrail barış süreci konusunda değerlendirmeleriniz nelerdir?

Sovyetler Birliği’nin çöküşü ve Arap düzeninin disintegrasyonu Arap kurtuluş hareketini olumsuz etkiledi. ABD ve İsrail, bunun hegemonyalarını geliştirmek ve İsrail projesini dayatmak

için bir şans olduğunu gördü. Buradan “barış süreci” olarak adlandırılan, ancak gerçekte bölge üzerinde tamamen hegemonya kurma süreci doğdu. Filistin’e Siyonist projeyi dayattılar ve tüm dünyaya kelimenin tam anlamı ile İsrail’in varlığının yasal olduğunu kanıtlamaya çalıştılar.

Bir Filistin mücadelesi var ve artık ABD ve İsrail’in bile reddedemeyeceği bir Filistin sorunu var. Bu sorunu reddedemeyeceklerini kavrayınca daha pratik bir yol buldular kendilerine. Filistin liderliğinin doğasını sömürmek çok temel bir yaklaşımdı. Ne yazık ki, Filistin liderliği Abu Ammar’dan oluşuyordu. Abu Ammar, şekli ve içeriği ne olursa olsun bir devlet istiyordu. ABD ve İsrail bunu kavradılar ve ona bir devlet vaat ettiler, ancak bu devlet, Filistinlilerin ve genel olarak Arapların temel olarak vazgeçilmeleri pahasına oldu. Filistinlilerin yüzde 57’sinin sürgünde yaşadığı bir Filistin düşünün! Ben dışındayım, eşim dışında, Halk Cephesi’nden yoldaşlarım dışında, Filistinlilerin çoğunluğu sürgünde! Onlar Abu Ammar’a “Devletini al, ama dört ana konuyu unut!” diyorlar; “Kudüs, mülteciler, yerleşimciler ve devlet toprağı.”

Abu Ammar, devlet fikri ile takıntılı hale gelmiş. Kırmızı halılar ve başkanlık protokolü hayalleri kuruyor. Korkarım ki bunlar uğruna diğer tüm şeylerden feragat edecek. Oysa bu çerçevede Filistinlilerin çoğu tarafından reddediliyor. Arap görevliler de böyle bir politikayı benimsememeli. Mısır, büyük bir ülke. Ben ve tüm Araplar, Mısır’ı bölgesel merkezi bir güç olarak görüyoruz.

يا زهرة النيران
في ليل الجليل
أما فلسطين
وأما النار جيلا
بعد جيل

الذكرى التاسعة والثلاثون لانطلاقة الصبهة الشعبية لتحرير فلسطين

CEPHE KENDİNİ YENİLEYEREK YOLUNA DEVAM EDECEKTİR

*Dr. George Habaş'ın Haziran 2000'de
FHKC 6. Kongresi'ndeki konuşmasıdır.*

Yoldaşlar! Militanca mücadelelere sahne olan on yıllardan ve zengin deneyimlerimden elde ettiklerim yalnızca bana ait değildir. Bu deneyimlerin içeriğini ve derslerini tüm başarı ve hataları ile birlikte gözden geçirmek, sizin ve gelecek nesillerin hakkıdır. Sadece tarihin esiri olmamak için değil, geleceği kurabilmek için de tarihimizi en doğru biçimiyle okumalıyız. Bugün, dünün nitel bir genişleme/sıçrama halidir. Ama aynı zamanda, yarını materyalist ve entelektüel olarak kurmanın bir aracıdır.

Tam da bunun için, söyleyecek çok şeyim var. Ve bunu liderliğin zincirlerinden azade olursam ancak daha iyi ifade edebilirim. Tarihi okumak, günlük parti yaşamının detaylarına boğulduğu müddetçe elde edilemeyen bir nesnellik gerektiriyor. Örneğin, geçmiş deneyimimize derinlemesine bakarsak, tüm adanmışlığımıza ve başarılarımıza karşın –bu başarılar hiçbir biçim-

de azımsanamazlar- deneyimimiz sıklıkla konumumuzun getirdiği sloganların ve duyguların ifadesini almış olduğunu görürüz. O zamanlar için bu sloganlar ve sözcükler anlamlı olsa da, nihai başarıyı getirmede yeterli olmadıklarını görmemiz gerekir. Bilişsel olarak biliyoruz ki, sloganlar ve stratejik hedefler kendi başlarına mücadeleyi yönetmeye ve zaferi getirmeye muktedir değildirler. Tam tersine, ekonomik, sosyal ve politik hareket üzerinde derin entelektüel analizler gereklidir. Böylesi bir analiz, salt kendi partimizi ve halkımızı değil, hasmımızın geçirdiği değişiklikleri de çözümüleme kapasitesine sahip olmalıdır. Bu yolla, düşmanımızın zayıflıkları kadar gücünü ve zaferlerini getiren nedenleri ve faktörleri de bilebilmeliyiz. Görüş açımıza, programımıza, ideallerimize denk düşen en uygun mekanizmaları oluşturabilmek için...

Bu gerçekliğin farkına varmak beni bir araştırma merkezi kurma fikrine yöneltti. Bu tarz bir enstitü, böylesi kusurlarımızla yüzleşmek için faydalı olsa da elbette tüm sorularımızın yanıtı olmayacaktır. Bu, yalnızca elverişli bir anda atıldığında anlamlı bir adım olacaktır. Açıktır ki, böyle bir projenin başarısı gerekli fonların, fikirlerin, örgütlenmenin varlığına bağlıdır ve umuyorum ki projenin başarısı için gerekli alt yapıyı oluşturabileceğim. Bana göre, bu konu, politik ve militan ulusal çalışmanın organik bir bileşenidir. Bu çalışma, benzer Arap ve Filistin enstitülerinin mevcut çabaları ile bütünleştirilebilir. Bu merkezin temel amacı, geçmiş Arap ulusal ve Filistin yurtsever hareketlerinin deneyimlerine odaklanmak olmalıdır. Arap ulusal ve Filistin yurtsever hareketlerinin yenilgi ve hatalarının üzerinde duracağı gibi, aynı önem Siyonist hareketin sürekliliği ve kazanımlarının nedenlerine de verilmelidir.

Geçmişten bugünüme ve oradan da geleceğe uzanan, gerçeklik duvarlarımıza çarpan basit bir soru var: "Tüm adanmışlığımıza, acılarımıza ve çektiklerimize karşın Cephe, kurtuluş hareketi, Arap devletleri ve bir bütün halinde Arap ulusu olarak neden

yenildik?" Çok önemli bir soru olmasına rağmen, yanıtlanması kendimize eleştirel bakmaya hazır olmayı ve tarihi yeniden okumayı gerektiriyor. Bu soruyu yanıtlamaya hazırlanmak, yolun geri kalanını kimin ve nasıl alabileceğini gösterecektir bizlere.

Kimse bu soruyu yanıtlamanın kolay ve mekanik bir mesele olduğunu düşünmesin. Bu mesele, çok boyutludur ve diyalektiktir. Etrafı da zorluklar ve tehlikelerle çevrilidir. Kendi içerisinde bu soru, politikanın, ekonominin ve örgütlenmenin alanlarına/kapsamına giriş yapar. Aynı zamanda, tüm bu alanların, toplumsal hareket ile olan bağlantısını da kapsar. Ve diyalektik düşünceye, görüş açısına ve pratiğe işaret eder.

Bir taraftan sorunun yanıtı, entelektüel bir lüks ya da yüzeysel bir karşılık olmaktan ziyade, toplumsal ve pratik derinliğiyle düşünsel bir sorundur. Diğer tarafta ise, soruyu yanıtlamak için harcanan çaba, ulusal amaçlarımız, görevlerimiz ve düşlerimiz ile bağıntılı olmalıdır. Eğer böyle olmazsa, kolayca yanılacak ve akışın içerisine kapılarak karşıtına dönüşecektir. Aynı zamanda, bu çabalar, toplumdan izole olan ütöpik bir fantezi haline gelmesin diye gerçekliğe de sıkı sıkıya bağlı olmalıdır.

Yukarıdakilerin ışığında, yanıt, üç boyutlu bir doğaya sahiptir; yatay, dikey ve derinlemesine. Bu, düşüncenin gerçeklikle ve her ikisinin de toplumsal eylemle (bir topluluğun hareketi düzeyinde ya da toplumsal partilerin hareketleri düzeyinde) olan etkileşiminin somutlanmasıdır. Bu bağlamda, soruyu yanıtlama işini üzerine alanlar birey ya da bireyler olsa da, bu soru yalnızca bir bireyin ya da bir örgütün ya da bir cephenin sorusu olmadığı için herkesin çabasını gerektirir. Filistin-Arap sorumluluğu gerektirir. Daha da doğrusu, tüm dünya ilerici hareketlerinin sorumluluğunu gerektirir. Bu, gerçeklik tarafından ortaya atılan sorulara bazı yanıtlar verebildiği ve yeni soruların ortaya çıkışını hızlandırdığı ölçüde devam eden, birikerek ilerleyen bir çabadır. Pratik bu çabayı, yeni bakış açıları ve çalışma alanları ile zenginleştirir. Yenilgimizin nedenlerini tanımlamak; yenilgiler ülkesi-

ni terk ederek zafere daha da yakınlaşmak, başarı ve kazanımlar dünyasına açılan yolda bir başlangıç adımıdır.

Bu noktada, düşünce adamlarının öneminin altını çizmek ihtiyacı hissediyorum. Arap ve Filistin düşüncesinin rolünü olması gerektiği gibi oynama zamanı artık geldi. Ancak bu rol, bu zihin/düşünce sosyo-politik gerçekliğin ve bu gerçekliğin hareketinin bir parçası olmadıkça gerektiği gibi oynanamayacaktır. Kişisel olarak, bu uzun militan deneyimin ardından, bu merkezi soruya yanıt verme çabalarının içerisinde yer alacağım.

Bu bağlamda, aşağıdaki noktaları belirtmek istiyorum:

1. Mücadele yüzyılı üzerine, özellikle de son elli yıl üzerine derslerimizi gözden geçirmeliyiz. Bu konuyu, “El-Hedef”te yayımlanan iki makalede ele aldım. İlki, gözden geçirmenin/eleştirinin biçimi ve nasıl icra edilebileceğine dair bir çalışma idi. İkincisi ise, bir tarafta Arap kurtuluş hareketi ve Filistin Devrimi’nin, diğer tarafta ise yurtsever rejimlerin deneyimlerinin temel hatalarını analiz ediyordu.

2. Tüm ön koşullarına sahipken, bir araştırma merkezi kurmalıyız. Bu merkezin önemi, onun başta Filistin sorunu gelmek üzere, Arap ulusal sorunuyla ilgilenen Arap ve Filistin entelektüelleri için bir çekim merkezi olması kapasitesinde yatmaktadır. Bu merkez, kapasitesi, eylemleri ve çalışmaları ile Arap-Filistin kurtuluş hareketinin ve elbette Halk Cephesi’nin yaygınlaşmasını sağlayacaktır. Bildiğim ve umduğum kadarıyla, araştırma merkezi, örgütlere ve partilere entelektüel girdi sağlayacaktır. Bu merkez onlara uygun, anlamlı çözümler ve politik duruşlar konusunda yardım edecektir. Merkezin hazırlık komitesi, Mısır’da “Neden yenildik?” sorusunu tartışacak bir konferansın düzenlenmesi için biraz zaman harcadı. Ancak konferansı orada düzenlemek mümkün olmadı. Umuyoruz ki, konferansta sunulan çalışmalar bu çok önemli sorunun yanıtlanması için çabalarla bağlantılı hale gelir. Bu konu üzerine hazırlanan çalışmalar, konferansı gerçekleştiremesek de basılacak. Bu merkez için temel

direği oluşturmak umudundayım. Daha sonrasında, projenin ve tüm bu çabaların sürekliliği ile ilgili sorumluluk, bugünün ve geleceğin Arapları ve Filistinlilerin omuzlarındadır.

Zaferi yakınlaştırmak için tüm silahlarımızı -ilki ve en önemlisi akıl olmak üzere- kullanmak zorundayız. Gerçekte, kazanmak zorundayız çünkü haklı bir davanın militanlarıyız.

Kadın sorunu üzerine

Filistin kadını, uzun mücadelenin deneyimleri boyunca, öncü ve aydınlatıcı bir rol oynadı. Anneydi, kardeşti, eşti, yoldaştı. Silah kullandı, savaştı. Pek çok durumda, erkeklerden çok daha fazla örnek oluşturdu. İşgal altındaki topraklarda, kahraman Filistin intifadası döneminde Filistin kadınının görüntüsü hâlâ zihnimde canlıdır. İntifada, kadının gizli kalmış ve bastırılmış yaratıcılığını ve enerjisini serbest bıraktı. Kadınlar, savaş alanlarında direnişin, sebatkarlığın, üretimin, azmin, hünerin ve şehitliğin destanlarını yazan büyük bir güç gösterdi.

şimdi tüm bunlara rağmen, Filistin kadını, baskıların her çeşidine maruz kalıyor. Filistin ve Arap baskısı, sınıf baskısı ve toplumsal erkek baskısı. Kadın sorunu üzerine, kadınların özgürlüğü ve hakları için ne yaptık? Teorik düzeyde çok fazla şey söyledik. Ancak pratiğe baktığımızda, söylediklerimizle eylemimiz arasındaki boşluğu görebiliyoruz. Her birimiz, kadınlara karşı sergilenen davranışların 'talihsiz' hikayelerini duymuşuzdur, biliyoruzdur.

Kadınların kurtuluşu ve enerjilerinin ortaya çıkması, temel olarak sosyoekonomik ve tarihsel bir sorundur. Böylesi sorunlarda çözüm sırf biz söylüyoruz diye hemen gerçekteşmez. Bu sorun, gerçekte, sonuna kadar sürecek bir mücadelenin alanıdır. Toplumsal yapı ve üretken emeğin gelişimi ile ilgili bir sorun olmasına karşın, biz, kendini ilerici ve solcu öncüler olarak adlandıranlar ne yaptık? Günlük toplumsal pratiğimizde daha iyi bir örnek oluşturabildik mi? Kendimizi kadınların efendisi olarak

gören rollerimizden sıyrılabildik mi? Halkımızın yarısı köle ise ve enerjisi yok sayılıyorsa, gerçek bir gelişmeden ve ulusal amaçlarımıza yaklaşmaktan nasıl söz edebiliriz? Burada, zafere ulaşmış diğer halkların ve devrimlerin deneyimlerinden söz etmek istemiyorum. Bu alanda, Küba'nın öncü deneyimlerini hatırlatmak yeterlidir. Bu çok geniş ve kompleks bir konu. Bu soruna yaklaşımımız, programımızın ve toplumsal görüşümüzün güvenilirliği hakkında bir kriter oluşturuyor. Bu noktada herhangi bir hata, görüş açımızda ve örgütlerimizde de yapısal bir hata olduğunu gösterir.

Gençlik konusu

Gençlik gelecektir. İstatistiklerin de gösterdiği gibi toplumumuzun yarıdan fazlasını gençler oluşturuyor. Gençlikle ne kadar ilgili olduğumuz, gelecekle ne kadar ilgili olduğumuzu gösterir. Gençlik, süreklilik ve gelişme veya duraklama ve yok olma potansiyelimizi gösterir. Gençler, toplumumuzun enerjisi ve mayasıdır. Aşağıdaki örnekleri hatırlayalım.

-İntifada sırasında genç neslin ve aslında çocukların rolünü,
-Öğrenci hareketinin rolünü (Filistinli Öğrenciler Genel Birliği) ve işgal edilmiş topraklardaki öğrenci hareketinin rolünü. Öğrenci hareketi her zaman mücadeleyi ısıtan ve ateşleyen bir rol oynadı.

-Avrupa'da '60'larda o dönem için toplumsal hareketlerin yüzünü ve biçimini değiştiren öğrenci ve gençlik hareketinin rolünü.

Gençlik bu nedenle, programımızın, örgütlerimizin ve eylemlerimizin test edildiği başka bir alandır. Bu hayati grubun ihtiyaçları ile buluşabilecek miyiz?

Şimdi Cephe'de kendi durumumuza bakalım. Genç üyelerimizin oranına ve önderlik kurumlarında ne ölçüde temsil edildiklerine bakmaya çalışalım. Ne ile karşılaşıyoruz? Yoldaşlar, kadınlar ve erkekler, partinin yaşlanmasına asla izin vermeyin;

bu, pratikte ölüme sürüklenmek demektir. Eğer gerçekten zafer için ön koşulları korumak istiyorsak, asla ve asla gençliğin umutsuzluğa sürüklenmesine izin vermemelisiniz.

Bu iki konu, işçileri, eğitimi, demokratik talepleri, gelişim seyrimizi, köylülerin ve memurların haklarını, konuşmanın başlarında sözünü ettiğim gibi özellikle küreselleşme kavramı içerisinde insan hakları ve ifade özgürlüğünü de içeren kompleks bir toplumsal bakış açısının basit iki örneğidir.

Bu konularla ve düzinelerce başkası ile ilgilenmek, Halk Cephesi'nin yaratıcılığını ve dinamizmini, aynı zamanda onun program, örgüt ve yapılarını yenileyebilme kapasitesini yansıtır. Bu sorun, özellikle de halkımız arasında Filistin Yönetimi'nin örgütleri kadar programına yönelik şikayet ve eleştirilerin de yükseltildiği bir zamanda çok önemli bir yer tutmaktadır. Halkımızın çıkar ve haklarına zarar verecek tüm saldırıların karşısında toplumsal hareketler içerisinde yer almamız gerektiğinin altını özenle çizmeliyiz. Bu, bizim ilerici düşünme tarzımızın diyalektik doğasını gösterir.

Finansal sorunların önemi

Biliyorsunuz ki yoldaşlar, 1990'lardan bu yana pek çok ağır finansal krizler yaşadık. Bu, Cephe'nin tarihinde ilk değildi, ancak bu kez diğerlerinden ayrı olarak daha uzun sürdü ve yaşamlarımızda ve parti olarak çalışmalarımızda derin ve olumsuz izler bıraktı. Programımızı hayata geçirmemize ve görevlerimizi yerine getirmemize büyük ölçüde engel oldu. Bu noktada, bu çok özel zor koşullar altında her birinizin sabrı ve tahammülü karşısında duyduğum onuru ifade etmeme izin verin. Doğal olarak, finansal sorunlar derin tedaviler gerektirir. Bizi çevreleyen tüm zorluklara rağmen kapasitemizi artırmak için gerçekleştirdiğimiz çok ciddi çalışmalara ve çabalara karşın finansal blokajın politik nedenlerle süreceğini düşünüyorum. Bu durumda, geçmişteki olumsuz deneyimlerden dersler çıkararak kendi gücümü-

ze dayanmamız ve bu krize son vermek için partinin kolektif aklını kullanmamız gerekmektedir. Kongre'nin yalnızca bu konuya odaklanarak durmasını istemediğimin altını çizmeliyim. Ama bu yeni önderliğin görevlerinden biridir. Yeni önderliğin öncelik vereceği sorunlardan birinin finansal sorunlar olacağını umut ediyorum. Pratiğin de bize gösterdiği gibi finansal sorunlar politik duruş üzerinde de açık bir etki bıraktıkları için yeni önderliğin bu konuda etkin çözümler getireceğine inanıyorum.

Şimdi, konuşmanın sonuna gelirken, Cephe'nin şehitlerini, Filistin'in şehitlerini, Arap ulusunun şehitlerini hatırlamak istiyorum. Wadi` Haddad, Gazze'nin Guevara'sı Muhammed El-Aswad, Ghassan Kanafani, Shadia Abu Ghazzala, Khalil al-Wazir'i anmak istiyorum. Tüm şehitlerimizi anıyorum, hiçbirini atlamadan. Şehitlere sonsuz borcumuz var, onlar için mücadeleye devam etmeli, düşlerimize ve umutlarımıza sıkı sıkıya bağlı kalmalı, uğruna canlarını feda ettikleri halkımızın haklarını korumalıyız. Şehitlerimizin çocukları ve ailelerine saygı duymalı; özel dikkat göstermeliyiz. Bu, anavatanımızın göğünde parıltıya yıldızlarımız için yapabileceklerimizin en azıdır.

Burada, ayrıca, işgalcilerin ve Filistin Yönetimi'nin hapis-hanelerindeki kahraman tutsaklarımızı da anmak istiyorum. Bu militanlar, demir parmaklıkların ardında olmaları ve işgalcinin hâlâ boğazlarını sıkıdığı gerçeği ile, bize her gün ve her gece yurt-sever görevlerimizi hatırlatıyorlar. Her tutsak, en onurlu saygıyı hak etmektedir.

Genel Sekreter olarak görevimi ve işlerimi tamamladım, ancak bu sizlerden uzak olacağım anlamına gelmez. Dahası, sizin yürüyüşünüzü izleyerek hep sizinle kalacağım. Halk Cephesi, halkı için çok çalıştı ve çok biriktirdi. Cephe, nerede yaşarlarsa yaşasınlar Filistinlilerin haklarını ve çıkarlarını korumak için mücadele eden cesur ve ilerici bir örgüt olarak tüm zorlukların üzerinden gelecek enerjiye, potansiyele, beyinlere sahiptir.

Hayatımı ve enerjimi uzun yıllar boyunca Cephe'ye verdim

ve memnuniyetle biliyorum ki, Cephe, kendini yenileyerek ve gerçeklikten kopmadan yoluna devam edecek. Çok iyi biliyorum ki, Cephe'yi tüm bu yıllar boyunca ilerleten militanlarının mayası, geleneklerinin derinliği ve önemi, etik değerleridir. İnaniyorum ki, gelecek kuşakların bu bayrağın taşıyıcısı olması ve yürüyüşün devam etmesi için gerekli olan bu ulusal hazineyi boşa harcamayacaksınız. Emin olun ki, sıfırdan başlamıyorsunuz. Tam tersine, küçümsenemeyecek bir enerji ve güç birikimine sahipsiniz. Bu nedenle, duyduğum büyük güvenle sizlere bu militan mirası koruma yükünü devrediyorum.

Şimdi, Milli Arap Hareketi'nde ve Halk Cephesi'nde birlikte çalıştığım tüm yoldaşlarıma minnettarlığımı ifade etmeme izin verin. Onlar, en zor zamanlarda, en karanlık zamanlarda benim yanımda oldular ve bana büyük yardım ve destek sundular. Onlar olmadan, sorumluluklarımı yerine getirmem mümkün değildi. Onlar, kelimenin tam anlamı ile gerçek yoldaşlardı. Bu yoldaşlar, gerekenleri yerine getirebilmem için sıcacık bir atmosfer, uygun politik, teorik ve entelektüel ortamı yarattılar. Bu yoldaşlar, kalbimde ve zihnimde büyük bir yere sahip. Her birine ayrı ayrı teşekkürlerimi ve minnettarlığımı sunuyorum. Ek olarak, yıllarca beni koruyan, bütün bu uzun yıllar boyunca güvenliğimi sağlayan yoldaşlarıma da şükranlarımı belirtiyorum.

Ayrıca kadın sorunu üzerine tüm söylediklerimden sonra, kırk yıl boyunca tüm büyük olaylara, krizlere, zor zamanlara büyük bir adanmışlıkla, sabır ve azimle göğüs geren kadından bahsetmeme izin verin. Um Maysa'nın hayatımı ve mücadelemi paylaşması büyük bir onurdu. Onun başkaldıran ruhu hâlâ ayakta. O, hâlâ benimle birlikte ve bana adanmışlığı, sadakati ile kararlılık ve enerji veriyor. Ona aşkımı, derin sevgimi ve saygılarımı gönderiyorum.

Son olarak, uğruna mücadele ettiğim amaçlara hâlâ ulaşmadığını söyleme ihtiyacı hissediyorum. Bunların ne zaman ve nasıl gerçekleşeceğini söyleyemem. Ancak, diğer taraftan tari-

hin, özellikle de Arap ve Filistin tarihinin ilerleyişi hakkındaki çalışmalarımın ışığında biliyorum ki, bu amaçlar gerçekleştirilecek. Bu gerçeğe rağmen, Genel Sekreterlik görevimden memnuniyetle ve açık bir bilinçle ayrılıyorum. Memnunum, çünkü görevimi elimden gelenin en fazlasıyla yerine getirdim ve bunun için büyük çaba sarf ettim. Memnunum, çünkü çalışma yıllarım boyunca hep kendime karşı özeleştirel oldum. Benim Genel Sekreteri olduğum dönem boyunca Halk Cephesi üzerine yapacağınız değerlendirme ve gözlemlerinizi büyük dikkatle takip edeceğimi söylemeliyim. Ayrıca, Filistin ve Arap halklarının benim rolüme dair değerlendirmelerine de aynı dikkati göstermeye çalışacağım.

Bu kapanış konuşmasında size, aynı zamanda, tüm tutsaklara, şehit ailelerine, şehitlerimizin çocuklarına, gazilere söylemek istediğim bir şey var; adanmışlığınız boşuna değildir. Uğruna mücadele ettiğiniz amaçlara er ya da geç ulaşılacaktır. Yeniden söylüyorum, ne zaman bilemeyiz ama bu amaçlara ulaşılacak. Yeniden ve yeniden, tüm Filistinlilerin ve Arapların menfaati için, ki tüm ezilenlerin menfaatinin somutlanması olduğu için haklı ve meşru bir menfaattir, halkımızın korunması için mücadelede ısrarın altını çizmek istiyorum. Her zaman serinkanlı ve bilinçli olmak zorundasınız, çelikten bir irade ve güçlü çözümleme yeteneği göstermelisiniz. Çünkü siz, adalet ve gelişmenin safındasınız. Haklı ve meşru hedeflerinize ulaşacaksınız. Tüm bunlar, tarihin ve gerçeğin dersleridir; uğruna mücadele edecek bir kişinin bile olduğu bir dava asla kaybedilmez.

FİLİSTİN'İN YARISI SÜRGÜNDE İKEN BARIŞ OLMAZ

Dr. George Habaş'ın New York'ta 7 Nisan 2001'de, 'Filistin'e Geri Dönüş Hakkı' eylemine gönderdiği mesajdan alıntıdır.

Savaş suçlusuz hükümetin, tüm diğer Siyonist partilerle birleşerek Filistin halkına yönelik faşist ve ırkçı saldırıları yoğunlaştırırken, takdire şayan eylemleriniz devam ediyor. Dolayısıyla, bu emperyalist ve sömürgeci hegemonya çağında sizin eylemleriniz, çalışmalarınız ve mücadele programınız, bambaşka ve özel bir anlam taşıyor. Eylemleriniz, tüm dünyaya, Siyonist düşmanın halkımızı köşeye sıkıştırmasına ve tecrit etmesine; kitle katliamları, cinayetler, açlık, ambargo ve kitle imha silahları ile halkımızı kuşatmasına asla izin vermeyeceğinizi açık bir biçimde gösteriyor.

Dahası, sizin geri dönüş hakkı kapsamındaki eylem programınız, bu hakkımızı marjinalize etmeye, parçalamaya, erteleme-

ye, yok saymaya yönelik tüm boş ve anlamsız çabalar karşısında halkımızın mücadelesine bağlanıyor. Geri dönüş hakkımız, zorla sürüldüğümüz, çıplak ve açık bir terör dalgası ile köksüzleştirildiğimiz topraklarımıza geri dönüş hakkımız, üzerinde pazarlık edilemez bir haktır ve tüm mülksüz Filistinliler, geri dönüş üzerine tüm bireysel ve kolektif haklarımız tanınana kadar mücadeleye devam edecektir.

ABD'deki mücadelenizin ve eylemlerinizin değeri; ayrıca sürgündeki Filistinlilerin acıları namertçe yok sayılırken, ABD/İsrail'in kendilerini demokrasinin, uluslararası kanunların ve insan haklarının koruyucusu ilan ettiği yalanlarının ortaya çıkarılmasında da özel ve hayati bir yer tutuyor. Gerçekte, başarılı ABD yöneticileri, Siyonist varlığın, garnizon devletin biricik destekleyicisi ve organik bağlaşığdır.

Bizim kahraman ve inatçı intifadamız, direnişin, ulusal onur ve savunmanın sistematik kampanyası halkımızın asla yorulmayan ve yok edilemeyen adanmışlığı ile ulusal haklarımızın marjinalize edilmesi çabalarına karşı açık ve yüksek bir yanıttır. Bu; Siyonist varlığı bizim topraklarımızda pazarlama çabalarına karşı, mücadelemizi yok etme ve parçalama çabalarına karşı; gerçek, somut ve cüretkar yanıttır. Bu bir kez daha, ABD'nin arabulucu ve barış-adalet için referans olarak kabul edilmesi de dahil olmak üzere halkımızın geri çekildiği ve susturulduğu şüphelerine karşı halkımızın bir haykırışıdır.

Halkımızın yarısı sürgünde ve mülksüzken barış olamaz.

Kudüs ve geri dönüş hakkı da dahil olmak üzere ulusal haklarımızın tümü kabul edilene kadar Batı Şeria ve Gazze'de halkımız, mümkün olan tüm yollarla kahraman ve azimli direnişlerini sürdürecekler.

48 ülkede yaşayan insanlarımız, Filistinli Araplar olarak ulusal kimliklerini savunmaya devam edecekler.

Sürgündeki Filistinliler; direnişi, halkımızın en ön cephede yürüttüğü direnişi tüm biçimleri ile desteklemek görevi ile karşı

karşıyadır. Siz, geri dönüş hakkına yönelik bireysel ve kolektif inancınızı kuvvetlendirerek, Filistin olarak kolektif var oluşumuzun, evlerimizin ve mülklerimizin geri alınması konusundaki devredilemez haklarımızın, anavatanımızın ana sütunlarının dikilmesine yardımcı olmuş olacaksınız.

Sizi ayrıca, Amerikan kamuoyunun eğitilmesi ve ABD emperyalizmi ile sömürgeci devletlerin jeopolitik çıkarlarının tanımlanması konusundaki çabalarınızı yoğunlaştırmaya çağırıyorum.

ARAP ULUSUNUN BİRLİĞİ GERÇEKLEŞEBİLİR

Filistin gazetesi El-Ayyam'ın Mayıs 2001'de yaptığı röportajdır.

Madrid Konferansı'ndan⁽¹⁾ sonra 10 hareketli yıl geçti. Madrid Konferansı'nı reddettiğinizi de göz önüne alarak, bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Madrid'de 1990'da başlayan barış süreci, bu süreç inşa edilmeye başlandığı zamanki temel dengesizliği yansıtan bir çıkma-za girdi. Çünkü bu, Arap-İsrail çelişkisine son vermek ve Filistin sorununu İsrail/Amerika çıkarlarına uygun biçimde çözmek hedefinde bir Amerikan projesi idi. Bu dengesizlik, Sovyetler Birliği'nin çökmesi ve Körfez Savaşı'nın bir sonucu olarak Arap bölünmesi ile daha da büyüdü. Bizim bu süreci reddetmemiz

(1) Mısır'ın İsrail ile bir barış antlaşması imzalamasının ardından İsrail ile ilişkilerin 'normalizasyon'u süreci/projesi çerçevesinde 1991'de Madrid'de, diğer Arap ülkelerinin de İsrail ile kendi barış anlaşmalarını imzalamasını hedefleyen bir konferans düzenlendi. Konferansa, İsrail ve Mısır'ın yanı sıra Ürdün, Lübnan ve Suriye de davet edildi. Konferansta Filistinliler, ancak Ürdün ile ortak heyetin bir parçası olarak temsil edildi.(ç.n.)

keyfi bir karar değildi, ya da Filistinliler, Filistinli politik partiler ilkesel olarak barışa karşı değildirler. Bu karar, sürecin koşullarının barış getirmeyeceği yönündeki kanaatimize ilişkindir. İsrail/Amerikan işbirliğinin günlük pratikleri de barışın nasıl 'özel' anlamları olabileceğini ortaya çıkarttı. Adını koyarsak, onlar için barış genelde Araplara, özelde ise Filistin'e politik teslimiyeti dayatmak anlamına geliyor.

Son on yılı hızla gözden geçirmek, ABD'nin dayatması bu projenin boyutlarını ve bölge üzerindeki etkilerini ortaya çıkarır. Bir barış sürecinin oturtulmasının kimi imtiyaz ve ayrıcalıklar doğurabileceğini kabul ederim. Ancak bu imtiyaz ve ayrıcalıklar, adaletin, ulusal ve uluslararası temel değerlerin de ihlal edilmesine varıyorsa, bu süreç, baskı ve teslimiyet süreci olur. Filistin sorununun temelleri ve Filistin ulusal hakları nettir. Uluslararası kararlar nettir. Tüm bunlara karşın herkes neredeyse 10 yıldır Amerikan barış projesinin çamurunda yuvarlanıp duruyor. Bunu nasıl açıklayacağız?

Bu süreç boyunca 6 İsrail başbakanı saydık (Shamir, Rabin, Peres, Netanyahu, Barak ve Şaron). İşçi Partisi ve Likud Partisi, dönüşümlü olarak hükümetteydiler, kimi zaman azınlık hükümeti kimi zaman ulusal hükümet. Peki, İsrail hükümetinin politikalarının ya da pratiklerinin değiştiğini söyleyebilir miyiz? Politik tercihlerimizi değerlendirirken samimiyetle ve açıkça konuşmak zorundayız. Ticaretin basit bir konusu ile uğraşmadığımız için özenle hareket etmeliyiz. Çok temel insan haklarıyla ve çıkarlarıyla uğraşıyoruz; yaralanan, işkence gören, tutsak edilen ve öldürülen insanları hesaba katmamız gerekiyor. Bu, bütün bir ulusun özlemidir.

İsrail, barış sürecini, Likud Partisi ve İşçi Partisi'nin konsensüsü olmak üzere, kendi gerçeklerini tabana empoze etmek için kullandı: Mültecilere geri dönüş hakkı yok! Haziran 1967 sınırlarına geri çekilme yok! Yerleşimcilerin tasfiyesi yok! Ürdün nehrinin batısında 'yabancı' ordu yok! Ve son olarak, İsrail'in

birleşik başkenti Kudüs'tür! Bu, içinde İsrail politik eylemini düzenleyen konsensüstür ve bu konsensüs etrafında manevra yapılabilecek çok az boşluk vardır. Bunlar verili iken, Filistin halkının ulusal haklarının meşruiyeti için geriye ne kalıyor?

Madrid'den beri İsrail işgalcilerinin stratejisi, özellikle de Filistin görüşme heyeti, 1948'de Filistin'in İsrail tarafından işgalini resmi olarak tanıdıktan sonra, daha fazla imtiyaz elde edebilmek için genelde Arapları, özelde ise Filistinlileri sessizleştirmektedir. Filistin görüşme heyeti, Filistin Ulusal Sözleşmesi'nin (statüsü) çok anlamlı parçalarının değiştirilmesi konusunda uzlaşmaya vararak stratejik planından vazgeçmiş oldu. Müzakereler "nihai hedef"lerden uzaklaşarak, "geçici hedef"lere yöneldi. Bu çerçevede, İsrail işgali, ABD'nin tam desteği ve açık bir Arap konsensüsü ile Filistinlilerin beklentilerini düşürme amacına ulaştı. Böylece, müzakere süreci, geçici bir dönem için Filistinlilerin görüş açısının temellerini yıkmakta kullanılan bir politik araca dönüştü.

Bu stratejik hata, müzakerelerin nihai statüsünün değiştirilmesinin kabul edilmesi ve bir pazarlık meselesi haline getirilmesi ile Filistin görüşme heyeti 1993'te Oslo'da iken yapıldı. Bu noktalar, Filistin ulusal haklarının (mültecilerin geri dönüş hakkı, başkenti Kudüs olmak üzere bağımsız, egemen bir devlet kurma hakkı ve yerleşimcilerin tahliyesi) çok çok azını yansıtıyordu. Politikanın gerçek konularının konuşulmasını engellediği sürece, müzakerelerin ölü doğacağı belliydi. Bu durumdaki çelişkiler karmaşık biçimde ilerledi; Şaron, Eylül 2000'de El-Aksa Camii'ne girdiğinde patlayan bombalar noktasına kadar ilerledi. Bugün kanlı çarpışmalar biçiminde yaşadıklarımız, hatalı bir sürecin doğal sonuçlarıdır. Bu süreç, Filistin sorununda problemin kaynaklandığı noktaları reddederek bir son vermeyi tasarlayan bir süreçti. Şu an tüm partilerin içinde olduğu çelişkinin kökleri, bu barış sürecindeki dengesizlikten kaynaklanmaktadır. Çünkü bu barış süreci, göstere göstere bölgede ABD hakimiyetinin ku-

rulması ve yeni ve farklı taktiklerle de olsa İsrail işgalinin sürmesi için bir araç olarak kullanıldı.

Size göre Filistin intifadasını tehdit eden faktörler neler, intifada bugüne kadar neler başardı?

Yedi aydır süren intifadaya yönelik en büyük tehlike, intifadayı yok etmeye çalışan (özellikle İsrail ve ABD tarafının) politik niyet ve kasıtların arkasında yatmaktadır. İntifadanın politik amaçları, Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin FKÖ'nün politik belgelerinde yazılı olanlarla (mültecilerin geri dönüş hakkı, başkenti Kudüs olmak üzere bağımsız, egemen bir devlet kurma hakkı ve yerleşimcilerin tahliyesi ile) aynıdır.

İntifadanın patlak vermesinin en büyük nedeninin, Filistin halkının Oslo Anlaşması'nın sonuçlarının farkına varması olduğunu hatırlatmalıyız. Filistin halkının tarihi talepleri sözde nihai statü müzakereleri adı altında paramparça edilmenin kıyısına gelmekle kalmadı, aynı zamanda İsrail-ABD ittifakı tarafından tüm bu koşullar son hızla dayatılmaya başlandı. Diğer bir deyişle, Filistin halkı, ABD'nin amacının ve İsrail'in eylemlerinin Filistin sorununu onu tüm örgütleri ve kazanımları ile birlikte yok ederek "çözmek" olduğunu kavradığı anda intifada patlak verdi. İntifadanın en temel amacı, denklemini yeniden formüle etmek ve Filistin sorununu hatırlatmak ve savunmaktır.

Bu çerçevede, İsrail'in işgal koşullarının ve taktiklerinin üzerini hangi sloganlarla örtmeye çalıştığını belirtmemiz gerekiyor: Şiddeti durdurun; güvenlik koordinasyonuna geri dönüş; 28 Eylül 2000 öncesi koşullara geri dönüş; Şarm el-Şeyh'i⁽²⁾ uygulayın. Bu taktikler, İntifadanın gerçek anlamı üzerinde spekülasyon yaratmak ve Filistin halkının adanmışlığını ve sebatkarlığını göz ardı etmek amaçlarına hizmet ediyordu. İsrail işgal güçle-

(2) Mısır'ın Kızıl Deniz kıyısındaki Şarm el-Şeyh kentinde, 16 Ekim 2000 tarihinde BM öncülüğünde zorlama bir Ortadoğu zirvesi düzenlendi. Zirveye Arafat ile Barak'ın yanı sıra, dönemin BM Genel Sekreteri Kofi Annan, ABD Başkanı Clinton, Mısır Devlet Başkanı Mubarek, Ürdün Kralı Abdullah da katıldı. Bu zirve ile Filistin tarafına, silahlı Filistin direniş örgütlerine ve intifadaya yönelik saldırılar dayatıldı. (ç.n.)

ri, halk ayaklanmasının yalnızca stratejik bir askeri tehdit olmadığını (askeri dengenin geleneksel tanımı içerisinde) kavramıştı. İşgalci güçler, sadece sınırları zaten bilinen Filistin'in askeri gücünden korktuğu için değil, asıl olarak intifadanın politik hedeflerine ulaşmasını engellemek amacıyla tüm askeri savaş makinelerini, roketleri, savaş uçaklarını, suikastları, coğrafi izolasyonları kullanıyor. Şu an karşı karşıya olduğumuz şey, silahsız bir halka karşı yürütülen açık savaş uyarınca, askeri tuzakları ile birlikte bir politik savaştır. Müzakerelerin başarısızlığı nedeniyle İsrail'in, politik amaçlarını dayatmak için, Filistin halkına zorla boyun eğdirme çabalarıdır. Filistin Yönetimi'nin, ulusal kuvvetlerin, İslami güçlerin ve en genelde Filistin halkının karşı karşıya kaldığı asıl tehlike bunun arkasında yatar.

Filistin halkının mevcut ayaklanması pek çok başarı elde etti:

a) İntifada, Filistin halkının ulusal haklarını kazanmak konusunda ne kadar inançlı olduğunu bir kez daha gösterdi.

b) İntifada, Filistin sorununu alt etmek için yürütülen ABD-İsrail planına kesin bir darbeydi.

c) İntifada, Filistin ulusal programında sözü edilen ve uluslararası konvansiyonda belirtilen haklara dayanmayan herhangi bir anlaşmanın kaybetmeye mahkum olduğunu ispatladı.

d) İntifada, İşçi Partisi ya da Likud Partisi yönetimindeki İsrail'in kartlarını ortaya sermesine ve yerleşimciler politikasının kavranmasına neden oldu. Siyonist projenin doğasını gözler önüne serdi, İsrail'in görüş açısının işgalin yeni biçimler altında devam ettirilmesi ve Filistin halkının bugününü ve yarınını kontrol altına alacak bir ayrımcılık sistemini öngören bir barış anlayışı olduğunu ortaya çıkarttı.

e) İntifada, Filistin halkının küçümsenemeyecek bir potansiyel enerjisi olduğunu ispatladı. Bu enerji "normalizasyon", "birlikte yaşama", "barış ortakları" gibi yalanlarla sürdürülen on yılın ardından patladı ve Filistin halkının sebatkarlığını, ulusal onurunu ve itibarının yeniden tanınmasını ve onaylanmasını getirdi.

f) İntifada, güçler dengesizliğine ve Filistinlilerin ödediği ağır bedellere karşı, hem Filistinlilere hem de diğer Araplara bu çelişkide eşit bileşenler olarak haklı konumlarını geri verdi.

g) Çağımızdaki en önemli kurtuluş mücadelesi olarak Filistin mücadelesi Arap dünyasında ve tüm dünyada hak ettiği yeri korudu.

h) İntifada, Filistin halkına, geçen on yılı yeniden değerlendirmek için büyük bir olanak sağladı. Olanağın avantajları iyi kullanılabilirse, bu, Filistin halkının İsrail işgaline karşı direnişeye dayanan politik stratejilerini daha açık biçimde ortaya koyabilecekleri bir hat ve meşru hakların yeniden kazanılması için bir mücadele yolu gösterebilir. Çünkü intifada, on yıllık iç sürtüşmeler ve bölünmelerin ardından Filistin halkının birliğinin yeniden oluşturulmasını sağladı. Ancak bu önemli kazanım, tanımlanmış örgütler ve demokratik eylemlerle net bir politik programa dönüştürülmezse, kaybedilme riski ile yüz yüzedir. Bu nedenle, tüm partiler daimi bir hareketliliğin sağlanabilmesi için ulusal birliği politik bir birliğe dönüştürme sorumluluğuna sahiptir.

Yurtdışında yaşayan Filistinlilerin rolü nedir ve onların mevcut hareketini örgütleyebilecek politik ilkeler nelerdir?

Filistinli mülteciler konusu, Filistin sorununun ve onun tarihi ve politik derinliğinin açık bir manifestosudur. Filistinli mülteciler, katliamlarla, sınır dışı etme politikaları ile Siyonist ve sömürgeci çeteler tarafından yaratıldı. Tüm bunlar dolaylı sürgünler ve toprakların gasp edilmesine ek olarak, 1948'de 470 köyün yıkılması ve 800 binden fazla Filistinlinin sürülmesi, 1967'de ise ikinci bir sürgün ile hayata geçirildi.

Mevcut İsrail politik programı, Filistinli mülteciler sorununu yok sayma çabalarına dayanır ve bu, politik müzakerelerde bir çıkmaz yaratmaktadır. Mülteci sorunu var oldukça ve milyonlarca Filistinli mülteci kamplarında yaşamaya devam ettikçe, bunu dışlayan herhangi bir politik çözüm çabası, er ya da geç

çıkmaza girecektir. Mültecilerin zorla sürüldükleri topraklarına geri dönme hakkı birey olarak ya da kolektif olarak kutsal bir haktır. Kimse, ne bir liderlik ne de bir yönetim, bu haktan feragat edemez. Mültecilerin geri dönüş hakkı sınırlamalara konu olamaz ya da müzakerelerde unutulmaya mahkum edilemez.

Bu bağlamda, Filistinli mültecilerin -ki bu, Filistin halkının yarısından fazlası anlamına gelir- rolü, tarihi, politik ve stratejik olarak tanımlanabilir. Mülteciler, ulusal kurtuluş hareketinin geçici ve nihai hedeflerini birbirine bağlayan bir köprüdür. Bu konuyu tanımayan herhangi bir anlaşma yenilmeye mahkumdur.

Filistin mülteci sorununu yok saymaya çalışan ABD ve İsrail çabaları karşısında biz, yurtdışındaki Filistinlilerin politika, medya, ulusal hareket ve genel kamuoyu düzleminde hayati önemini daha da iyi kavradık. Filistin düzeyinde stratejik ve dönemsel hedefler arasında köprü rolü oynamanın yanı sıra, mülteciler, çelişkinin Arap dünyasındaki yansımaları bakımından da eylem köprüsü konumundadır. Arap ulusal boyutu, gerçekte, politik, toplumsal ve ekonomik çeşitliliğin bir ifadesidir.

BM Çözümü, 194'e⁽³⁾ göre geri dönüş hakkını kutsal ve vazgeçilmez bir hak olarak görmek, yalnızca milyonlarca mülteciyi değil tüm Filistin halkını örgütleyen bir ilkedir. Bu hakkı engelleyen, kısıtlayan ya da boşluklarla bu haktan feragat eden anlaşmalar konusunda uyanık olmalıyız. Aynı bakış açısı, birkaç bin mültecinin nihai statü anlaşmasının bir parçası olarak geri dönmesine izin veren ya da mültecilerin başka yerlere yerleştirilmesine odaklanan, tehciri öven ya da kimi batı ülkelerindeki mülteciliği doğallaştıran çabalar için de geçerli olmalıdır.

Geri dönüş hakkı, sadece yurtdışında yaşayanlar için değil, Batı Şeria ve Gazze'de kamplarda yaşayanlar için de uygulan-

(3) BM, Aralık 1948'de, "Mümkün olan en yakın tarihte, evine dönmeyi ve komşularıyla beraber barış içerisinde yaşamayı isteyen mültecilere izin verilmesi ve dönmeyi reddedenlere malları karşılığı tazminat ödenmesi gerektiğini" belirten 194 sayılı Karar Tasarısı'nı kabul etti. Ancak bu Karar Tasarısı asla uygulanmadı. (ç.n.)

malıdır. Filistin halkı, Siyonist varlığın “demokratik dengesizlik” biçiminde yansıttığı problemlerini “çözmek” ya da İsrail’in “nasıl bir Yahudi devleti olarak korunacağı” sorununu çözmek için hiçbir biçimde haklarından feragat etmek zorunda değildir. Siyonist hareketin İsrail devleti biçiminde somutlaştırdığı ırkçı politikalarını korumak için Filistin halkının tarihi, politik ve insani haklarını feda etmesi beklenemez.

1948 Filistinlilerin⁽⁴⁾ Filistin’in bağımsızlığı ve Şaron’la mücadele konusundaki rolü ne?

1948 Filistinlileri, ulusal kurtuluş hareketi içerisinde istikrarlı, stratejik bir güçtür. Onların sebatkarlığı ve topraklarında yaşamaya dair kararlılıkları, Siyonist projenin, politik ve ideolojik örgütleri ile tarihsel çıkmaz içerisine girmesinde büyük etkisi olmuştur. 1948 Filistinlileri, ırkçılığın demokrasisinin olmayacağını çok net biçimde ortaya koydu. Onların direnişte efsanevi azmi ve inisiyatifleri ile hareket etmeleri, Siyonist projeye karşı gelebilmelerini sağladı. Bu proje, Filistin halkını ekonomik, politik, demografik ve kültürel olarak yok etmeye kilitlenmişti. Tüm hakaret ve sabotaj yollarını kullanarak onların ulusal kimliğini yok etmeye çalıştı. Filistin halkının buna karşı direnişi ve ulusal-kültürel kimliğini koruma/geliştirme konusundaki yararcılığı, Siyonist projenin yenilgisinin başka bir kanıtıdır. Şimdiki intifada kadar, 1976’daki Toprak Günü’nde⁽⁵⁾ de İsrail, kendini ulusal kimlikleri için mücadele eden ve bedel ödemeye hazır bir halkın karşısında buldu. Batı Şeria ve Gazze’deki Filistin-

(4) 1948 yılında işgal edilmiş topraklarda işgal yönetimine tabi olarak yaşayan Filistinliler. (ç.n.)

(5) 30 Mart tarihi, Filistin’de her yıl Toprak Günü olarak kutlanmaktadır. 30 Mart 1948’de, Siyonist işgal devletinin resmileştirilmesi için ilk önemli adım atılmıştı. Bu yüzden 30 Mart tarihi, Filistin topraklarının bütünlüğünün yeniden gündeme getirilmesi, Siyonist devletin bir işgal devleti olduğunun vurgulanması ve Filistin topraklarında Siyonistlerin meşru bir haklarının olmadığına dile getirilmesi amacıyla, Toprak Günü olarak kutlanmaktadır. 30 Mart 1976’da ise İsrail’in Filistin’e ait bir kısım topraklara el koyma çabalarına karşın, el-Celil, el-Muselles ve el-Nakab’da büyük çatışmalar meydana gelmişti. (ç.n.)

lilerle dayanışma eylemlerinde 1948'de işgal edilen topraklarda yaşayan Filistinlilerden 13'ü öldürüldü. Bu, genelde Filistin halkının birliğinin ve özelde de ulusal ve politik özlemlerin ihtişam-
lı bir ifadesiydi.

Belki, 1948 Filistinlilerinin en önemli rolü, Yahudi sorunu-
nun Siyonist ideoloji uyarınca çözülmesi için oluşturulan Siyo-
nist projenin başarısızlığını ortaya çıkarmak olmalıdır. İsrail'in
adaletsizliği sürdüren ve başkalarının haklarını tanımayı redde-
den eylem, bakış açısı ve ideoloji üzerine kurulduğu gerçeği üze-
rinden, 1948 Filistinlileri, onun bir devlet olarak ne kadar anti-
demokratik olduğunu ve kendi vatandaşları için de adil bir dev-
let olmayı başaramadığını gözler önüne serme konusunda da iş-
levlidir. Biliyoruz ki, İsrail, dinsel ve ırksal ayırım üzerinden ku-
rulmuş bir devlettir.

***Şimdiki mücadeleyi göz önüne alarak, bazıları Filistin gerçeğinin askeri eylemlerin bedelini kaldıramayacağını söyle-
yerek, Filistin halkının kitlesel eylemlerine odaklanması ge-
rektiğini düşünüyorlar. Bu görüşe katılıyor musunuz?***

İsrail işgali ile onun askeri gücü, yerleşimcileri ve politika-
ları ile mücadele açık ve kapsamlı bir görevdir. Bu açıdan, Filis-
tin halkı intifadanın en geniş kapsamda sürdürülmesi için siste-
matik ve uygulanabilir bir strateji oluşturmak durumundadır. Si-
lahlı mücadele, düşmanı zayıflatmak ve İsrail'in terör ve baskı
politikalarını sürdürmesini engellemek için kullanılmalıdır. So-
nuçları çok iyi bilinen askeri mücadele bakımdan direk karşı kar-
şıya gelmeyi engellemek için uygun araç ve yöntemleri bulmak
kritiktir. İsrail işgal güçleri, zaten çelişkiyi iki eşit ordu arasın-
daymış gibi yansıtmaya çabasıdadır. Diğer bir deyişle, askeri vu-
ruşları kullanmak, hedeflerin nasıl seçileceği, zamanlama ve uy-
gun araçlar bakımından yeni bir taktik oluşturulmasını gerektir-
mektedir. İntifadanın bütünlüğünün korunması ve işgale karşı et-
kili araçların kullanılması için tüm mücadele araç ve biçimleri,
birbirinin tamamlayıcısı olmalıdır. Bu başarılırsa, intifadayı yok

etme çabaları engellendiği kadar güçlü bir Filistin varlığı da garanti altına alınacak, işgalcilerin durumu dengesizleştirilecektir.

Bunu söylerken, Filistinlilerin işgal altındaki topraklarda yaşadığı trajediyi bir kez daha anlıyorum. Bir kez daha, halkımızın haklarını, onurlarını ve vatanlarını korumak için ödediği bedellerin farkına varıyorum. Ancak, terör karşısında, İsrail'in faşist ve ırkçı politikaları karşısında ya da Arap komplosunun ve uluslararası sessizliğin gölgesinde başka bir seçenek yoktur. Direnişten ve azimden daha başka bir seçeneğimiz var mı?

Filistin halkı tarafından intifada süresince kullanılabilecek birincil stratejiler nelerdir?

İlk görev, Filistin ulusal programı ile aynı hedeflere sahip olan intifadanın amaçlarına bağlı kalarak, intifadayı politik olarak korumak olacaktır. Bu, İntifada tarafından şimdiye kadar elde edilen kazanımların korunması ile eşit derecede önemli bir görevdir. İsrail ve ABD tarafından dayatılan çeşitli ket vurma ve baskı altına alma politikalarına ve intifadanın amaçlarını saptırma ve yok etme hedefli tüm politik ya da askeri emirlere karşı durmalıyız. Bu görev, ayrıca Filistin halkının aşağıdakiler üzerinden azmini geliştirme politik misyonu ile de örtüşür:

a) İntifadanın devamı için gereken ekonomik koşulların sağlanması. Filistin halkının işgal altında olanaklarının çok kısıtlı olduğunu biliyoruz. Söz verilen Arap yardımı henüz gelmedi. Bağış yapan ülkelerin paraları Filistin halkına boyun eğdirmek için bir araç haline getirildi. Arap finansal desteğine duyulan ihtiyaç acildir.

b) Ulusal birlik programının Filistin ulusal programına bağlı kalınarak ve demokrasi temeline oturtularak zenginleştirilmesi. Bu çağrı, politik tutuklamaların durdurulması kadar, FKÖ kurumlarının ve demokratik kitle örgütlerinin yeniden aktifleştirilmesini ve ayrıca demokratik süreçlerin somut biçimde işletilmesini de kapsar.

c) Finansal ve idari çürüme ile yüzleşme. Filistin halkının

insani ve maddi potansiyeli, yanlış yönetim ya da yozlaşmadan kazanan zenginlere heba edilemez.

d) Yurtdışındaki Filistinlileri (en genelde Arap kamuoyu kadar) politik arenada ve medyada kendi rollerini oynamaya çağır-mak.

e) Arap kamuoyu üzerinde baskı oluşturarak onların da ken-di cephelerinden Arap rejimleri ve hükümetleri üzerinde sessizliklerini sona erdirmeleri ve Filistin halkını desteklemeleri için daha aktif rol oynamalarını sağlamak.

f) Tüm politik güçlerden ve demokratik kitle örgütlerinden işgalin durdurulması ve süre giden barış sürecinin İsrail/Ameri-kan hegemonyasının güç mantığından uzaklaştırılarak, uluslara-rası konvansiyonun ilgili alanlarına aktarılması konusu üzerine tepkilerini yükseltmeleri kadar, uluslararası kamuoyu, medya ve uluslararası örgütlerle ilişkileri aktifleştirmek ve sağlamlaştırmak

g) İntifadanın halkın yaşamını ve onların ekonomik ve eği-timsel süreçlerini felç etmemesi için toplumsal yaşamın, eğiti-min ve temel hizmet alanlarının işlemlerini sağlayacak pratik adımları atmak.

Gelecek için iyimser misiniz? Genç nesil için tavsiyeniz nedir?

Kesinlikle evet! Ve bunu yalnızca kibar olmak için söylemi-yorum. İyimserim; çünkü tarihin ve gerçekliğin hareketini anlaya-biliyorum ve halkımın iradesine, sebatkarlığına ve ulusal bilinçle-rinin derinliğine dokunabiliyorum. Arap ulusunun ve onun ulus-lararası arenada oynayabileceği tarihi rolün olanaklarını görebili-yorum. Gerçekliğin zor olduğunu biliyorum ve bölünen, zayıfla-yan kuvvetlerin pek çoğu için bunun düş kırıklığı yarattığının da farkındayım. Ama bunların geçici olduğunu düşünüyorum. Özün-de Arap insanının, Arap dünyasının içinde şu an için gizli olsa da insani, ekonomik ve kültürel potansiyel var. Bu gerçeklik Arap ulusunun modern ve politik rolü ile potansiyelinin birçok çeşidi arasındaki dengeyi yeniden kazanmasına yardımcı olacaktır.

Evet, kabul ediyorum, bu değişiklik bir gecede olmayacak, ancak mücadeleye bağlılık ve deneyim birikimi ile derece derece gerekleŖecek. Bu mücadele, emperyalist kelere kr krne bağlılığın sona erdirilmesi kadar ekonomik, politik ve kültürel geliŖimi hedefleyen Arap dünyasının ulusal kurtuluŖ programının çabalarını içerir. Aynı zamanda, Arap dünyasını bütün boyutları ile hedefleyen Siyonist proje ile de karŖı karŖıya gelinmelidir. Ulusal ve politik görevlerin yanı sıra, demokratik değerlerin elle tutulabilir biçimde iŖletildięi duyarlı bir toplumun yaratılması konusuna da öncelik vermeliyiz.

Potansiyel i eliŖkilerin üstesinden gelmede anahtar, toplumun her seviyesinde demokratik süreçlerin iŖletilmesi, insan haklarının, onurun, Arap insanının özgürlüğünün korunması, her bir bireyin temel yaŖamsal ihtiyaçlarının karŖılanması, toplum içerisinde kültürel, dinsel, politik ve toplumsal çoğulculuğun korunmasıdır. Böylece oğulculuk, bölünmenin bir aracı ya da sömürgeci giriŖimlere bir davetiye değil, kültürel ve toplumsal zenginliğin kaynağı haline gelir.

Bu, benim bakıŖ aım ve Arap ulusunun birliğinin gerekleŖebilir olduğuna ve onun uluslararası arenada insani ve aędaŖ rolünü oynayabilecek olduğuna tamamen inanıyorum.

Bölgesel geliŖme projelerinin ulusal sorunlar karŖısındaki mevcut iktidarsızlığı, Arap Birliği seçeneğinin tek stratejik ve duyarlı çözüm olduğunu kanıtlamaktadır. Bunu gerekleŖtirmek için, Arap halkı, liderleri ve toplumsal örgütleri arasında entelektüel, kültürel ve politik geliŖim için diyalog ve etkileŖim baŖlamalıdır. Bölgesel izolasyon reddedilmeli ve Arap derinliğine kapı aralayan pratik planlara öncelik verilmelidir. Diğer Ŗeylerin arasında, tüm bunlar, Arap rgtleri arasında, Arap Liği, Arap zirveleri ve tüm Arap ülkelerini içerecek bir Arap Pazarı gibi örgütlerin geliŖtirilmesi adına koordinasyon çabalarının artırılmasını gerektirir. Bu ayrıca, Körfez iŖletme Konseyi, Morocco Birliği, Nil Vadisi, Bilad a-Ŗam gibi dönemsel ittifakları da içermektedir.

Bu hedefleri, görevleri, yüksek amaçları gerçekleştirmek, Arap genç neslinin sorumluluğundadır. Ne ben ne de herhangi başka biri onların rollerinin özel boyutlarını ya da pratikte neye ne kadar önem vereceklerini belirleme hakkına sahip değildir. Geçmiş kuşaklar başarılarını ve yenilgilerini yaşadılar. Genç kuşaklar aynı hataları tekrarlamamak için bu deneyim birikimini değerlendirmek/yeniden okumak zorundadır. Yeni kuşağın omuzlarında kurtuluş hareketini sürdürmek ve yeni bir toplum inşa etmek gibi ağır bir sorumluluk var. Bu, genç erkek ve kadınların misyonlarının bilincinde olmaları kadar, Arap ulusunun tarihi, uygarlığı ve kültürü bakımından eşsizliğinin farkına varmaları ve kendilerini eğitmelerine de bağlıdır. Genç kuşaklar, bireysel ve ulusal saygının, onurun korunmasının yollarını geliştirmek ve tüm bunların elle tutulur biçimlerde toplumsal yansımalarını oluşturmak bakımından yaratıcı olma sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Eğitim sorununun temel önemine ve nasıl geliştirilip zenginleştirilebileceğine gelirsek... Eğitim süreci, kendi başına birinin kültürünü ve diğer kültürleri kavramasındaki derinliktir. Bu bakımdan genç kuşaklar, kendilerini “kültürel yozlaşma” sürecinden korumak zorundadır. Kültürel yozlaşma, kapitalist kavrayışa dayanan küreselleşmenin bir sonucudur. Küreselleşme, kültürel hırsızlıktan ayrıştırılarak, olumsuzlama ve hegemonyaya değil, kültürler ve halklar arasında bir etkileşime dönüştürülmelidir.

Genç kuşaklara, kendi kültürlerini koruyanlara ve diğer kültürlere de kucak açanlara yaklaşmalarını öneriyorum. Bu, Arap insanlığının ve onun politik, kültürel ve ekonomik haklarının korunması bilinci kadar kolektif aklın gelişimini, gerçekliğe dayanan eleştirel araçların devredilmesini de getirir.

Bu zorlu görevler karşısında ulusumuza, gençliğimize ve geleceğimize güven doluyum. Arap gençliğinin bilimsel ve sosyal alanda gerçekleştirdiklerinden, Filistin ve Lübnan’da ve tüm Arap dünyasındaki kahramanlık örneklerinden onur duyuyorum.

فعلينا حينئذ أبادا أباعلي يا أسطورة الشهداء... أباعلي يا فخرنا الجبينا هلك

الدروس وحملت النيران ولدا... المجد يرق صيدا به كبر لما أنك فائنا لمجد قد سجد - وإن يود بجمع الكون ترسلت سواد

القائد الوطني والمناضل أن أممي الشهيد الرفيق أبو علي مصطفى

فعلينا حينئذ أبادا

درو وب الحق... هذا الموريت وهذه جبهته الوطن أسد كثره على من حنن أو وعدا... قدري فلسطين والأردن خاتمهم من سلكهم

كل رقيق جانتنا منذ... أفلد فانت راض أنت فخرهم يواصلي

الجبهة الشعبية لتحرير فلسطين

SANA SÖZ EBU ALİ MUSTAFA

Dr. George Habaş'ın, FHKC Genel Sekreteri Ebu Ali Mustafa'nın katledilmesi üzerine 27 Ağustos 2001'de, Filistin halkına, Arap kitlelerine verdiği söylevidir.

Filistin Halkına... Arap kitlelerine...

Önder Ebu Ali Mustafa(*)'nın Şaron ve Siyonist çetesi tarafından katledildiği haberini büyük bir üzüntü ile almış bulunmaktayım. Yarım yüzyılı aşkın bir süre boyunca kesintisiz biçimde mücadele eden önderimizi hedef alan bu canavarca suikast, hepimize bir kez daha Siyonist düşmanın umudumuzu kırmak için devrimimizin liderlerine yöneldiğini kanıtlamaktadır.

(*) Asıl adı Mustafa Ali el-Ali ez-Zuberi'dir. Ancak, Ebu Ali Mustafa adıyla ünlenmiştir. Filistin'in Batı Yakabölgesinde bulunan Cenin'in Urabe kazasında, 1938'de dünyaya gelmiştir. Ürdün'ün başkenti Amman'da eğitimini tamamlamıştır. 1955'te Arap Milliyetçi Hareketi'ne katılmıştır. Ürdün-İngiltere İttifakı'na karşı çıkarak, Ürdün ordusunun İngiliz subaylardan anndinılması yönündeyoğun çalışmalar yürütmüştür. 1957'de tutuklanmıştır. Ebu Ali Mustafa'nın karşı çıktığı, İngiliz sömürgecilerin Ürdün'deki askeri güçleri, hükmetmeleri ve bu yüzden Ürdün askeriyesinin İsrail işgal devletinin tampon gücü

Açıktır ki, düşman, tarihten ders çıkarmamaktadır. Düşman hâlâ binlerce savaşçısını, yüzlerce liderini şehit vermesine karşın Filistin halkının, umutsuzluğa boyun eğmeyeceğini ve diz çök-meyeceğini öğrenememiştir. Bu saldırganlık karşısında diz çök-mek bir yana, Filistin halkı, haklarını ve bir ulus olarak hakları-mızı kazanana değin ne kadar sürerse sürsün mücadeleye devam edecektir. Siyonist ve sömürgeci proje yenilene kadar, zafere ka-dar tüm azmimizle mücadele edeceğiz.

Tam da şu anda, Gazze'nin Guevara'sı Muhammed El-As-wad'ı, Ghassan Kanafani'yi, Al Amassi'yi, Abu Jihad'ı, Abu Iyad'ı, Faysal Hüseyin'i ve Filistin kavgasında şehit düşen adla-rı burada sayılamayacak kadar çok militanı bir kez daha anıyo-ruz. Onların adanmışlığı ve hatıraları, bizi mücadelemizde daha da ısrarlı olmaya yönlendiriyor.

(*) DEVAM: gibi kullanılmasıydı. Askeri Mahkeme tarafından 5 yıl hapis cezasına çarptındı ve el-Cıfr adlı çöl hapishanesinde yattı. 1961'de serbest kaldı. 1965'te fedai subayların yetiştirilme-si için açılan bir gizli askeri okulda eğitim görmek üzere Mısır'a gitti. Oradan fedai grupları oluşturmak üzere Filistin'e geçti. Fakat 1966'da, Ürdün hükümetinin Filistin'in kurtuluşu için mücadele eden grupların aktif elemanlarını ve fedai gruplarının mensuplarını ele geçirmek için başlattığı tutuklama kampanyasında ikinci kez tutuklandı. Sonra, Zerka Askeri Hapishane-si'nde gözetim altına alındı. Burada birkaç ay tutulduktan sonra Amman İstihbarat Merkezi'ne gönderildi, fakat mahkemeye çıkarılmadan birkaç arkadaşıyla birlikte serbest bırakıldı. 1967 Savaşı'ndan sonra birkaç arkadaşıyla birlikte Dr. George Habaş'la irtibat kurarak İsrail işgal devletine karşı silahlı direnişi başlatmak için bir örgüt oluşturma konusunda görüşmeler baş-lattı. Bu görüşmelerden sonra Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ortaya çıktı. Ebu Ali Mustafa, Cephe'nin kurucu liderlerinden biri oldu. Ürdün nehri üzerinden geçerek İsrail işgal güçlerine yöneldi. Bu eylemleri düzenleyen Cephe'nin ilk gruptanlık kumandanlığı yaptı. Ayrıca Ba-tı Yaka ve Gazze'de özel direniş ve eylem hücreleri oluşturdu. Bu çalışmalar öğrenilince İsrail işgal kuvvetleri onun peşine düştü ve bu yüzden bir süre kendini saklamak zorunda kaldı. Daha sonra örgütün Filistin içindeki faaliyetlerinin sorumluluğunu üstlendi. 1968'de Filistin Ulusal Meclisi'ne seçildi. 1987 ve 1991 yıllarında da FKÖ'nün Yürütme Kurulu üyeliği yaptı.

1971'de, Ürdün'de örgütün askeri faaliyetlerini organize etme görevini üstlendi. Ürdün yöne-timinin, İsrail işgal devletini rahatsız eden Filistinli gerillaları Ürdün topraklarından çıkartıp Siyo-nist işgalcileri rahatlatmak için başlattığı Kara Eylül Hareketi esnasında, Ebu Ali Mustafa, ör-gütün askeri kanadının liderliğini yapıyordu. Ebu Ali Mustafa, 1971'de gizlice Lübnan'a geç-mek zorunda kaldı. 1972'de düzenlenen 3. Kongre'de, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin ge-nel sekreteri Dr. George Habaş'ın yardımcılığına seçildi. 2000 yılına kadar da bu görevi yürüt-tü. 2000 yılındaki 6. Kongre'de ise George Habaş görevini bırakınca Genel Sekreterliğe seçil-di. 27 Ağustos 2001'de, Batı Şeria'nın el-Bire şehrinde siyonist işgal güçlerinin ABD yapımı Apaçi saldırı helikopterlerini kullanarak, çalışma bürosuna üç adet roket fırlatmaları sonucu şe-hit düştü. (ç.n.)

Halkımıza ve Arap ulusuna kararlılığı, cesareti ve gücüyle yıllardır varlığını hissettiren Ebu Ali Mustafa'yı kaybettiğimizi ilan ederken, dökülen kanının anlamsız olmadığını da söylemeliyim. Yoldaşları ve halkı onun ruhunun kararlılığını soluyarak/miras alarak özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerinde daha güçlü ve daha kararlı olacaklardır.

Ebu Ali Mustafa'nın ölümüne kadar, bize her fırsatta "Şaron'un savaşının bizi korkutamayacağı"nı söylediğini hatırlamaktan onur duyuyoruz. Bu saldırılar, bizi ne diz çökmeye ne de devrim yolundan, özgürlük ve zafer yolundan sapmaya zorlayamayacaktır.

Büyük bir liderini ve öğretmenini kaybeden halkımız, Ebu Ali Mustafa'nın büyük önder karizmasına sahip müstesna bir insan olduğunu biliyor. Halkımız ondan ve onun direniş ruhundan, tutkusundan, kararlılığından, işgalcilere karşı koyma gücünden, geri dönüş ve başkenti Kudüs olan özgür ve egemen bir Filistin devletinin kuruluşuna dair umutla doluluğundan öğrenmeye devam edecektir.

Bu kederli durumda, FHKC'nin ve Filistin devriminin ana-vatandaki ve yurtdışındaki tüm cesur yoldaşlarına sesleniyorum ve onları sadece Ebu Ali Mustafa'ya değil, Filistin ve Arap sorununu uğruna canlarını feda eden herkese bağlı kalmalarını söylüyorum.

Sana söz Ebu Ali, direniş ruhunun oluşturulmasında büyük emek harcadığın Halk Cephesi, ne kadar uzun ve tehlikelerle dolu olursa olsun ve ne kadar bedel ödemek zorunda kalırsa kalsın aynı yolda yürümeye devam edecektir. Düşmanın yıkıcı darbele-ri bizim azmimizi ve direnme irademizi yok edemeyecektir.

الحرية لرواد فجر الحرية

TUTSAKLAR HEMEN SERBEST BIRAKILMALIDIR

Dr. George Habaş'ın, Filistin Yönetimi'ne tutsakların serbest bırakılması için yazdığı 20 Kasım 2001 tarihli mektuptur.

İntifadayı korumak ve Filistin halkının taleplerini yasallaştırmak için mücadele ettiğimiz şu günlerde, FHKC ve diğer politik partilerin kadrolarının tutuklanması ulusal birliğimiz kadar, bir bütün olarak intifada hareketini de zedeleyecek bir tutum olarak görüyoruz. Tutsak yoldaşlarımızın açlık grevinde olduğunu bilmelerine karşın politik tutsakları serbest bırakma sözlerini tutmayan Filistin Yönetimi ve onun güvenlik güçlerinin bu tavrını kınıyoruz.

Filistin Yönetimi'nden Filistin'in birliği için, tüm siyasi tutsakların hemen serbest bırakılmasını talep ediyorum. Filistin güvenlik güçlerinin uyguladığı dayatmaları halkımız şiddetle kınamaktadır ve bu dayatmalar yalnızca ve yalnızca İsrail ile Amerika'nın çıkarlarına hizmet etmektedir.

Bu tutuklamalar, ulusal mücadele ve dayanışma mirasımızla hiçbir biçimde uyuşmamakta ve Filistin Yönetimi'ndeki kafa karışıklığını ortaya koymaktadır. FKÖ'nün kurucu amaçlarına zarar veren bu dayatmacı uygulamaların sona erdirilmesi gerekmektedir. Filistin Yönetimi amaçlarını gerçekleştirmek için halkına karşı değil, halkı ile birlikte hareket etmelidir.

Gelecek bize, Filistin halkı özgürlüğünü ve bağımsızlığını yeniden kazanana kadar, intifadanın ve direniş hareketinin sürdürülmesi için tüm çabalarımızı birleştirme sorumluluğunu yüklemektedir.

İNTİFADAYI KORUMAK FİLİSTİN'İ KORUMAKTIR

Dr. George Habaş'ın, FHKC'nin 34. kuruluş yıldönümü nedeniyle 11 Aralık 2001'de yayımladığı mesajdır.

Sebatkar halkımıza;

Halk Cephesi'nin kuruluşunun, intifadanın yıl dönümü ve çağdaş Filistin devriminin başlangıcı vesilesi ile sözlerime başlarken, öncelikle ne kadar övgü dolu olursa olsun hiçbir konuşmanın halkımızın intifadada ve direniş mücadelesinde geldiği seviyeyi anlatmaya kafi gelmeyeceğini belirtmek istiyorum. Bu hadiseler, özgürlük ve bağımsızlığın kazanılmasının; ulusal ve insani kurtuluşun beklenen sonuçlarına ulaşılan ve Arap Birliği sağlanana değin çağdaş devrimlerin ve intifadaların tarihi çabalarını bütünlemenin ve devam ettirmenin yepyeni bir biçimidir.

Başlarken, intifada şehitlerinin ve intifadanın sunaklarında kendilerini kurban edenlerin ailelerine en derin şükran ve saygılarımı göndermeme izin verin. Filistin'in 1948'te işgal edilen topraklarında intifada ateşi harlandığından beri şehit düşenleri, Aksa intifadasında, özgürlük ve bağımsızlık aşklarının intifada-

sında şehit düşenleri selamlıyorum. Kölelikten, sömürgeci işgal-
den, Siyonist karanlıktan kurtuluşu simgeleyen daha onurlu, da-
ha yüksek bir amaç var mı?

Bu vesile ile, İsrail hapishanelerinde ve zindanlarındaki tut-
saklarımıza da selamlarımı göndermek istiyorum. Onlar, özgür-
lüğü sonsuz gökyüzünü hayal ediyorlar. Tutsak, zincirlerini kı-
racak ve onu özgür bırakacak olanları bekler.

Her gün işgalin korkunç gerçekleri ile yüzleşen her Filistin-
li çocuğa da bir selam göndermek istiyorum. Çocuklarımız, ço-
cukluklarını Siyonist canavarın pençelerinde bırakmak zorunda
kaldı. Çocuklarımız, dört bir yana dağılmış mülteci kamplarında
anavatanla aydınlık yarınları düşlediler.

Bu vesileyle, önce şehit analarının ve militan Filistin kadı-
nının önünde başımı eğmek istiyorum. Onların acılarına dokuna-
biliriz. Filistin kadınının mücadele yolunda her zaman ne feda-
kar ve dayanıklı olduğunu kanıtlamasından başka ne umudumu-
zu daha fazla bileyebilir ki? Ve son olarak da sizleri, militan, se-
batkar halkımın çocuklarını, anavatan uğruna, Filistin uğruna her
şeyini veren sizleri selamlamama izin verin.

FHKC'nin kuruluşunun yıl dönümünde, acı dolu bir yılı
uğurlarken, istek, irade ve kararlılık ruhu ile dolu yeni bir yılı da
selamlıyoruz. Geçmiş hatırlıyoruz, savaşımızı sürdürüyoruz ve
geleceğin Filistin'inin ufuklarını düşünüyor ve planlıyoruz. Da-
ha birkaç gün önce okul yolunda şehit edilen çocuklarımızı ha-
tırlıyoruz. Filistin yolunda şehit düşen Arap ulusu şehitlerini ve
daha iyi/daha aydınlık bir geleceği hayal ederek dünyanın dört
bir yanında şehit düşenleri anımsıyoruz.

Halkımın kızları ve oğulları, intifadayı tehdit eden ve Filis-
tin halkının haklı ve tarihi tüm haklarını yok etmek isteyen tüm
tehlikeleri alt etmek ve bu Şaronist, terörist, Siyonist saldırıları
yanıtlamak için ne yapmamız gerektiğini belirleyecek kritik bir
noktadayız.

Biz Filistinliler, politik görüş birliğinin ulusal birliğin temel

noktası olduğunu her zaman hatırlamalıyız. Burada, bizi ulusal temel ve ilkelerde bir araya getiren doğru politik birliği sağlayan şeyi tanımlamakta yarar var. Birlik, iç demokrasi demektir. Bu da, politik karar alma mekanizmalarında ve uygulamalarında yer almak anlamına gelir. Bu kilit sorunda, netlik ve açıklık değişmez ilkelerimizin korunmasının garantisidir.

Filistin'in hedeflerinin ufkunu açan intifadadır, intifadayı korumak; Filistin'in amaçlarını, meşru haklarımızı da korumaktır. İntifadayı korumak; İsrail'in gözleri ile görülen Amerikan rüyasına karşı çıkmaktır.

Burada bir kez daha hatırlatmak gerekirse, Filistin devleti gayesi, özgür bir halkla var olabilir, ki bu da tam ve yoğunlaştırılmış ulusal egemenliği ön sayar. Gerçek egemenlik ise işgalci devletin güvenliğine ilişkin ya da onunla bağlantılı olamaz. Bizim de bildiğimiz ve uluslararası hukukun çözümlerinin de tanımladığı gibi, dışarıdan dayatılan kısıtlamalar ve koşullar, haklı gerçeklerimizi yok etmeye hizmet eder. Uluslararası hukukun bir anlam kazanabilmesi için, bu çözümün yerleşim hakkını, halkımızın uluslararası alanda korunmasını ve Filistin sorunu dosyasının Amerika'nın dışlayıcı kontrolünden uluslararası katılımın aktif olduğu bir alana aktarılmasını (örneğin, işgalcilerin koşulsuz ve sınırsız geri çekilişi ve yerleşimcilerin bütünüyle nakledilmesini gerektirecek uluslararası bir konferansın düzenlenmesi) ön koşar.

Kahramanca intifada gibi, umudumuzu yeşerten muhteşem olayların ruhu, halkın ayaklanmasıdır. Ve bu ayaklanma gerçekliği bizi, Filistin'in, intifada halkı tarafından seçilen araçlarla yeniden inşa edileceği fikrine götürür. İşgale karşı direniş ve mücadele, Filistin'in kendi topraklarında var olabilmesi için en doğru ifade biçimidir.

Kökünü kesin kes intifadadan alan dayanma gücümüzü, geçen zaman karşısında ispatladık. Oslo'da imzalanan hakaret ve küçük düşürme anlaşmasının ardından görüşme masalarında te-

vekkülle harcanan yedi yıl, istenen sonucu getirmedi. Oysa intifada, tam ve azaltılmamış ulusal egemenliğe dayanan temel bağımsızlık sorununun yanıtını, altını kalınca çizerek verdi.

İkinci görev, meşru direniş ve intifada ile kazanılanların korunmasıdır. İntifadanın korunması stratejik görüşünün bileşenleri olarak, intifadanın sürdürülmesi, geliştirilmesi, İsrail-ABD emirleri ve şartları yerine aktif bir savunma programına bağlı kalınarak güçlendirilmesi gerekmektedir. Amerikan küresel hegemonyası, hâlâ kendi çözüm rüyasını empoze etmeye çalışıyor. Burada özellikle belirtmek isterim ki, temel amaçları intifadayı tuzağa düşürmek olan İsrail-Amerikan avcılarının imtiyaz sağlayarak, intifadaya bir süre mola verilmesini talep edenler, sürecin yeni zorluklarına ek olarak gerçek bir tehlikedir.

Gelecek dönemde sıkı sıkıya sarılmamız gereken en önemli amaçlarımızdan biri de, uzun zaman önce Siyonist tecavüzcüler tarafından köyleri, kentleri talan edilen mültecilerin geri dönme hakkıdır. Ayrıca tüm yabancı yerleşimcilerin geri çekilmesi ve ardından başkenti Kudüs olmak üzere bir Filistin devletinin kurulması konusunda da çok kararlı bir duruş sergilemeliyiz.

Şimdi Amerikan inisiyatifi olarak tanımlanan ve Powell tarafından temsil edilen şey, halkımızı kandırmaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Gözüne toz atmaktan başka bir şey değildir. İnisiyatif, muğlaklıkla çerçevelenmiştir. İnisiyatifte, Amerikan hegemonyasına adanmaktan ve Amerika'nın herhangi bir çözümde tek kontrol merci olma hedefinden başka yeni bir görüş yoktur.

Bu durum, bizi soruyu yeniden formüle etmeye götürüyor: Nereye gidiyoruz? Yol nerede? Dış sorunlarla mücadelede, Filistin'in politik belirsizliği retoriğini temizlemede ve Filistinlilerin politik kararlarının yaygın ve halkın katılımı ile alınması için atılması gereken yeni adımlar nelerdir?

Filistin Yönetimi kurumları, çürümüşlükten temizlenmelidir, tüm Filistin güçleri FKÖ kurumlarına katılmalı ve politik

temsiliyet hakkına sahip olmalıdır. Bu bakış açısı, Filistin toplumunun değişen koşulların farkında ve intifadanın yükselen seviyesinin sorumluluğunu üzerine alarak daha birleşik ve dimdik durmasını sağlayacaktır.

Üçüncü görev, 1948'de işgal edilen Galilee, Triangle, Negev topraklardaki Filistin halkını ve oralardaki demokratik politik güçleri desteklemek, onlarla koordineli bir çalışma yürütmektir. İsrail ırkçılığına ve halkımızı absorbe etmeye/İsraillileştirmeye çalışan tüm çabalara karşın durmaksızın mücadele etmenin gerektiğini bir kez daha belirtiyoruz; savaş, halkımızın Arap Filistin kimliği için sürdürülmelidir.

Araplar söz konusu olduğunda, bizim stratejik amaçlarımızdan olan ve intifadanın savunulması için bir nefes özelliği taşıyan Arap kitleleri ile dayanışma ağının geliştirilmesi konusunda kararlılığımızı bir kez daha belirtmek gerekiyor. Bu konuda Arap rejimleri cephesinden politik bir geri çekilme/uzlaşma olduğunun farkındayız ve tüm Arap güçleri/partileri bu noktada kendi gerçekleri ile yüzleşmeli. Arap kitle eylemleri, resmi Arap rejimleri üzerinde söylemlerini netleştirmeleri ve kurtuluş mücadelesinin mevcut seviyesi üzerindeki sorumluluklarını hatırlamaları için baskı oluşturuyor. Amerikan-Siyonist saldırılar karşısında Arapların saflarını belirlemeleri, zaferimiz için en önemli koşullardan biridir.

Uluslararası alanda, küreselleşmeye karşı eylemlerin artışını desteklediğimizi belirtmek çok önemlidir. Bu hareketler, bizim halkımız gibi sömürgeciliğin ve Amerikan hegemonyasının pek çok biçiminden hâlâ zarar gören halklar için muazzam bir destek sağlayabilir. Filistin halkı, her zamankinden daha fazla kendini, öncülüğü ABD tarafından yapılan ve İsrail ile daimi işbirliği içerisinde olan küreselleşmeye karşı duruşun içinde konumlandırması gerektiğinin bilincindedir. Burada bizim için önemli olan Filistin mücadelesi ile dayanışmalarını belirten güçlerle ilişkide inisiyatif ele almak ve Filistin halkının taleplerinin

daha iyi anlaşıldığı uluslararası bir atmosfer yaratmaktır.

Filistin halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü için işgalin sona ermesi gerekir. Şimdi ihtiyaç duyulan şey, işgalciler kovulana, İsrail terörü sona erene ve özgürlüğümüzü elde edene kadar, intifadaya ve meşru direnişimize devam etmektir. Filistin, anavatan ve halkımız için birleşerek savaşa devam edelim!

Her zaman; devrim için, intifada için, özgürlük ve bağımsızlık için!

Yoldaşınız,

Dr. George Habaş

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Kurucusu

FHKC GENEL SEKRETERİ

AHMET SA'ADAT'A ÖZGÜRLÜK

Dr. George Habaş'ın, FHKC Genel Sekreteri Ahmet Sa'adat'ın tutuklanması üzerine 17 Ocak 2002'de yayımladığı mesajdır.

Dün, Filistin güvenlik güçleri tarafından hem de Yaser Arafat'ın doğrudan emri ile gerçekleştirilen bir gözaltı haberi ile şok oldum. FHKC Genel Sekreteri Ahmet Sa'adat*, Ramallah'ta Halk Güvenlik Şubesi'nde bir görevli ile toplantı halinde iken gözaltına alındı.

(*) *Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Genel Sekreteri Ahmet Sa'adat, 2002'den bu yana tutsak. Sa'adat, faşist "İsrail Transfer Partisi"nin Genel Başkanı ve Turizm Bakanı Rehavam Ze'evi'nin, FHKC tarafından ölümle cezalandırılması eyleminden dolayı 2002'den beri cezaevinde tutuluyor. Sa'adat, Arafat'ın karargahına yönelik İsrail kuşatması esnasında, emperyalistlerin de devreye girdiği bir pazarlık sonucunda üç yoldayla birlikte 1 Mayıs 2002'de cezaevine konulmuştu. Uzun süre, Filistin Özerk Yönetimi'ne bağlı Eriha Cezaevi'nde Amerikan ve İngiliz askerlerinin gözetimi altında tutulmuştu. Filistin Yüksek Mahkemesi bir ay sonra Sa'adat'ın serbest bırakılması yönünde karar alsa da, İsrail'in suikast tehdidi üzerine Sa'adat'ın tutsaklığı hiçbir yargılamaya da yargı karan olmaksızın sürmüştü. Son seçimlerde, Ahmet Sa'adat halkının verdiği
→

Bu adım; intifadaya ve Siyonist, ırkçı işgale karşı eşi görülmedik bir cesaret ve kahramanlık örneği göstererek direnişe önderlik eden yurtsever ve İslami güçleri yok saymanın, büyük bir politik körlük ile halkımızın duygularının küçümsenmesinin bir göstergesidir.

Filistin Yönetimi'nin, Şaron-Eliazar-Mufaz'ın İsrail liderliğinin baskısı altında Ahmet Sa'adat'ı yakalamak için tuzaklar kurması, namertçe eylemler içerisine girmesi başka hiçbir şeyi değil, Siyonist düşmanın planlarına biat etmeyi getirir. Tüm bu eylemler; Filistin halkı ve onun yurtsever ve İslami güçlerinin yan yana, İsrail işgalcilerine karşı, özgürlük ve dayanışma için, halkımızın hedeflerine ulaşabilmesi için yürütülen acı dolu mücadelenin 15 aylık deneyimleri ile elde edilen Filistin ulusal birliğinin temellerini yıkma amaçlıdır.

Filistin Yönetimi'nin Siyonist-Amerikan şartlarını ve emirlerini kabul etme politikasını ileri taşıma konusundaki büyük ihtimamı, Filistin'in iç ilişkileri bakımından çok tehlikeli bir emsal oluşturmaktadır. Bu durum, dereceli olarak intifadayı sona erdirmek, halkımızın işgale karşı direnişine büyük zarar verecektir. Korkarım ki, bu adım uzun yıllar boyunca yurtsever Filistin kuvvetlerinin hep birlikte savunduğu ve koruduğu Filistin Kurtuluş

(*) Devamı: oylarla Filistin Ulusal Meclisi'ne girdi. Böylece Sa'adat'ın serbest bırakılma süreci başladı. Ancak Siyonist İsrail, hem Sa'adat'ı seçen halk iradesini, hem de uluslararası hukuku ayaklar altına alarak, FHKC Genel Sekreteri ve milletvekili Ahmet Sa'adat'ı Eriha'dan kaçırdı, İsrail'de bir cezaevine koydu. Sa'adat, 28 Mart'ta çıkarıldığı askeri mahkemede yargılananlar yargıladı. Mahkemeye getirilirken sol yumruğunu kaldıran ve "Ben İsrail işgaline karşı mücadele eden bir savaşıyım" diyen Sa'adat, salonda ise mahkemenin meşruluğunu tanımadığını ilan etti.

Ahmet Sa'adat, Moskobiyya Cezaevi'ndeki hücrelerinden Filistin halkına hitaben yazdığı ilk mektupta da İsrail Siyonizmi'ni yargılayarak, kaçınılmasında suç ortağı olan ABD ve İngiltere emperyalizmini kınadı. Sa'adat, "Dörtlü (ABD, AB, Rusya ve BM), işgale bir örnektir. Eriha'da yaşananlar, ABD ve İngiltere'nin çatışmadaki taraflarını açıkça belli etti ve 'tarafsızlıklar' hakkındaki son yanılsamaları da toprağa gömdü" dedi. Sa'adat, Filistin'in halkına ise şöyle seslenmişti: "Filistin halkını ve mücadelesini selamlıyorum. Bu halkın kurtuluş amacına ulaşacağına tam güvenimi belirtiyorum. Yaşamımız, çalışmalarımız ve mücadelemiz sürüyor. Nerede olursam olayım, savaşımayadevam edeceğim."

Örgütü'nü yok etmeyi hedefleyen pek çok adımın ilkidir.

Bu rezilce adımı kınar ve Filistin Yönetimi'ni ve onun Filistin halkının liderlerine, militanlarına, savaşçılarına karşı baskıcı uygulamalarını lanetlerken, Filistin Yönetimi ve Başkanı Yaser Arafat'a da, büyük militan Ahmet Sa'adat'ı ve Hamas'ın, İslami Cihad'ın, FHKC'nin tüm militan ve savaşçılarını serbest bırakması çağrısı yapıyorum. Bu çağrıyı, El-Aksa intifadasında, onur savaşında, özgürlük savaşında, bağımsızlık savaşında her şeyini feda etmiş olan yüzlerce şehit ve binlerce gazimize saygı duyacaklarını düşünerek yapıyorum.

İntifadanın önderliğine, tüm yurtsever ve İslamcı güçlere ve Filistin halk kitlelerine, Filistin Yönetimi'nin baskıcı eylemlerini ve uygulamalarını sona erdirmeye, hangi örgütten olursa olsun bütün politik tutsakların serbest bırakılması konusunda çağrı yapıyorum. Halkımıza ve onun en önemli militanlarına, topraklarımızın ve haklarımızın korunması için intifada yoluna, işgalcilere karşı direniş ve mücadele yoluna devam etmesinin önünü açması için Filistin Yönetimi'ne politik baskının bütün biçimlerini uygulama çağrısı yapıyorum. Ancak böyle, en saldırgan, en tiksindirici Siyonist eylemler karşısında halkımız geri dönme, kendi kaderini belirleme ve başkenti Kudüs olmak üzere bağımsız Filistin'in kurulması amaçlarına ulaşabilir.

الجمعية الشعبية لتحرير فلسطين
الانطلاقة

39

إنا
باقون
على
العهد

MÜZAKERE MASASINA GERİ DÖNÜŞ İHTİMALİ YOKTUR

*Filistin Geri Dönüş Merkezi tarafından
29 Haziran 2002'de yapılan röportajdır.*

Deneyimlerinizin ve uzmanlıklarınız ışığında, dünyanın teknolojik olarak en ileri gücüne ve en acımasız ordusuna karşı halkımızın yürüttüğü mücadeleyi ve intifadayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Siyonist işgale karşı Filistin ulusal mücadelesi, daha önce görülmedik bir nitelik seviyeye ulaştı. El-Aksa İntifadası⁽¹⁾, kitle mü-

(1) Beyrut kasabı Ariel Şaron'un 28 Eylül 2000'de Mescid-i Aksa'ya provokatif bir ziyaret düzenlemesi ile patlak veren ve ikinci Filistin intifadası olarak da bilinen intifada. İsrail, 29 Mart 2002 tarihinde başlattığı Cenin, Nablus, Ramallah, Kalkilya, Beytüllahm de dahil olmak üzere pek çok Filistin kentini işgal etmeye ve buralarda El-Aksa İntifadası'nı sonlandırmayı hedefledi. Ancak işgal devleti buralarda hiç ummadığı bir direnişle karşılaştı. İşgal güçleri, Cenin mülteci kamplarına girebilmek için tam 12 gün savaşmak zorunda kaldı. Oysa, 1967 Haziran Savaşı'nda 6 günde üç büyük Arap ülkesinin ordularını dağıtmıştı. Son operasyonda işgalciler en büyük kayıplarını Cenin'deki çatışmalarda verdiler. Bu çatışmalarda 40 askerleri öldürüldü, 200 civarında askerleri yaralandı. 16 tanktan imha edildi ve iki adet Apaçi helikopterleri düşürüldü. Ayrıca İsrail, ilk üç günde başarı gösteremeyen yedek güçlerini geri çekerek özel timlerini sevk etti. Cenin ve Nablus başta olmak üzere tüm Filistin kentlerinde ise soykırıma varan insanlık suçları işlendi. Yalnızca Cenin'de (kesin sayı bilinmemekle birlikte) bin Filistinlinin şehit edildiği katliamlar yaşandı. (ç.n.)

cadelesi ve silahlı mücadeleyi de kapsayan yüksek düzeyde militan bir mücadele. Filistin halkının en geniş kesimlerini kapsayan kitlelerin intifadası devam ederken, işgalci orduya ve Batı Şeria ile Gazze Şeridi'ndeki İsrail yerleşimcilerine yönelik askeri eylemler de kitle eylemleri ile birlikte ve onlara paralel olarak sürüyor.

Buna ek olarak, 1948'de işgal edilen topraklarda feda eylemleri de sürüyor. Siyonist işgal güçlerinin barbarca katliam, baskı ve terör eylemlerine, düşmanın tüm şehirlerde, köylerde, mülteci kamplarında halkı terörize etmek için sürdürdüğü saldırılara, Filistin'in tüm kurumları, mülkleri ve tüm alt yapısını yıkmaya yönelik çabaları karşısında bu eylemler, bir yanıt ve kendini koruma biçimidir.

İsrail'in askeri saldırganlığının genişleyen kapsamına ve vahşetine, tanklar, uçaklar, roketler gibi ağır ve modern silahların yanı sıra uluslararası arenada yasaklanmış pek çok silahın kullanılmasına karşın Filistin halkının mücadelecî ruhunun büyüdüğünü ve yaygınlaştığını belirlemek çok önemlidir. Bugün, Filistin direnişinin daha şiddetli ve yaygın olduğu çok açık bir gerçekliktir. Ve Filistin direnişi yeni araç ve yöntemlerle düşmanla karşı karşıya gelmekte, onun sınırlarını ve güvenlik dayatmalarını zorlamaktadır.

Filistin halkının, bugün, geçmişteki herhangi bir zamandan daha çok, işgale daha fazla dayanmayacağı açığa çıkıyor. Filistin halkının, düşmanın dayatmalar, oyalamalar, ertelemeler, tuzaklar ve ön koşullar politikası izlediğinin bilincine vardığı uzun ve acı deneyimlerin ardından artık Oslo Antlaşması temelinde müzakere masasına geri dönüş ihtimali yoktur. Filistin halkı, bu anlaşmaların yanlış ve zararlı olduğunu anladı, Filistin tarafında bu anlaşmayı imzalayanlar da anlaşmanın gerçekliğinin farkına vardılar. Filistin halkı artık bu işgale katlanmayacaktır. Halkımız, özgürlük ve bağımsızlık hedeflerine ulaşana kadar mücadeleye devam etme konusunda büyük bir kararlılık gösteriyor. Tüm baskı, dayatma, açlık, katliam, terör biçimlerine karşın; düşmanlarının aldığı tüm politik ve propagandif Amerikan yar-

dımlarına karşın; Arap rejimlerinin emsali görülmemiş iktidarsızlığına ve yenilgi ruhuna karşın; Filistin halkı İsrail'in, Amerika'nın, Avrupa'nın ve resmi Arap rejimlerinin politik, psikolojik ve askeri baskılarına pabuç bırakmadan çok boyutlu mücadelesine tereddütsüz devam ediyor.

Halkımızın yaygınlaşan kavgacı ruhunu ve direnişinin yüksek seviyesini gösterebilmek için bir noktayı daha fazla aydınlatmama izin verin. Bu noktayı yeterince tartışabilirsek, tüm dünya, tüm zorluklara, tüm acılara, Siyonist şiddet eylemleri ile tüm kanlarının dökülmesine karşın Siyonist askeri makinenin gücünden önce Filistin halkının azminin efsanevi karakterini daha net görebilir. İkinci olarak; Filistin silahlı mücadelesi niteliksel bir gelişim yaşayarak mevcut koşullarda farklılaşmıştır. Bu gerçek, İsrail'in kayıplarının artışında görülebilir. Silahlı eylemlerin cesaretleri ile farklılaşan yeni nitelik seviyesinin sonucunda İsrail ordusu, yerleşimcileri, güvenlik güçleri ve istihbari personeli daha fazla kayıp veriyor. Burada, İsrail'in insan kaybının da çok yüksek olduğunu belirtmek uygun olacak. Siyonist varlık savaşın hiçbir döneminde, geçmiş on yılların hiçbirinde böylesi yüksek bir kayıp oranı yaşamamıştı. Son haberlere göre, her üç Filistinli şehit için bir İsrailli öldürülüyor. Bu, güçler arasındaki büyük dengesizliğe ya da farka ve Filistin halkının yetersiz ekipman ve silahlarına karşın gerçekleştiriliyor.

Düşmanın bu insan kayıplarına ekonomik kayıplarını eklersek, Filistin'in silahlı eylemleri yaygınlaştıkça ve Filistinlilerin mücadele ruhu geliştikçe, Siyonist varlığın karşı karşıya kaldığı büyük güçlüğü de görmüş olacağız. Doğal olarak, Siyonist varlık daha önce hiç olmadığı biçimde, kendini tehdit eden tehlikenin muazzamlığını fark ediyor. Bu gerçek, Siyonist varlıktan göçlerin de gösterdiği üzere, işgalcilerde panik, korku ve yılgınlık yaratmış durumda.

Cenin Mülteci Kampı'nda ve Nablus'ta yazılan kahramanca destanlar teslimiyete karşı baş eğmezliği bir kez daha gösterdi. Aynı çizgi, Bitounia'da ya da Ramallah'ta Filistin

Yönetimi tarafından ya da Beytullahim’de, Kutsal Doğuş Kili- sesi’nde izlenmiş olsaydı sonuç ne olurdu?

Cenin Kampı’nda ve Nablus’ta yazılan kahramanlık destanının, çok büyük politik ve askeri anlamları vardı. Bu kahramanlık destanları bir kez daha Filistin halkının direnmeye ve mücadele etmeye ne kadar hazır olduğunu gösterdi. Bu direnişlerle Filistin halkı, bastırılan enerjisinin büyüklüğünü ve Filistinli savaşçıları da adanmışlık düzeylerini eşsiz bir biçimde ispatlamış oldu. Herkesin bildiği gibi, bir kilometre ve birkaç yüz metrelik alanı ile Cenin Kampı, tüm güç dengesizliklerine, su ve elektrik kesintilerine, açlığa ve tüm yıkıma rağmen on iki gün boyunca doymak bilmez bir savaş makinesinin karşısında dayandı.

İsrail, kampa ve Nablus’a boyun eğdirmek ve yenilgiye uğratmak için uçaklar, tanklar, büyük toplar da dahil olmak üzere tüm silahlarını kullandı, pek çok kez askerlerini ve komutanlarını değiştirdi. Tüm bunlara rağmen İsrail ordusu, Filistin direniş savaşçılarının cephanesi tükenene kadar kampı işgal edemedi. Savaşçıların cesareti, kahramanlığı ve adanmışlığı ile işgal ordusunu yaralamayı ve kadere karşı gelmeyi başardılar. İsrail liderliği bile, 23 adamlarının öldüğünü ve yüzlercesinin yaralandığını açıklamak zorunda kaldı.

Cenin Kampı’nda ve Nablus’ta yürütülen savaşlar, Siyonist düşmanakarşı mücadele tarihinde, 1948’te Siyonist varlığın kuruluşundan önce ya da sonra olmak üzere ilk değildi. 1920, ‘30 ve ‘40’lar, sınırlı askeri kapasiteleri ve oldukça ilkel silahlarına karşın Filistinlilerin sındığı pek çok teste tanıklık etmiştir. 1948 sonrası Filistin silahlı mücadelesi ve özellikle Haziran 1967 yenilgisi⁽²⁾ sonrası mücadele yılları Filistinli savaşçıların, Filistin ulusal haklarının, anavatanın ve ulusal onurun korunma-

(2) 5 Haziran 1967, Ortadoğu tarihi bakımından dönüm noktalarından birisidir. Arap ittifakı ile İsrail arasında 5 Haziran’da başlayan ve sadece 6 gün sürdüğü için ‘6 Gün Savaşları’ olarak anılan bu savaş, Arap ülkelerinin yenilgisiyle sonuçlandı. 1967’nin en önemli sonucu, Filistinlilerin topraklarından sürülmesi ve Kudüs’ün işgali oldu. 1948’de İsrail

sı için bedel ödemeye ne kadar hazır olduklarına, müstesna savaşçı ruhlarına, cesaretlerine ve soğukkanlılıklarına tanıklık etmiştir. Güney Lübnan'da, Ürdün Nehri'nin ötesinde, Siyonist güçlerin '1982'de Beyrut'u kuşatması süresince Filistinliler cephesinden pek çok destansı cesaret örneği vardır. Çağdaş Filistin devrimi⁽²⁾ boyunca sınırların içinde ya da ötesinde Filistinli savaşçıların, İsrail ordusuna karşı gerçekleştirdiği yüzlerce, binlerce saldırı vardır.

Bu tarihsel ve güncel olay ile gerçekleri değerlendirdiğimde, eğer resmi Filistin liderliği; illüzyonları ortadan kaldırmış olsaydı, direnişe tüm biçimleri ile hazırlanmış olsaydı, Filistin ulusal askeri enerjisini ve kapasitesini birleştirecek uygun bir zemin hazırlamış olsaydı, ki böylece savaşa mümkün olan en iyi koşullarda girilmiş olurdu, örgütlü askeri çarpışmaların Filistin kentlerinde pozitif yönde farklılıklar arz edebileceğini söyleyebilirim.

Cenin ve Nablus'daki savaşçılar; Gazze, Refah, Han Yunus, Hebron, Tulkarm, Kalkilya ve diğer Filistin kentleri ve mülteci kamplarındaki savaşçılarla aynı irade ve kararlılıkla donatılmıştır. Eğer Cenin ve Nablus'taki gibi düşmanla savaşma yönünde bir çizgi izlenseydi, İsrail'e büyük kayıplara mal olacak ve onlara gününü gösterecek kahramanlık destanları oralarda da yazılabilirdi. Öyleyse sorun, savaşçılarla ilgili değildir, savaşın kurgulanışı ile de ilgili değildir. Sorun, Filistin önderliğinin hâlâ Amerikan ve Avrupa arabuluculuğunu içeren politik bir alan içinde kumar oynamasındadır. Önderlik, anlaşma sürecinin arkasından gelen uzun ve acı deneyimlere rağmen, Oslo Anlaşması'na ve

(2) Devamı: devletin kuruluşu ile büyük bir göçe maruz kalan ve o günleri Nakba (Büyük Felaket) olarak adlandıran Filistinli mülteciler, '67 Savaşı'ndan sonra topraklarından kovuldu. 1967'de yaklaşık 250 bin Filistinli mülteci durumuna düştü. Sadece Batı Şeria değil; Ürdün ve Lübnan'daki mülteci kampları da o günlerde oluştu. (ç.n.)

(3) 1965 Ocak'ında işgalci İsrail'e karşı, 1964 yılında kurulan FKÖ önderliğinde silahlı eylemler başladı. Çeşitli Arap ülkelerinde sürgün yaşayan Filistinliler, bu eylemlerle birlikte Filistin mücadelesine katıldı. Dünya, Filistin devriminin uzun ve çetin mücadelesinin ilk kıvılcımlarına tanıklık etti. (ç.n.)

müzakere masasına geri dönmek için mücadele ediyor. Tüm deneyimler, İşçi Partisi ya da Likud Partisi'nden hangisi tarafından yönetilirse yönetilsin İsrail'in işgali sona erdirmeye ya da anlaşmalara bağlı kalmaya yanaşmadığını gösterdi. Filistinlilerin geri dönüş hakkını, kendi kaderini tayin hakkını ve bağımsız devlet kurma hakkını tanıyan BM çözümünü uygulamayacaklarını açık açık deklare etti. İsrail, yalnızca kendi çıkarları uğrunda gerçekleri değiştirmek için uğraştı. Bu durum; işgale karşı mücadeleye devam edecek tüm yurtsever, demokratik, İslami güçleri Filistin Yönetimi'nin yanlısalarını ortaya çıkarmak, onu Filistinlilerin enerji ve potansiyellerini birleştirmek için önlemler almaya zorlamaları gerekmektedir.

FHKC'nin Genel Sekreter Vekili tutuklandı. Bundan önce, Abu Ali Mustafa katledildi. Ahmet Sa'adat hâlâ tutuklu. Özellikle terörist Ze'evi'nin⁽⁴⁾ öldürülmesinin ardından yürütülen bu özel saldırıların FHKC'nin aktivitesini ne ölçüde etkilediğini düşünüyorsunuz? Ve ayrıca, FHKC liderliğinin bu ölçüde Filistin içinde bulunuyor olmasının doğru bir karar olduğuna inanıyor musunuz?

Her şeyden önce, Halk Cephesi'ne yönelik geçtiğimiz aylarda ve özellikle Ze'evi suikastından sonra gerçekleştirilen bu suikastlar, takipler, tuzaklar ve tutuklamalar ilk değildir. '70'ler ve '80'ler, ayrıca '90'ların ilk yıllarında, Siyonist düşman, Halk Cephesi'nin politik ve örgütsel varlığını tehdit edebilmek için gerek Filistin içinde gerekse de dışında tüm askeri eylemlerini, katletmelere, öldürmelere ve tuzaklara yöneltmişti. Herkesin '70'lerin başında Cephe'ye karşı yürütülen kitle kampanyasını, yüzlerce tutuklamayı ve FHKC Politik Büro üyesi 'Gazze'nin Guevara'sı Muhammed El-Aswad yoldaş ile FHKC Merkez Komite üyesi Muhammed El-Amsi yoldaşın şahadetlerini hatırlaya-

(4) FHKC Genel Sekreteri Abu Ali Mustafa'nın öldürülmesine cevaben FHKC militanları, 17 Ekim 2001'de 1948'te, 1967'de ve neredeyse tüm İsrail katliamlarında imzası olan ırkçı Turizm Bakanı Rechavam Ze'evi'yi Kudüs'ün ortasında öldürdü. (ç.n.)

cağına inanıyorum. Aynı şey, '80'lerde ve '90'ların başında yürütülen kampanya için de söylenebilir. FHKC'nin askeri ve siyasi üyeleri tutuklanmış, onlarcası anavatanlarından sınır dışı edilmişti. Pek çok askeri ya da siyasi kadromuzun hapisanelerde, orada ya da burada gerçekleşen çatışmalarda şehit edilmesini ise saymıyorum. Ayrıca, düşmanın kendini '80'lerin sonunda Hebron Dağları'nda Şehit Ebu Mansur liderliğinde yürütülen gerilla savaşını sona erdirmeye adanmış dönemi de hatırlıyoruz.

Ancak bu sürekli eylemler, Halk Cephesi'nin Filistin içinde politik, örgütsel, kitlesel ve askeri varlığını hiçbir biçimde sınırlayamadı. Cephe katliamlara, tutuklamalara, takiplere, sınır dışı etme eylem ve kampanyalarına maruz kaldığı her durumda mücadelesini yeni ve değişik araç ve yöntemlerle sürdürdü, geliştirdi, yükseltti. Ne kadar kitlesel ve acımasız olursa olsun mevcut saldırılara karşı da Cephe'nin yürüyüşünün durdurulamayacağını biliyorum. Genel Sekreter Abu Ali Mustafa yoldaşın katledilmesiyle Siyonist düşmanın büyük bir kayıp verdirmesine karşın, partinin yönetici örgütleri, yeniden örgütlenmeyi ve yeni genel sekreter olarak yoldaş Ahmet Sa'adat ve vekili olarak da Abd El-Rahim Malluh'u seçmeyi başardı. Cephe, ayrıca genel sekreterinin şahadetinin intikamını, 40 gün içerisinde İsrail Bakanı Rehavam Ze'evi'yi Kudüs'ün ortasında vurarak almayı da başardı. Bu, Siyonist düşmanın tüm askeri ve polisiye önlemlerine karşın gerçekleştirildi. Bu, İsrail polisi, askeri ve politik liderleri tarafından bile, İsrail'in daha önce denemediği ciddi bir tehlikeye işaret eden niteliksel bir sıçrama olarak değerlendirildi.

Ze'evi suikastının başarısının bu yorumu, Siyonistlerin pek çok farklı araç ve yöntemi içeren saldırılarını yönlendiren temel nokta oldu. İlk olarak, İsrail ordusu Filistin Yönetimi, kurumları, İslami ve Yurtsever Filistin silahlı örgütleri aleyhine kitlesel askeri bir kampanya başlattı. İkinci olarak, Filistin Yönetimi üzerinde Ze'evi'nin ortadan kaldırılması eylemini yöneten Ahmet Sa'adat ile dört yoldaşımızı tutuklaması için Filistin Yöneti-

mi üzerinde oluşturulan yoğun baskılar geldi. Bu baskı, İsrail'in yoldaşlarımızı kendi araçlarını kullanarak tutsak edememesinin ardından gerçekleştirildi. Üçüncü olarak, İsrail Amerika'yı, Avrupa'yı ve bazı Arap ülkeleri Arafat'ı, Halk Cephesi'ni "terörist örgüt" olarak ilan etmesi için zorlaması amacıyla politik, diplomatik bir kamuoyu kampanyası başlattı. Bu baskılar ne yazık ki, Filistin Yönetimi'nin Ahmet Sa'adat ile dört kahraman yoldaşımızı tutuklaması ile sonuçlandı. Yanı sıra, İsrail ordusu ve güvenlik güçleri Cephe'nin yüzlerce üyesini ve kadrosunu tutukladı. Sonunda, Genel Sekreter Vekilimiz Abd El-Rahim Malluh'uda tutukladılar.

Doğal olarak, bu kampanya Halk Cephesi'nin işgal edilmiş topraklardaki eylem kapasitesini olumsuz etkiledi. Ancak eminim ki Cephe, geleneği olan militan duruşunu sürdürecektir. Gücünü yeniden toparlayacaktır. İntifada ve son aylarda Cephe'nin gerçekleştirdiği askeri eylemler; Cephe'nin saldırılar karşısında güçlenerek yenilenme becerisi gösterdiğini ispatlamaktadır.

Sorunuzun ikinci kısmına geçerseniz, anavatana dönebilecek tüm yoldaşların dönmesi gerektiğini düşündüğümü bir kez daha söylemeye izin verin. Yoldaş Abu Ali'nin şahadeti ve yoldaş Malluh'un tutuklanması ile yaşadığımız kayıplara karşın, hâlâ Cephe'nin doğru bir karar verdiğini düşünüyorum. Ancak, tarihsel bakımdan, kararın doğruluğu ya da yanlışlığı hakkında kesin bir şey söylemek için erkendir. Her durumda, Halk Cephesi, ulusal mücadelenin her anında ve durumunda kararlarını gözden geçirme, dersler çıkarma ve gelecek dönem için çalışma planları oluşturma geleneğine sahiptir. Yönetici örgütler, sadece bu sorunun Cephe'nin ve Filistin ulusal durumunun kapsamlı bir değerlendirmesini yapacaktır.

Uluslararası baskı altında Filistin Yönetimi, reform adı altında bir program ilan etti. Yönetim, İsrail tankları Filistin topraklarını çiğnerken, Filistin halkını öldürüp, tutuklamalar gerçekleştirirken bakanlarının isimlerini açıkladı. Yönetim'in

gerçeklerden koptuğunu ve Filistin halkının sorunlarından giderek uzaklaştığını düşünüyor musunuz?

İlk olarak, politik reformun kapsamlı bir Filistin ulusal talebi olduğunu belirteyim. Reform, politik ya da entelektüel kökenleri ne olursa olsun tüm Filistin ulusal güçleri ve Filistin halk örgütleri tarafından desteklenir. FKÖ'nün ve Filistin Yönetimi'nin içinde ve Filistin karar alma mekanizmaları üzerinden uygulanan hegemonya, bireysel rol ve otoriterliğin gölgesi altında bile bu talep hâlâ hayatidir. Son otuz yıldır, Filistin ulusal haklarını koruyabilmek ve halkının bağımsızlık ve özgürlük taleplerini karşılayabilmek için FKÖ içerisinde de FKÖ'nün kendi kurumlarını reforme edebilmek ve demokratik kuruluşunu inşa edebilmek amacıyla ciddi ve gerçek mücadeleler verildi. '70'ler ve '80'lerde, FKÖ kurumlarının politik, örgütsel, sendikal düzeylerde reforme edilmesi konusunda başarılar elde edilmesine karşın nihai değerlendirmede reformlar sınırlı ve geçici oldu. Kolektif liderlik ya da müşterek davayla hiçbir bağlantısı olmayan otoriterlik ve sorumluluktan yoksun karar alma mekanizmaları, FKÖ'nün alışkanlıklar ve geleneklerle karakterize olmuş haline geri dönmesi için, bu reformlar, önce yok sayıldılar ardından da yok edildiler. Ve üstüne üstlük tüm bunlar; yürütücü liderlik FKÖ'yü teorik olarak geniş bir ulusal koalisyon olarak tanımlarken ve onun Filistin halkının tüm meşru temsilcilerinin bir araya geldiği tek bir şemsiye olduğunu savunurken gerçekleşti.

Mevcut duruma dair soruya geri dönersek, Filistin Yönetimi tarafından önerilen demokratik ve politik reformlar ne yazık ki, İsrail-Amerikan güvenlik sorunlarını gerekçe gösteren Amerika-Avrupa-İsrail ile resmi Arap baskısı altında getirildi. Bu önerilerin özü ve temel amacı ABD'nin ve İsrail'in planlarına, çıkarlarına ve eğilimlerine hizmet edecek politik ve güvenlik gereksinimlerini sağlayacak bir Filistin politik rejiminin kurulmasıdır. Görevlerden ilki; Filistin yurtsever muhalif güçlerin baskı altına alınması, intifadanın ve yurtsever, demokratik, İslami militan ör-

gütlerin İsrail işgalcileri ile karşı karşıya geldiği silahlı Filistin ulusal direnişinin durdurulması idi.

Arap ya da Filistinli hiç kimsenin, Amerika'nın, Avrupalıların ve İsraililerin, Filistin'de demokrasinin var olmaması, mahkeme kararlarının ve en temel Filistin kurallarının önemsenmemesi, güvenlik birimlerindeki otoriter yaklaşım ya da Yönetim'in kurumları ve örgütlerinde çürüme ve bürokratikleştirme nedeni ile gözyaşı döktüklerini düşünmediğine eminim. Tüm bunlar hakkında yakınmalar dürüst değildir. Gerçekte, tarih üç ülkenin de üçüncü dünyada pek çok ülke ve rejimi en temel demokratik ve insani hakları dahi yok sayarak daha derin baskı, terör, ezilme ve çürüme süreçlerine ittiğini göstermektedir. Onlar bunu, yalnızca kendi çıkarlarını korumak amacıyla yaptılar/yapıyorlar. Tüm bu politikaların örneklerini ya da taktıkları tüm mas-keleri tek tek saymak zor. Amerikan ve Avrupa menşeli örgütlerin pek çok diktatör rejimi nasıl desteklediği ve güçlendirdiği üzerine Batılı yazarlar tarafından yazılan pek çok kitap var.

Mamafih, Filistin Yönetimi; İsrail, Amerika ve bazı Arap ve Avrupa ülkelerinin baskısı altında ve onların yukarıda açıkladığım çıkarlarına hizmet etmek amacıyla, reformlar yapma yolunda ilerlese de, biz bunun dürüst, özgür ve demokratik bir temelde gerçekleştirilen doğru ve radikal bir reform olması için tüm enerjimiz ve kapasitemizle mücadele etmekte bir saniye bile tereddüt etmemeliyiz. Bu reform, sendikaları, halk örgütlerini ve meslek örgütlerini kapsadığı kadar Filistin Yönetimi'nin kurumlarını, FKÖ'nün kurumlarını da kapsayan, belediyeleri, köy konseylerini de kapsayan bir reform olmalıdır. Şimdi, uzun yıllardır uğruna mücadele ettiğimiz bir reform eyleminin gerçek bir olanağı ile karşı karşıyayız. Hegemonyanın, otoriterliğin, sorumsuz bireysel iktidarların sınırlandırılması ve oransal temsiliyet üzerine kurulu şeffaf kurumların oluşturulması için bir şanstır bu.

Doğal olarak bu tür reform ve seçimlerin, Oslo Anlaşması'nın şartları ve işgalin doğrudan ve dolaylı etkilerinden uzakta,

demokratik kurumlara yardım eden bir çerçevede oluşması gerekir. Ayrıca bunlar, kusursuz bir düzenlemenin ve hazırlığın yapılması temelinde yeni ve çağdaş bir seçim sistemi çerçevesinde oluşturulmalıdır.

Bunun yanı sıra, tüm yurtsever, demokratik ve İslami savaşçı güçlerin, tüm Filistin demokratik güçlerinin, örgütlerinin ve kurumlarının demokratik seçimlerin gerçek bir reforma yönelmesi olanağını garantilemek ve Filistin kitlelerinin ve onun hayati güçlerinin işgale karşı mücadelelerini devam ettirmeleri ve halkımızın bağımsızlık ve özgürlük hedeflerine ulaşması, acıların sona ermesi ve en önemlileri geri dönüş, kendi kaderini tayin ve başkenti Kudüs olmak üzere bağımsız bir Filistin devletinin kurulması olan haklarını yeniden kazanabilmesi için çabalarının birleştirilmesinin önemini de belirtmeliyim.

Filistinli mülteciler, yıllar süren mücadelede Siyonist projeye karşı savaşta büyük bir rol oynadılar. Mültecilerin sorunun merkez noktası olması doğal. Mülteci kamplarının nasıl sistematik olarak hedef seçildiğini gördük, Şabra Şatilla'daki korkunç katliamları hatırlıyoruz. Şimdiki El-Aksa İntifada'sında tüm mülteci kampları hedef seçildi ve sonrasında Cenin Kampı'nda gerçekleşen kasaplık vardı. Neden çatışmanın her derecesinde mülteci kampları hedef seçiliyor? Sizde, halkımızın mülteci olması ve kamplarda yaşıyor olması yetmez mi?

Evet, Filistinli mülteciler tüm yıllar boyunca Siyonist projeye karşı Filistin ulusal mücadelesinde önemli bir rol oynadılar. Sizin sorunuzda işaret edildiği gibi, bu gayet doğal, çünkü Filistin mültecilerinin kendi anavatanlarına dönüşü, Siyonist-Batı sömürgeciliği ile çatışmanın merkezi noktasıydı ve halen de öyle. Filistin mültecilerinden konuştuğumuzda, işgal altındaki topraklarda ve parçalanmış coğrafyalarda yaşayan 5 milyon Filistinli den bahsediyoruz demektir. Bu insanların yaşamları, barınma, sağlık, eğitim bakımından ilkel ve insani olmayan koşullarda de-

vam ediyor. Yaşamları belirsizlikle çevrili. Filistinli mülteciler sürüldüklerinde evlerinin anahtarlarını yanlarına aldılar ve bu anahtarlarla birlikte şehirlerine, köylerine, mülklerine ve evlerine geri dönme umutlarını her zaman yanlarında taşıdılar. Bekle-yiş uzayınca, yaşama koşulları; insani, ekonomik ve sosyal acı-lar yoğunlaşınca, mülteciler geri dönüş hakkı için örgütlenerek mücadele etmeye başladılar. Bu mücadele, 1965'te çağdaş Filis-tin devrimi patlak verene kadar burada sayamayacağımız pek çok biçim altında yürütüldü. Filistin devriminin, savaşçılarını ve kahramanlarını hep bu kamplarda yetiştirdiğini söylersek abart-mış olmayız.

Devrim olgunlaştığında, kamplar onun en büyük dayanağı ve kaynağı idi. Filistin kampları, silahlı yurtsever direnişi bağı-rına bastı ve on yıllar boyunca inanılmaz bedeller ödedi. Bu çok nesnel bir gerçekliktir, tartışılacak, üzerinden atlanabilecek ya da yok sayılabilecek bir durum değildir. Bu gerçeğe dayanarak, tüm bu on yıllar boyunca Filistin mülteci kampları Siyonist varlığın sürekli hedefi oldu, pek çok Arap rejimi ile Amerika ve Avrupa ülkeleri politik dalaverelerle onların anavatanlarına dönüş hakla-rını reddetmek için bu kampları başka yerlere taşımak hedefini güttü.

Politik düzeyde, Siyonist, Amerikan ve Avrupalı çevreler Filistinli mültecileri başka yerlerde konumlandırmak için düzi-nelerce plan önerdiler. Ancak tüm bu planlar, bütün göz boyama çabalarına karşın Filistinlileri kendi evlerine ve mülklerine dön-me hakkından feragat etmeleri için kandıramadı. Tam tersine, Filistinliler, günlük yaşamda karşılaştıkları tüm zorluklara karşın anavatanlarına geri dönüş haklarına sıkıca sarıldılar. Filistin dev-rimi patlak vermeden önce, Filistin mülteci kampları pek çok baskıcı, terörist eyleme tanıklık etti. Arap polisinin ve güvenlik örgütlerinin gerçekleştirdiği pek çok tutuklama furyası yaşandı. Bu baskının amacı Filistinlilerin politik aktivitesini sınırlandır-maktı. Devrimin patlak vermesinin ardından, Sabra ve Şatil-

la'da, Cenin'de ve Tell el-Zaatar'da⁽⁵⁾ olduğu gibi kamplar direk olarak hedef seçildi, acımasız askeri operasyonlar düzenlendi, kuşatma ve çevreleme operasyonları gerçekleştirildi. Filistin kamplarının maruz kaldığı mezalim üzerine anılarımızdan ciltlerce kitap yazılabilir.

Yine de, tüm acımıza karşın, Filistin kampları Filistin devrimine savaşçı akışı ve Siyonist düşmana karşı mücadelenin sürdürülmesi için temel kaynak olarak kaldılar. Bana göre, kampların Siyonist düşman, Arap ve yabancı güvenlik güçleri tarafından temel hedef olarak seçilmesinin nedeni burada yatar.

Ek olarak, Filistin mülteci kampları çağımızın en büyük ve en açık trajedisini temsil eder. Filistin halkının elli yılı aşkın süredir yaşadığı trajediyi... Siyonistler ve Batılı sömürgeciler için bu örnekten kurtulmaya çalışmaları, İsrail'in kendi varlığına saldırı olarak değerlendirdiği ve kategorik olarak reddettiği geri dönüş hakkı için mücadelenin en önemli nedeninden kurtulmaya çalışmaları hiç de şaşırtıcı değildir.

Burada, Filistinli mültecilerin zorla sökülüp atıldıkları evlerine, köylerine geri dönme hakkını reddetmek konusunda bir İsrail konsensüsünün olduğunu belirtmek oldukça önemlidir. Ayrıca, BM'nin 194 Sayılı kararının⁽⁶⁾ uygulanmaması konusunda da bir konsensüs vardır. Bu konsensüs pek çok politik parti ve harekette, sağcı, solcu ve merkezi kanattaki pek çok politik eğilimdeki sivil ve kamu kuruluşunu ve hatta barış hareketlerinde bile vardır.

Mülteci kampları, geri dönüş hakkı olanların pratik ve aşikar bir gerçek olarak Filistin ulusal sebatkarlığının ve şehit sa-

(5) Lübnan iç savaşı döneminde (1975) Falanjistlerin Filistin mücadelesini tasfiye etmek için başlattıkları saldırılar, Tell el-Zaatar'da korkunç bir katliama dönüştü. 17 ay boyunca kuşatma altında kalan kentte, 1300 Filistinli şehit düştü. Katliamların, bombalamaların yanı sıra açlık ve susuzlukla da mücadele etmek zorunda olan kent, Ağustos 1976'da teslim olmak zorunda kaldı. (ç.n.)

(6) BM'nin 194 sayılı kararın, İsrail'in göçe zorladığı bütün Filistinlilerin geri dönüş hakkını savunur, geri dönmeyi istemeyenlere de tazminat ödenmesini öngörür. (ç.n.)

vaşçıların, devrimin tüm güçlerinin sürekli biçimde üretildiği kaleler olduğu için bu kamplar mücadelenin her aşamasında düşmanın hedefi oldu. Filistinlileri Filistin dışına atmak için oluşturulan tüm politik, toplumsal projenin ve Filistin ulusal haklarının meşruluğunu reddetmek isteyenlerin hedefi oldu.

Filistinlilerin geri dönüş hakkı, özellikle Madrid Konferansı'nın ve Oslo Antlaşması'nın ardından yeni bir düzeye geldi. Anlaşmaların pratik karşılıkları ve düşmanın çok yönlü eylem ve değişikliklerin sonucunda, Filistinliler arasında onların geri dönüş hakkının yok sayıldığı ve bu hak yerine onları başka yerlerde konumlandırmak için politik çözümler önerildi, anavatanlarına geri dönüşlerinin sağlanması yerine tazminat ödenmesi gibi tartışmalar yapıldı. Oysa uluslararası anlaşmalarla, insan hakları sözleşmesi gibi pek çok belge ve uluslararası konvansiyon ile tanınan bu hak başkasına devredilemez kolektif ve bireysel bir haktır.

Siyonist, Amerikan ve Avrupalı çevrelerin, "Filistin toprak-sız bir halk için haksız bir topraktır" Siyonist yalanını somutla-yabilmek amacıyla BM'nin 194 Sayılı kararı ve zorla sürülen, et-nik temizliğe maruz bırakılan, evlerinden, topraklarında, kentle-rinden ve köylerinden sökülüp alınan Filistinlilerin haklarını ta-nıyan herhangi bir çözümü reddetme şevklerinin arttığı görülü-yor. Siyonistler ve onların Batılı destekçileri mültecileri başka alanlara yerleştirebilmek, yani onları bir kez daha sürmek için sürekli yeni projeler üretiyor. Bu dış elementler, 194 sayılı kara-rın parçalı ve yanlış kavranışını (geri dönüş ve tazminat noktala-rını) genelleştirmek istiyorlar.

Bu Amerikan, Avrupa ve İsrail planlarını güçlendirmeye ça-lışan sesler duyuyoruz. Bu sesler, parçalı çözümler öneren ve özünde geri dönüş hakkında feragat etmek isteyen Filistinli gö-revlilerden çıkıyor üstelik. Bu seslerin azınlıkta kalmasına ve kitlelerden izole olmasına karşılık Filistin karar mekanizmaları-nın biçareliğini ortaya koyuyor.

Kesin olarak, bu hareketlerle mücadele ve uluslararası görüşü etkileme, ulusal mücadelenin güçlendirilmesi, 1948 ya da 1967'de işgal edilen topraklarda yaşayan ya da tamamen yurtdışına yayılmış bulunan Filistinli mültecilerin örgütlenmesi çabalarının yerine ikame edilemez. Geri dönüş hakkını yok saymaya çalışan tüm çabaların manevra alanını daraltmak için buralarda geri dönüş hakkını savunan kitle hareketlerini geliştirmek gerekmektedir. Her nerede yaşarlarsa yaşasınlar, Filistinliler geri dönüş hakkının yasal, kutsal ve mümkün olduğunu dile getiren komiteler, örgütler, topluluklar kurmalıdırlar. Burada, geri dönüş hakkı için önemli bir mücadele yürüten Filistin Geri Dönüş Merkezi'ni coşkuyla karşıladığımı belirtmemeye izin verin.⁽⁷⁾

Tüm bu halk örgütlerinin ve komitelerinin çalışmalarında bir bütünlük yakalayabilmeleri için Filistin politik partilerinin ve örgütlerinin çalışmalarını desteklemelerinin gerektiğini de ifade etmek gerekiyor.

Örgütlerin, partilerin, komitelerin ve kurumların politik, enformasyonel, kitlesel ve militan eylemleri yükseltme ve kendi saflarını örgütleyebilme yetenekleri geliştirdikleri ölçüde Filistinlileri Filistin dışına yerleştirme projeleri ya da moda deyimiyse onları yerleşim bölgelerinde karantina altına alma projeleri çerçevesinde geri dönüş hakkını yok saymaya çalışanların çabalarını boşa çıkarabiliriz.

Bu konuda, geri dönüş hakkını savunanların birliğinin önemini vurgulamak istiyorum. Halkımızın bulunduğu tüm alanlarda geri dönüş hakkını savunmak için tek bir hareketin çatısı altında birleşmeliler, böylece bu hareketin her bir bileşeni diğeri ile harmonik olarak çalışan bir orkestra gibi işleyebilir.

(7) Oslo Antlaşması, El-Fetih'in uluslararası düzeyde geri dönüş hakkı üzerinden taviz verme politikasını gütmesi karşısında, bu meşru hakkın korunması ve elde edilmesi için FHKC'nin çağırısı ile Filistinli mülteciler, El-Awda (Geri Dönüş) Komiteleri ve onlara bağlı örgütlerde mücadele etmeye başladılar. (ç.n.)

Bu örgütlenme çalışmasının, spesifik örgütsel biçimlerinin nihai görüntüsü üzerine söz söylemek için erken olmasına rağmen, halkımızın bu temel ve haklı sorununa hizmet edecek en iyi ve en etkili araçları yaratacağına eminim.

Özet olarak; komitelerin, eylemlerin Filistin ulusal mücadelesinde geri dönüş hakkı bakımından çok önemli bir dönüm noktası olduğunu ifade etmeme izin verin. Kişisel olarak bu çabalara çok değer biçiyorum. Tüm bu çabaların içinde gerçek bir uyanışın nüvelerini görüyorum. Bu örgütlenme çabalarının sürekliliği için daha büyük bir azimle çalışılmalı ki, Filistin halkının kesinlikle ret edeceği hileler kullanarak geri dönüş hakkını gasp etmeye çalışan düşmanca çabaları yenilgiye uğratabilelim.

Çok zor ve üzüntü dolu koşullardan geçiyoruz. Ancak Filistin halkı, önderleri, kadroları, aydınları, akademisyenleri ve tüm halk örgütleri ile bu koşulların üstesinden gelebilecek, mücadelesine devam ederek kutsal haklarını kazanabilecek bir kapasiteye sahiptir. Öyleyse, zafere doğru ilerleyelim!

ULUSAL ARAP İSLAMİ DİRENİŞ CEPHESİ

*Milli Arap Hareketi'nin ve FHKC'nin kurucusu
Dr. George Habaş'ın, FHKC'nin 38., Birinci
İntifada'nın 18. yılında yayımladığı mesajdır.*

*Filistin'in mücadelecı halkına,
Şanlı Arap kitlelerine,
Erkek ve kadın yoldaşlara,*

Bu mesaja ilk olarak, Filistin Direniş Yurtseverleri ve İntifada için Ulusal Eylem Komiteleri'ne saygılarımı belirterek başlamak istiyorum. Ardından Gazze Şeridi'ndeki, Kudüs'teki, Beytüllahim'deki, Ramallah'taki, Cenin'deki, Nablus'taki, Hebron'daki ve Batı Şeria'daki tüm kentlerde, kamplarda yaşayan halkımıza saygılarımı ve selamlarımı göndermek istiyorum. Ayırıcılık duvarını inşa etmek için topraklarımıza el koyan Siyonist işgale karşı her gün yalnızca çıplak bedenleri ile karşı koynlara en içten selam ve saygılarımı gönderiyorum. İntifada ve direniş şehitlerine en içten selamlarımı gönderiyorum. Şehitleri-

mizin ailelerine ve çocuklarına en derin saygılarımı gönderiyorum. İsrail işgalcilerinin hapishanelerinde tutsak edilen tüm kardeşlerime, sebatkar lider FHKC Genel Sekreteri yoldaş Ahmet Sa'adat'a, FHKC Genel Sekreter vekili lider Abdul Rahim Malluh'a, yoldaşlarına, kardeşim Marwan el-Barghouti'ye⁽¹⁾ ve Hasan Yusuf'a⁽²⁾, mücadeleci Samir Kintar'a⁽³⁾ ve yoldaşlarına, Siyonist hapishanelerdeki tüm Arap tutsaklara selamlarımı gönderiyorum. Yeniden, Irak'ta, Lübnan'da, Suriye'de, Mısır'da ve tüm Arap ülkelerinde direnenlere, mücadele edenlere selam ve saygılarımı gönderiyorum.

FHKC'nin bu onurlu yıl dönümünde, Cephe'nin genel sekreteri Ahmet Sa'adat'ın, vekili yoldaş Abdul Rahim Malluh ve pek çok FHKC kadrosunun ulusal sorun¹ karşısındaki baş eğmez tutumları nedeniyle halen tutuklu bulunmasına ek olarak, Arap topraklarında ve Filistin sorununda zorlu koşullara tanıklık ediyoruz.

Bu vesile ile söylemeliyim; ne mutlu ki, FHKC, direnişine büyük bir kararlılıkla devam ederek, İsrail hapishanelerinde tutsak bulunan yoldaşları ile çarpıcı bir dayanışma örneği gösteriyor. Ne mutlu ki, Filistin topraklarındaki yoldaşlar, Şehit Abu Ali Mustafa Tugayları⁽⁴⁾ Gazze Şeridi'nde ve Batı Şeria'nın kentlerinde, köylerinde ve kamplarında mücadelelerini sürdürüyor.

Bu onurlu yıl dönümünde, geçen yıl dönümünden bu yana çizgimizi değerlendirmeliyiz. Bu yıl içinde aziz vatanımız ve tüm Arap topraklarında pek çok politik gelişme yaşanmış olsa

(1) El-Fetih milletvekilleri Mervan Barguti ve Hüsam Kader de, FHKC milletvekili Ahmad Sa'adat gibi İsrail'in elinde tutsak. (ç.n.)

(2) Şeyh Hasan Yusuf, İsrail'in tutsak aldığı Hamas milletvekillerinden ve liderlerinden biridir. (ç.n.)

(3) Samir Kintar, İsrail hapishanelerinde en uzun süre kalan Lübnanlı tutsaktır. 30'u yılı aşkındır tutsak bulunuyor. Hizbullah'ın 2006'da esir aldığı iki İsrail askerleri karşısında serbest bırakılmasını istediği tutsaklardan biridir. (ç.n.)

(4) FHKC'nin silahlı kanadı. Tugay, ismini, İsrail tarafından katledilen FHKC Genel Sekreteri Ebu Ali Mustafa'dan almaktadır. (ç.n.)

da, Filistin'in iç durumunu tartışacak olursak, şunu sormalıyız: Ne başarıldı?

Siyonist işgalin Gazze'den geri çekilmesi⁽⁵⁾ ve yerleşimcilerin yerinin değiştirilmesi ile direniş ve intifadanın getirisi olan önemli bir başarı elde edildi. Direniş ve onun eylemleri olmasaydı, geri çekilme evet olacaktı, ama böylesi bir ulusal başarı Gazze'yi büyük bir hapis haneye çevirecek olan İsrail baskı araçları ile gölgelenmiş olacaktı. Bu tavır, sınırlar, geçişler, hava geçişleri ve deniz ulaşımı üzerinde Siyonist kontrolü korumayı hedefleyen Şaron Planı'nın amaçlarından biridir. Bu durum, direnişi, özgürlük ve bağımsızlık için tek yol olarak gerekli kılmaktadır.

Bu suretle, Filistin topraklarının duvarlarla kantonlara bölünmesi ve Gazze'yi ihtilaf dışı bırakmak kadar Batı Şeria'yı Gazze Şeridi'den ayırma üzerine oturan İsrail Stratejisi iyice anlaşıldı. Bu politika, Filistin topraklarını iyice çiğneyerek daha fazla parçasını işgal etmeyi, Ayrımcılık Duvarı'nın inşasına devam ederek, bu duvarla Filistin Devleti'nin başkenti Kudüs'ü Batı Şeria'nın diğer kısmından tecrit etmeyi, Filistin Ulusal Bağımsız Devleti'nin kuruluşunu önlemeyi ve Filistin Bağımsız Devleti'nin temellerinin inşa edilmesinin önüne geçmeyi amaçlamaktadır.

Böylece, diyebiliriz ki, ortada Amerikan yönetimi tarafından desteklenen bir İsrail stratejisi vardır. Ve yeniden sorabiliriz: Mücadelemizi onun temellerine oturtabileceğimiz bir Filistin Stratejisi var mıdır? Bilinen "Filistin değişmezler/vazgeçilmez-

(5) İsrail, Intifada yüzünden 2005'de Gazze'den geri çekilmek zorunda kaldı. Ancak çekilken, Gazze'yi bir açık hapis haneye dönüştürdü. Filistin intifadası, bu kez de "geri çekilme" oyunu ile tasfiye edilmek istendi. "Geri çekilme" adı altında sahneye konulan oyunun esası, İsrail ordusu ve Yahudi yerleşimcilerin, 38 yıllık işgalinin ardından, Gazze'nin tamamından ve Batı Şeria'daki dört yerleşim biriminden geri çekilmesine dayanıyor. Emperyalist-Siyonist ittifakın böyle bir oyun sergilemeye ihtiyaç duyması bile, Filistin ulusal kurtuluş mücadelesi bakımından bir kazanıma işaret eder. Gazze'den geri çekilme, Filistin halkının ödediği bedellerle kıyaslandığında devde kulak kalsa da, Siyonizm'in ideolojik dokusunu ve politik iç dengelerini bozucu bir rol oynamaktadır. Zira, Siyonizm'in görüş açısından bakıldığında, Filistin toprakları "Samioğulları"na "vaat edilmiş"tir ve "kutsal topraklar"ın her karışından verilmiş taviz, dolaysız biçimde ihanettir. Bu nedenle 'Beyrut Kasabı' Şaron'un bile daha "sağ"ında kalan Siyonistler, onu hain ilan etmekte gecikmedi." (ç.n.)

ler”imizi -sürgün edilen Filistinli mültecilerin topraklarına dönme hakları, Filistin Devleti’nin başkenti olarak Kudüs, Gazze ve Batı Şeria’daki yerleşimcilerin tahliyesi ve yer değiştirmesi-içermesi gereken bir Filistin stratejisinden söz edebilir miyiz?

Ayrımcılık Duvarı’nın inşası gasp etme ve yerleşme planının devamı anlamına gelmektedir. Tüm dünya tarafından kınanan Duvar, Filistin Devleti’nin temellerini ve bileşenlerini parçalamak ve intifada ile ortaya çıkan gerçek bağımsızlık, anlamlı özgürlük sloganının içini boşaltmak amaçlıdır.

Bu nedenle, İsrail içindeki partilerin kendi aralarındaki çelişkilere rağmen, Siyonist düşman, daha fazla toprağı yutmaya ve halkımızı baskı altında tutmaya devam ediyor. Sonuç olarak, bu partiler, özlerinde “Siyonist değişmezler/vazgeçilmezler”e sonuna kadar bağlıdır. Bu tarz çelişkiler üzerinden oynamaya çalışmak ve İsrail politik hükümlerinde bir değişiklik olmasını beklemek çok büyük bir yanıltır.

Arap sorununa ilişkin düşündüğümüzde... Arap topraklarını ve Arap zenginliklerini kontrol etmek ve hegemonyası altına almak için düzenlemelere girişen Amerikan stratejisinin varlığı ile, tehlikeler öncekinden çok daha büyük bir hızla yayılıyor. Bu strateji, Irak’taki Amerikan işgalinin ardından giderek hızlandı. Bu stratejinin halkalarının Lübnan üzerindeki Amerika etkisi ve Lübnan’a uluslararası bir manda empoze etme çabaları ile nasıl bağlantı içerisinde olduğuna dikkat etmeliyiz. Amerika ve diğer uluslararası güçler, 1559 No’lu karara⁽⁶⁾ ilişkin ikinci çatırdamanın meydana gelmesi için çabalamaktadır. Filistin kamplarının silahsızlandırılmaları söylentileri ve Lübnan’ın İslami direnişine saldırılması ile Amerikan-Siyonist kamp, Filistinlileri yok etmeyi ve Arap akciğerlerini parçalamayı hedefliyor.

Diğer taraftan, Amerikan stratejisi, Suriye üzerine daha fazla baskı uygulayarak, ekonomik yaptırımlar getirerek, Suriye’nin

(6) BM’nin 1559 sayılı karar, Lübnan’da Lübnan hükümeti dışında hiçbir askeri gücün bulunmamasını öngörüyor. (ç.n.)

ulusal duruşunu bozmayı amaçlıyor. Suriye, Arap Dünyası'nda katı ulusal duruşu temsil eder. Tüm bu gelişmeler, resmi Arap (rejimlerinin) çözülmesi ve Siyonist varlıkla ilişkilerin 'normalizasyonu'na doğru Arap yürüyüşü ile yan yana oluyor. Amerikan yönetiminin planları ve Arap Dünyası için oluşturduğu strateji başarılı olacak mı?

Bu sorunun yanıtı, Mısır'da ve diğer tüm Arap ülkelerinde halk hareketlerinin baş göstermesi kadar Irak, Filistin, Lübnan ve Suriye'deki direnişin geleceğinde gizlidir. Irak direnişi hepimize büyük bir umut verdi. Kendi topraklarında büyük başarılar elde etti. Ayrıca, Vietnam'dan sonra Amerika bakımından yeni bir yenilgi olarak tarihe geçti. Irak direnişinin Amerikan işgal güçleri üzerindeki etkisine bakın! Amerikan ve dünya kamuoyunun Amerikan yönetiminin savaş planına ve Irak işgaline muhalefet eden güçlü seslerine bakın.

Lübnan'da Hizbullah tarafından önderliği yapılan İslami direnişe bakalım: Bu direniş, Lübnan'a düzenlenecek bütün komplo-lara karşı durmaya hazırdır. Böylesi bir direniş, Lübnan'ın işgal altındaki diğer parçalarını (Şaba Çiftlikleri) da kurtarma yetisini gösterebilir.

Filistin'de ise halkımız, özgürlüğüne ve bağımsızlığına kavuşana, başkenti Kudüs olan Bağımsız Filistin Devleti'ni kurana kadar cesur direnişine gönülden bağlıdır. Amerikan Siyonist strateji, Filistin'de direnişi yok etmek için çabalarken; Suriye, Amerikan baskılarına ve yaptırımlarına karşın Golan Tepeleri'ni⁽⁷⁾ Siyonist işgalden kurtarmak konusunda katı ulusal duruşunu terk etmiyor.

Bu gerçeklerle yüzleştığımızda, kendimizi Amerikan Siyonist planla mücadelenin ikinci raundunda buluyoruz.

(7) Golan Tepeleri, Suriye'nin güneybatı ucundaki tepelik bölgedir. Golan Platosu olarak da bilinen bölge İsrail, Lübnan, Ürdün sınırındadır. Golan Tepeleri, 1967'de, Altı Gün Savaşı sırasında İsrail'in askeri işgali altına girmiştir. 1981'de İsrail, Golan'ın işgal ettiği bö-lümlerini tek yanlı olarak ilhak etmiştir. (ç.n.)

FHKC'nin 38. Kuruluş yıl dönümünde, aşağıdakileri teyit ederiz:

a) Siyonist işgal ile mücadele eden direniş seçeneğinin meşru kabul edilmesi.

b) FKÖ kurumlarını aktive ederek Demokratik Diyalog ilkelerini onaylayanın; Demokrasi ve Reform Programı temellerine dayanan özgür ve tarafsız seçimlerin gerçekleştirilmesi için çalışma ve yozlaşma ile mücadele. Özgürlük ve bağımsızlık kavramlarında derinleşmenin sağlanması.

c) İntifadanın halkçı karakterine dönmek ve topraklarımızın daha çok parçasını ele geçirmeyi ve Batı Şeria ile Kudüs'ü ayırmayı hedefleyen Ayrımcılık Duvarı'nın inşasını engellemek için ulusal ve kitlesel eylemlerin yaygınlaşmasını sağlamak.

d) Duvar'ın yıkılması için dünya çapında çabaların geliştirilmesini sağlamak, özellikle Lahey Uluslararası Mahkemesi Karar ve Konvansiyonu'nda alınan duvarın yasadışı olduğu ve yıkılması gerektiğine dair karar üzerinden dünya kamuoyunu, küreselleşme karşıtı hareketleri, Filistin mücadelesini destekleyen ve her türlü apartheid ile ırkçı ayrımcılık kadar Ayrımcılık Duvarı'nın da inşasına karşı çıkan dayanışma güçlerini harekete geçirmek.

e) 1948'te işgal edilen topraklarda bulunan ve Siyonist ırkçılıkla her an yüz yüze gelen halkımızı ve mücadelelerini desteklemek, onların Gazze ve Batı Şeria'daki kardeşleri ile dayanışmasını örnek almak. Bu dayanışma, dünyanın dört bir yanındaki Filistinlilerin nasıl birlik içerisinde davrandığına ve bölünemeyeceklerine dair önemli bir veri olacaktır.

f) Bölgenin bu çetin şartları altında, kriz koşullarında Arap ulusal söylemini yenileyerek sorunlara çözümler oluşturmak, dönemsel hedefler belirlemek ve İslami Aydınlanma Hareketi ile koordinasyon içerisinde Ulusal Arap İslami Direniş Cephesi'nin oluşturulması üzerine düşünmek, Arap Kurtuluş Hareketi'nin krizi koşullarında ayakta kalmak ve sağlam durabilmek için ge-

rekli olan adımlardır. Tüm bunlar, bölgede bir Amerikan Siyonist planının hegemonyasının kurulması çabalarına karşı direniş cephesini kristalize edecektir. Ayrıca, Filistin halkını ve intifadayı destekleyen Arap parti güçleri ile koordinasyon içerisinde olmalıyız. Bu partileri, Arap ulusal hedefleri ve demokrasi için mücadele; İsrail ile ilişkilerin 'normalizasyon'una karşı çıkma mekanizmalarını geliştirmeleri konusunda zorlamalıyız.

Bu yıl dönümünde, Arap ülkelerindeki ulusal deniz fenerlerine, barış güçlerine, özellikle Latin Amerika'da mücadelemizi destekleyenlere, Avrupa ve Amerika'da Filistin halkının mücadelesiyle dayanışma gösterenlere selamlarımı gönderiyorum.

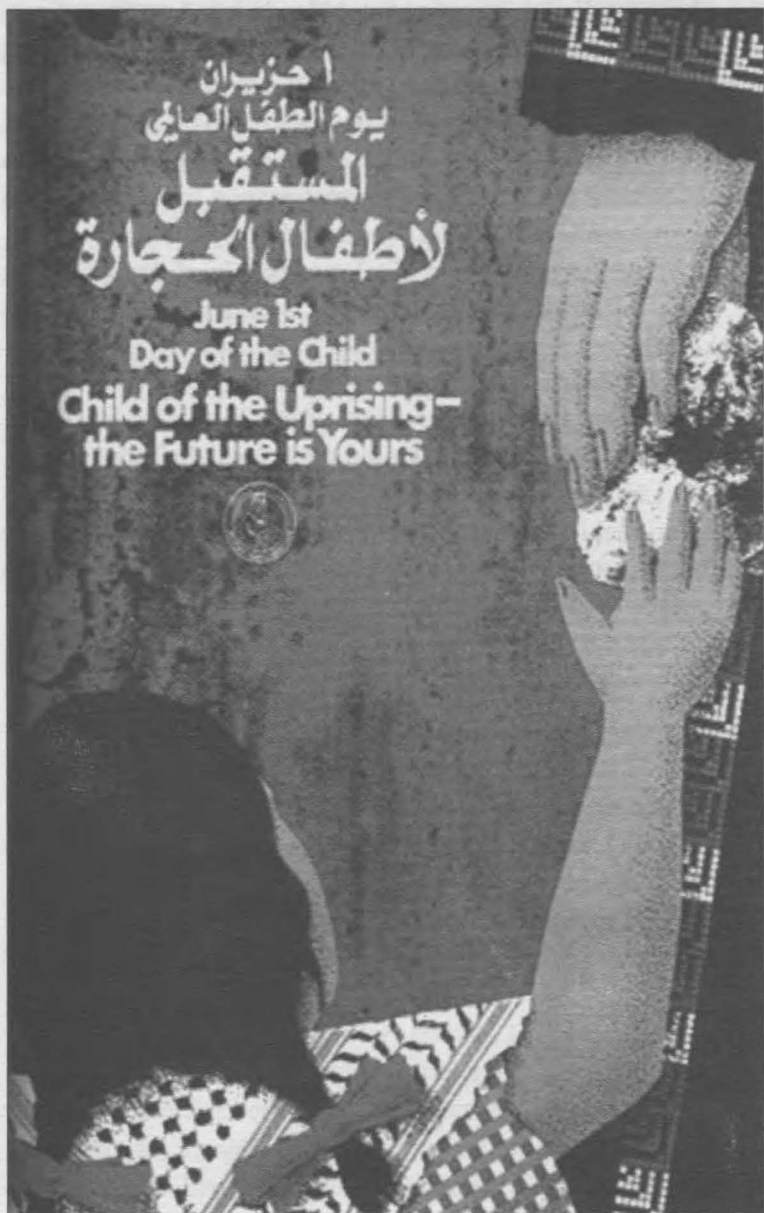
Son olarak, 1948'ten beri işgal altındaki topraklarda yaşayan halkımıza, işgal altındaki Golan'da yaşayan halkımıza ve Filistin'de, Lübnan'da, Irak'ta direnişin kahramanlarına, İsrail hapishanelerindeki -özellikle Eriha'daki- tutsaklara ve Ebu Garip ile tüm Irak Amerikan hapishanelerindeki Iraklı tutsaklara selam ve saygılarımı gönderiyorum.

Şan olsun şehitlerimize!

Zafere kadar direniş!

أحزيران
يوم الطفل العالمي
المستقبل
لأطفال الحجارة

June 1st
Day of the Child
Child of the Uprising—
the Future is Yours

EN GENİŞ ARAP HALKLARI CEPHESİNİ OLUŞTURALIM

Dr. George Habaş, 20 Temmuz 2006'da Lübnan ve Filistin direnişine destek sağlamak için en geniş Arap cephesi oluşturulması çağrısı yaptı.

Onurlu Arap ulusu kitleleri,

Lübnan'ın kardeş topraklarında cesaretle direnen savaşçılar,
Filistin halkının azimli kitleleri ve direniş kahramanları,

Bugün, çağdaş Arap ulusu tarihimizin büyük dönüm noktalarını hatırlatan tarihi bir kavşaktayız.

Arap ulusunun Batılı emperyalistler ve sömürgeci çevreler tarafından desteklenen Siyonist düşmanla mücadelesi Arap rejimlerinin tarihi hataları, suç ortaklıkları ve iktidarsızlıkları nedeniyle hiç de hak etmediği yenilgiler, acılar ve kederlerle dolu oldu. Ancak bugün, belki de ilk kez, durumun kesin olarak değişebileceği bir noktadayız. Resmi Arap rejimlerinin iktidarsızlığı ve suç ortaklığı sona erdiği için değil -ki bu suç ortaklığı ve iktidarsızlık halen aynı seviyede ve hatta daha da ölümcül bir se-

viyede- ya da uluslararası kamuoyu kendi mantık çerçevelerini bile altüst eden çifte standardından vazgeçtiği için değil; tam olarak Hizbullah'ın ve onun büyük Genel Sekreteri Hasan Nasrallah'ın liderliğindeki Lübnan direnişinin^(*) Gazze ile diğer Filistin kentlerindeki kahramanların yazdıkları destanlar nedeniyle bu noktadayız. Bu kez, onlar konuyu kendi ellerine aldılar ve yarınsamalardan kurtularak Arap ulusunu zafere taşıyacak öncü kuvvetler oldular.

Filistin ve Lübnan'da halkımızın azmi, çocukların, yaşlıların, kadınların ve gençlerin hiç durmadan akan kanı, ya bir kez daha ulusumuzun yolunu aydınlatacak ve onu ayağa kaldıracaktır, ya da ulusumuz sonu gelmeyen bir karanlığın içine gömülecektir.

Zaferin ufukta görüldüğünü ve onurumuzun/gururumuzun yeniden kazanıldığını düşündükçe duyulanıyoruz. Lübnan ve Filistin halkı, ilk kez söylem ile eylem arasındaki uçurumu kapattı. Uluslararası kamuoyunu ve düşmanı şaşkınlığa düşüren bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Söylemler, direniş cephesinin mücadelesi ve eylemleri ile gerçekleştirildi. Sloganlar kahramanca eylemlerle tarihe kazındı. Ve Siyonist düşman, sivilleri katletmek, tüm şehirlerin alt yapılarını yıkmak yönündeki iradesini dayatmaya çalışırken, şimdi uykularından oluyor.

Bu saldırılar, direnişin kararlılığını, Lübnan ve Filistin halkının azmini kıramaz.

Konu, Siyonist esirlerden çok daha ötelere sıçradı. Oysa esirler konusu; Siyonist düşmanın Amerikan yönetimi ve uluslararası güçler tarafından Lübnan direnişinin kollarını parçalamak ve böylece Lübnan'ı yenilmiş ve işbirlikçileştirilmiş resmi Arap

(*) "İkinci Lübnan Savaşı" olarak bilenen 2006'daki Lübnan direnişi, 34 gün gibi kısa bir sürede işgalci İsrail askerlerini Lübnan'ın güneyinden kovdu. Lübnan direnişi, İsrail'in yenilmezlik mitine büyük bir darbe indirdi. Savaşta, 1000'den fazla sivil Lübnanlı ve az ama belirlenemeyen sayıda Hizbullah savaşçısı, 119 İsrail askeri ve 43 İsrailli sivil öldü. İsrail Siyonizmi ve ABD emperyalizmi, Hizbullah'ın bombalanarak teslim alınamayacağını anlayınca, Birleşmiş Milletler aracılığıyla yeni bir karar aldı. 1701 Sayılı BM karar ile Kuzey Lübnan'da Hizbullah'ı kontrol altında tutmak ve birkaç bin savaşçısını silahsız bırakmak için UNIFIL adlı geniş bir uluslararası işgal gücü oluşturdular. (ç.n.)

rejimlerinin safına sürükleme, Suriye'nin direnme kapasitesini yok etme ve kabul edilemez yerleşim planlarını Filistin halkına dayatma stratejik planlarının uygulanmasını kolaylaştırma hedefleri için bir bahaneden başka bir şey değildi.

Onurlu Arap kitleleri,

Bugün hepimiz, tarihi bir ayaklanma ve direnme fırsatı ile karşı karşıyayız. Arap ulusumuzun hayati derecede önemli güçlerini desteklemek için en geniş Arap ulusal cephesini oluşturalım. Politik partiler, sendikalar, federasyonlar, demokratik kitle örgütleri, kültürel topluluklar, yurtsever bireyleri kapsayacak cepheyi, bugün Lübnan ve Filistin direnişi tarafından temsil edilen öncü kuvvetleri desteklemek için kuralım.

Arap ulusunun gizli kalmış/bastırılmış tüm enerjisinin ve yaratıcılığının patlamasına izin verelim, onurumuzu korumak için Siyonist-Amerikan tiranlığı yenmek için mümkün olan her yerde en geniş halk cephesi hareketlerini yaratalım.

Lübnan halkına ve onların kahraman yurtsever direnişine selam olsun!

Filistin halkına, azimlerine ve adanmışlıklarına selam olsun!

İşgal hapishanelerindeki tüm tutsaklara özgürlük!

Erdemli şehitlerimize şan olsun!

Zafer ve özgürlük, onun için direnen halklarındır!

الذكرى العاشرة لانطلاقة
الجبهة الشعبية
لتحرير فلسطين

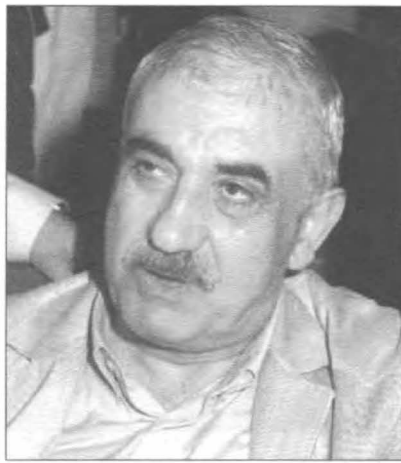
٧٧-٧٧

THE 10th
ANNIVERSARY
OF THE
FLOP

FRONT FOR THE LIBERATION
OF PALESTINE 67-77

لا للتسوية
لا للخيانة
نعم لكفاح الشعب
طويل الأمد لتحرير فلسطين

NO TO THE IMPERIALIST
SETTLEMENT.
NO TO DEFEATIST
SOLUTIONS.
YES TO PEOPLES' WAR.

ARDINDAN

FHKC: ŞAN OLSUN EL HAKİM'E

*FHKC'nin, kurucu lideri, ulusal ve
enternasyonal lider El-Hakim için yas çağrısı.*

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi, tüm Filistin halkına, Arap halklarına ve dünyanın tüm özgür halklarına FHKC'nin ve Milli Arap Hareketi'nin kurucusu ve yürüyüşünün önderi, El-Hakim, Dr. George Habaş için yasta olduğunu açıklar.

Kurucumuzun şahadeti ile, Filistin halkı ve Arap ulusu yetmiş yıl boyunca Arap ve Filistin halklarının düşmanlarına karşı mücadelede, baskı, sömürü ve haksızlık odaklarına karşı savaşta dimdik ayakta duran bir ikonunu, direnişin bir sembolünü yitirdi.

Büyük bir önderi yitirdik ancak onun fikirleri, ilkeleri ve görüş açısı yitip gitmeyecek. O, bu ilkelere, emperyalizm ve bozgunculara karşı mücadeleye cesur ve dürüst bir kararlılıkla bağlı kaldı. Tüm koşullara, tüm saldırılara karşı El-Hakim, Filistin'in kurtuluşuna, nehirden denize kadar tüm Filistin'e bağlı kaldı. Filistin bugün en asil ve en fedakar insanlarından birini yitirdi. Şan olsun El-Hakim'e!

Halkımıza, büyük liderimize ve mücadelemizin sembolüne söz veriyoruz ki; yürüyüşümüz ve mücadelemiz onun yolunda, onun yöntemleri ile, cesaretle tüm Filistin toprakları özgürleşene kadar devam edecek.

Yaşasın devrim!

Şan olsun El-Hakim'e ve tüm şehitlerimize!

***Filistin Halk Kurtuluş Cephesi
Merkez Komitesi***

FİLİSTİN HALKI, ‘BİLGE’SİNİ SONSUZLUĞA UĞURLADI

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, kurucu önderi George Habaş'ı, 28 Ocak'ta Ürdün'de sonsuzluğa uğurladı. Cenazede tek yürek, tek yumruk olan binlerce Filistinli, “Bir savaşçı gibi yaşadı ve halkı için öldü” “Barışçıl çözüme hayır, silahlı mücadeleye evet” diye haykırdı.

Binler Hakim'i bağrıma bastı

Filistin halkının tarihi ve manevi önderlerinden Dr. George Habaş, Ürdün'ün başkenti Amman'da toprağa verildi. Marksist lider için düzenlenen cenaze töreni, Ürdün Hastanesi'nde başladı, Rum Ortodoks Kilisesi'nde sürdü. Sahab mezarlığında son bulan cenaze töreninde, “Bir savaşçı gibi yaşadı ve halkı için bir savaşçı gibi öldü”, “Barışçıl çözüme hayır, silahlı mücadeleye evet” sloganları atıldı.

El-Hakim'ın (Bilge) cenazesine, Dr. Habaş'ın eşi Hilda Maysa, Filistin Ulusal İnisiyatifi Genel Sekreteri ve Enformasyon Bakanı Mustafa Marghouthi, FDKC lideri Naif Hawatme ve

El-Fetih yöneticileri katıldı. Cenazede omuz omuza veren yüzlerce kişi, Filistin ve FHKC bayrakları açtı, Habaş'ın fotoğraflarını taşıdı.

El Hakim bir devrim okuludur

FHKC Politik Büro üyesi ve Ürdün sorumlusu Dr. Maher al-Taher, cenaze töreninde yaptığı konuşmada, El Hakim'in bir devrim okulu ve altı onyıldan uzun bir süre Arap direnişinin sembolü olduğunu ifade etti. Dr. Maher al-Taher, konuşmasında, El Hakim'le yaptığı son konuşmayı da aktardı. El Hakim'in, "Son günlerde Gazze'de yaşananlara -Araplar arasındaki sınırın açılması- dikkat çekerek, bunun tüm Arap anavatanında tekrarlanması gerektiği"ni vurguladığını belirtti.

Dr. Habaş'ın eşi ve yoldaşı Hilda Maysa ise, El Hakim'in kurduğu Halk Cephesi'nin Filistin halkı ile birlikte zaferi kazanacağını belirtti. Maysa, Habaş'ın kendisini adadığı amaçlarının yoldaşları ve halkı tarafından sonuca vardırılacağını, onun her zaman inandığı gibi Arap halkının özgür olacağını ve hayalini kurduğu gibi aralarındaki tüm sınırların zamanla kalkacağını vurguladı. Meysa, Habaş'ın en büyük isteğinin, Filistin halkının birliği ve özgürlüğüne kadar direnişin sürmesi olduğunu aktardı.

Filistin sokakları Habaş'larla doldu

Öte yandan, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde ve doğduğu Lidda'da da, Habaş için pek çok sembolik cenaze töreni düzenlendi. Binlerce Filistinli, cenaze töreninde Habaş posterleri ile sokakları doldurdu, taziye evlerine akın etti. Batı Şeria'da düzenlenen sembolik cenaze töreninde konuşan Cenin Belediye Başkanı Kadrora Musa, Habaş'ın ölümü ile Filistin ulusal birliğinin temel direklerinden birini kaybettiğini söyledi. Filistin Ulusal ve İslami Güçler adına konuşan Amir As-Sa'adi ise, Filistinli güçlerin, Filistin'in ulusal hedeflerine ulaşması için Habaş'ın yolunu izleyeceği sözünü verdi. Lübnan, Suriye ve Ür-

dün'de de sembolik cenaze törenleri düzenlendi.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, dünyanın değişik yerlerinden ilerici, yurtsever, devrimci, sosyalist yüzlerce örgüt ve partiden başsağlığı mesajları aldı. FHKC'ye ayrıca, yüzlerce demokratik kitle örgütünden de başsağlığı mesajları ulaştı.

الحرية للرفيق القائد
أحمد سعدات

أمين عام اللجنة الشعبية
لتهريب فلسطين
ورفاقه المناضلين

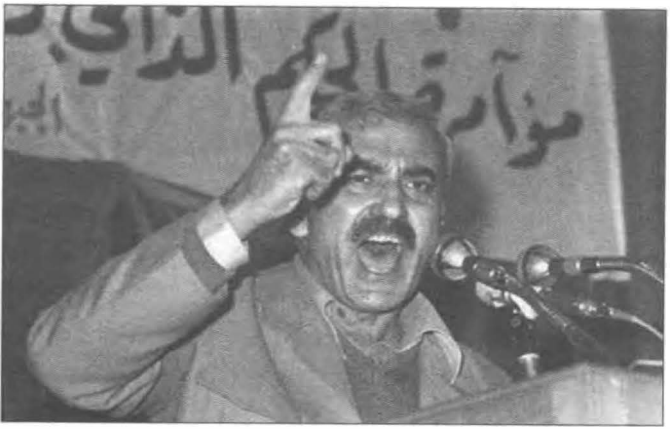
الحرية للمعتقلين السياسيين

الحرية
للأمين العام
لتهريب فلسطين

للجنة الشعبية

YOLU YOLUMUZDUR

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin tutsak Genel Sekreteri Ahmet Sa'adat'ın, El-Hakim'in vefatının 40. günü dolayısıyla Ramallah Ortakulu'nda FHKC El-Hakim'i Anma Ulusal Komitesi tarafından düzenlenen anmaya gönderdiği mesajın kısaltılmış halidir.

El-Hakim, her koşulda yaşayacak ve gelişecek devrimci bir okul inşa etti. El-Hakim, düşünceyi politikanın bir yöntemi olarak kullandı, örgütü de kendi başına bir amaç olarak değil, hedeflerine ulaşmak için bir araç olarak gördü. O, liderliği, çıkar sağlamak için korunacak bir koltuk olarak değil, kitlelere bağlılığın bedelinin ödeneceği, adanmışlığın ve sürekli kişisel yarar gözetmeksizin halkına yardımcı olmaya çalışmanın bir yeri olarak gördü. El-Hakim kendisi de dahil olmak üzere liderliğinin kanının sürekli yenilenmesi için mücadele etti ve halkımıza, ulu-

sumuza son nefesine kadar gerçek bir liderin nasıl olması gerektiğinin örneklerini verdi. Gerçek bir lider her zaman adanmış ve bedel ödemeye hazır olmalıdır.

El-Hakim, her daim çevresindekilerin liderlik etme düzeyini, demokrasi bilinçlerini ve devrimci eylem düzeylerini yükseltmek için çalıştı. El-Hakim, parti içerisindeki çelişki ve tartışmalar üzerine her zaman düşündü. Devrimi, doğal bir fenomen ve ilerlemenin temel kaynağı olarak gördü. “Devrim, kendi ana yolunda, insanlar tarafından belirlenecek bir süreçtir. Ve düşman ile temel çelişki, devrim yolunda tüm diğer çelişkilere baskın gelir.”

El-Hakim, Filistin felaketinin ortasında yaşayan bir liderdi. Ve ayrıca geri bırakılmış Arap kitlelerinin arasında yaşıyordu. O kitlelere hep bağlı kaldı. El-Hakim, hem Filistin, hem de Arap halkları için devrimin bilinci oldu. El-Hakim, her zaman demirden bir azimle halkımızın kurtuluş, birlik; toplumsal gelişim ve demokrasi taleplerini yükseltti. Ve bu talepleri yükseltirken vefat etti. Zafere inancını hiçbir zaman yitirmedi. Devrimci değişimin kazanımlarına ve onun kısa/uzun dönemli hedeflerine ulaşılmasının eli kulağında olduğuna inanarak, kitelere öğretmenlik yaparken, onlardan öğrenmeyi de bildi.

El-Hakim, sağlam ilkelerle silahlanmıştı. Düşmanın lehine gerçekleşen uluslararası değişiklikler onu yenilgiye uğratamadı. Sağlam bir duruşun gerekliliğine inanırdı ve sorumsuz her türlü eğilime karşı direnirdi.

Onun yolundan devam etmek; onun devrimci okulunun prensipleri ile silahlanmak ve onu geliştirmek için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Böylece Cephe, her zaman geri bırakılmış Filistin halkının hedeflerinin azimli ve sağlam bir savunucusu olacaktır. Filistin demokratik devleti kurulana kadar, yolu, yolumuzdur.

KENDİ HİKAYEMİZİ KENDİMİZ ANLATMALIYIZ

FHKC yöneticileri Halil Maqdesi ve Ray-ya Amin'in, ABD ve İsrail medyasının El-Hakim'in ölümü üzerinden yaptıkları değerlendirmelerin bir eleştirisidir.

"Bir Filistinli olarak El-Hakim, benim için devrimin bilincini temsil etmektedir." (Filistinli bir işçi).

Milli Arap Hareketi ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi kurucusu El-Hakim yoldaşın, Dr. George Habaş'ın ölümünün, ABD işbirlikçi medyasında, New York Times, Washington Post ve diğer ABD ana akım gazetelerinin manşetlerine "terörizmin mima-

n”nın ölümü biçiminde taşınması, hiç de şaşırtıcı değildi. Aynı zamanda CNN, Fox ya da MSNBC gibi televizyon haber ağlarının da Siyonist bakış açısıyla El-Hakim’in yaşamını ve kendisini de tehlike, düşman ve tam bir “terörist” olarak anlatan yorumcuları ekranlara taşımaları da şaşırtıcı değildir.

ABD işbirlikçi medyasının bir geleneğidir bu. Nesnel ve tarafsız bir perspektifi temsil etmekten ve ABD’de yaşayan halkın çoğunluğunu temsil etmekten çok uzak olan ana akım ABD medyası, ABD imparatorluğunun yönetici sınıflarının en üst kesimlerini temsil eden büyük çokuluslu şirketlerin sözcüsüdür. ABD medyası, pek çok biçimde Siyonist medyasının koruyucusu olarak hizmet vermektedir. İsrail, kendi başına medya konusunda başarılı değildir. Tüm bunlar, tek başına İsrail menşeli Siyonist medyanın gücü değildir, medyada Siyonist anlatıyı kullanan ve temel bir ABD projesi olarak İsrail’e hizmet eden daha çok Hollywood’un, haber ağlarının, haber ajanslarının gücü ve iktidarındır.

Televizyon ve radyolarda kısa haberler biçimde, basında ise görece küçük makalelerde yer alan El-Hakim’in ölümü Filistin hikayesinin, Filistin modern tarihinin, Filistin halkının ve ulusal hareketinin nasıl da “terörizme karşı savaş” bağlamında “terörizm” kavramı içerisinde sunulduğuna ve yeniden kurulduğuna/yazıldığına dair paradigmatik bir örnek oluşturunuyordu. Tüm haberler, uçak kaçırımları başlıklara taşıyarak, FHKC’nin bu uçak kaçırımlardaki rolünü vurgulayarak ve tüm bu eylemleri sanki işgalden, mülteci kamplarından, katliamlardan, mülksüzleştirmelerden ve bir ulusal kurtuluş mücadelesi bağlamından kopuk ve bağımsızmış gibi göstererek sürrealleştirdiler. El-Hakim hakkındaki neredeyse tüm hikayeler, başlıklar ve cümleler uçak kaçırımlar, bunların “terörizmin gelişmesindeki” etki ve önemleri üzerineydi. New York Times, El-Hakim’i, “Modern terörist taktiklerin İsrail ile savaşta kullanılması yollarını geliştiren Filistinli lider” olarak tanıttı. Bu hikayelerden hiçbirisi, uçak kaçırımların -

ki bu eylemlerin hiçbirinde Filistinli savaşçılar tarafından hiçbir yolcu ya da mürettebat öldürölmedi- Filistin halkının mülksüzleştirilmesi, Filistin topraklarında süre giden işgal, ne zaman başlayacağına, ne zaman duracağına ve kendi kendini ilerletmek için nasıl kullanacağına dair belirleyenleri olan bir ulusal kurtuluş hareketi karşısında tüm dünyanın duyarsızlığına ve işgali onaylayan tavırlarına karşı gerçekteştirildiğini belirtmedi.

Sömürgecilerin gözünde, El-Hakim bir terör taktisyeni olarak yaftalandı. Ancak, Filistin halkının ve sömürölen, ezilen dünya halklarının gözünde El-Hakim, pek çok başka tanımlamanın yanı sıra, Siyonizm ve sömürgecilik tarafından dayatılan teröre karşı yükseltölen kurtuluş mücadelesinin en önemli taktisyenlerinden biridir.

Gerçekte, 1960'ların sonunda ve 1970'lerin başındaki eylemlerde, yolculardan, otel misafirlerinden pek çoğu Filistin sorununa dair duyarlılıklarını ifade ettiler, Amman'da İntercontinental Otel'de bulunan bir otel müşterisi, El-Hakim'in İngilizce konuşmasının etkisine dikkat çekti. Ancak tüm bunlar, tüm bu anlatımlar, "terörizme karşı savaş" anlatıları ile değiştirilerek, Hollywood medya makinesinin televizyon ve sinema ekranlarında seri bir propaganda biçimine dönüştüröldü. Hollywood'un Siyonist hikayenin anlatımındaki önemini anlamalıyız. İsrail'in katliamlarını ve varlığını nasıl meşrulaştırmaya çalıştığını, İsrail'i nasıl kabul edilebilir kıldığını, hatta kabul edilebilir kılmanın ötesinde İsrail'in varlığının ne kadar gerekli ve yararlı olduğunu anlatmaya çalıştığını görmeliyiz.

ABD medyası, Birleşik Devletler hükümetinin politikalarını, örneğın Irak savaşı politikalarını gayet rahat eleştirebilirken, her zaman İsrail konusunda ciddi eleştiriler yapmaktan uzak durmuştur. Medya ve gazetecilik asla tarafsız olamaz; safını belirlemeyi gerektirir. Ve ABD medyası da, çok açık biçimde ABD ile İsrail arasındaki ilişkilerin kopmaz bağlarının, Siyonizm'in ve sömürgeciliğın tarafındadır.

El-Hakim'in ölümünün tartışıldığı atmosfer budur. Burada mesele Dr. Habaş değildir, ABD medyasının Filistin mücadelesini nasıl tasvir ettiğidir. Kullandıkları başlıklar; -'Bir Köktencinin Ölümü', 'Radikal Filistin Liderinin Ölümü', 'Bir Terör Taktisyeninin Ölümü'- ABD medyasının Filistin politikaları konusunda "radikal" ile "ılımlı" ayrımının kriterlerini hemen ortaya koyuyor. ABD medyası, Siyonist anlatının kabulünü ve Filistin haklarının yok edilmesini öngören Filistin "ılımlılığı"nın resmi ni sunmak için her türlü aracı kullanıyor.

El-Hakim'in "köktenci" olarak tanımlanması, gerçekliğin reddidir, gerçekliğin göz ardı edilmesi ve yok sayılmasıdır. El-Hakim, radikal bir Arap hareketi yaratıcısı Arap olarak tanımlanıyor, hem de kime karşı -İngiliz ve Siyonist sömürgeciliği- mücadele ettikleri hiç belirtilmeden. Ailesi ile Lidda'dan Lübnan'a taşındığı söyleniyor, El-Nakba ve 750 bin Filistinlinin sürgünü hiç tartışılmadan. Filistin halkının çoğunluğunun görüşü göz ardı edilerek, onun "barış süreci"ne karşı duran tam bir reddiyeci olduğu söyleniyor.

El-Hakim'in ölümünü ve hayatını anlatmanın ötesinde ABD medyası, Filistin mücadelesinin imajını zedelemek istiyor. Tüm bunlar elbette, halkımıza karşı yürütülen savaşın ortasında gerçekleşiyor. El-Hakim, Gazze'nin karanlığa gömüldüğü günlerde hayatını kaybetti. Bu yüzden, El-Hakim üzerinden anlatılanlar, yalnızca savaşın bir propagandası değil, aynı zamanda savaşın başka araçlarla; medya yolu ile yürütülmesi idi. Tüm bu hikayeler, Siyonist güçler cephede halkımıza karşı dolaysız savaşı sürdürürken, "teröre karşı savaş" stratejisinin ve halkımıza karşı işlenen suçların medya kanalıyla sürdürülmesidir. Dahası, ABD medyasının uluslararası alana her geçen gün daha da hakim hale gelmesi ile bu propaganda savaşı yalnızca ABD halkını değil, dünyanın tüm halklarının görüşünü de etkilemeyi amaçlamaktadır.

El-Hakim yaşamının anlatımları, Arap medyasında ABD medyası ile tam karşıt bir biçimde yer aldı. Hatta Avrupa ve İn-

giliz medyaları bile, daha net bir görüşle, Filistin kaynaklarına, tanımlamalarına ve perspektifine yer vererek anlattılar, El-Hakim'i. Ancak ABD imparatorluğunun yayılmacılığı ile ABD medyasının ve medya şirketlerinin dünya çapında yükselişi eşgüdümlü ilerlemektedir, bu nedenle ABD ordusunun yürüyüşü ve ABD medyasının propagandası da kol kola gitmektedir. El-Hakim'in yaşamının ve Filistin halkının mücadelesinin bir bütün "teröre karşı savaş" başlığı altında sunulması, halkların korkutulması ve Filistin mücadelesinin, tümüyle "terör" kabul edilmesini amaçlamaktadır.

ABD'de elbette bu işbirlikçi medyanın yanı sıra Arap ve Filistin topluluklarının medya kanallarını da içermek üzere savaş karşıtı, halkçı, bağımsız, ilerici medya kanalları da vardır. İnternet üzerinden yayın yapan pek çok site, El-Hakim'in yaşamını işbirlikçi medyanın sunduğunun tam tersi biçimde, halk hareketlerinin, ezilen toplulukların gözünden, El-Hakim'i halkların hakları ve onuru için mücadele eden bir savaşçı olarak anlatmışlardır. Dahası, ABD ve Siyonizm'in saldırganlığını destekleyen işbirlikçi medyaya karşı bu bağımsız medya kanalları, Filistin halkının kurtuluş mücadelesinin yanında olduklarını belirtmişler, FHKC'ye başsağlığı ve dayanışma mesajları göndermişlerdir.

İşbirlikçi medyanın haberleri "teröre karşı savaş" konseptinin üç ana konusu üzerine odaklanmıştır; İsrail'in tanınması, sözde "barış süreci" ve silahlı mücadele. Bu yüzden tekrar tekrar Filistin mücadelesinin sembollerinden biri olarak El-Hakim'i ve bir bütün Filistin sorununu, ılımlılığın reddi ve silahlı mücadelenin başlatılması ("terörizm" biçiminde adlandırarak) başlıklarda değerlendirilmiştir. ABD, Filistinlilerin, Siyonist anlatının ve topraklarımızın Siyonistlerce işgal edilmesi hakkını tanımasını, yani İsrail'in "var olma hakkı"nı tanımasını talep ettiği için, Filistin haklarından daha fazla parça koparabilmek, Filistin halkının kendini silahlı biçimde savunma hakkını ellerinden alabilmek için bir başlangıç noktası olarak kabul ettiği sözde "barış

süreci”nin devam ettirilmesini istemektedir. ABD medyası da, El-Hakim’in ABD ve İsrail’in emirlerini reddeden bir “kökten-ci” ve “terörist” olduğunu belirterek, aynı dayatmalar için mücadele etmektedir. El-Hakim anlatılırken, asla hangi partiden ya da fraksiyondan olduğu; FHKC’li mi, Hamas’lı mı olduğu, Filistin halkının hangi dini grubundan olduğu; Müslüman mı, Hristiyan mı olduğu söylenmiyor. Filistin halkının haklarına ya da Filistin ulusal mücadelesine dair hiçbir vurgu yapılmıyor.

Filistin tarihi de elbette çarpıtılıyor, yok sayılıyor ve mantık dışı bir düzlemde ele alınıyor. Dr. Habaş’ın doğduğu kasaba Lidda, Washington Post’ta kısaca “şimdi İsrail olan” diye tasvir ediliyor. Dr. Habaş’ın El-Nakba süresindeki deneyimleri, New York Times’ta, “Araplarla Yahudiler arasında yaşanan şiddet olayları” olarak aktarılıyor. 1948’te Siyonist hareketin, Filistin’in yüzde 78’ini işgali, El-Hakim’in ailesinin sürgüne yollanması ve Lidda’dan ölüm yürüyüşü, Filistin topraklarının geriye kalan yüzde 22’sinin 1967’de işgal edilmesinden hiç bahsedilmiyor. 1967’de FHKC’nin kuruluşu anlatılırken; “Yaser Arafat ile rekabetin sonucu” diyor USA Today gazetesi; 1967 Savaşının yenilgisine ve Batı Şeria ile Gazze Şeridi’nin işgaline bir yanıt olarak, FHKC’nin kurulmasından hiç bahsetmiyor.

Böylesi yaklaşımlar, İsrail basınında çok daha yüksek seviyede yürütülmektedir. Özellikle de MOSSAD’ın, İsrail gizli servisinin El-Hakim’e düzenlediği suikastların başarıya ulaşamamış olması ve El-Hakim’in geç bir yaşta ölmesine ağlamaktadırlar. İsrail’in, Filistin politik liderlerini suikastlarla katletmesi tartışılmaz bir haktır ne de olsa! Burada tek sorun, MOSSAD’ın pek çok denemeye karşın El-Hakim’i katletmeyi başaramamış olmasıdır. O kadar ki; kimi makaleler, 1948’te işgal edilen topraklarda yaşayan Filistinlilerden El-Hakim için anma ve cenaze düzenleyenleri, Filistinlilerin kendi topraklarından söküp atan ve toprakların işgali ile oluşan devlete “hainlik” etmekle suçluyorlar.

Bu hakim Siyonist anlatı, ABD’deki Yahudilerin etkisi ile

değildir; Siyonist projenin ve Arap dünyasının kontrolü için oluşturulan ABD stratejisinin merkeziliğinin kontrolünde gerçekleşmektedir. Irak savaşında olduğu gibi yeni taktiklerin, yerel güçlere dayanmak yerine doğrudan askeri işgale dayanmak gibi taktiklerin hayata geçirildiği bugünlerde, Siyonist projenin ABD için sömürgeci üs ve ileri karakol olarak vazgeçilmez bir rolü vardır. ABD medyası, bazı bireylerin görüşlerinin ötesinde, büyük askeri şirketler de dahil olmak üzere büyük şirketlerin ve ABD yönetiminin perspektifini yansıtmaktadır.

ABD'nin iktidar kanallarında yürütülecek lobi çalışmalarına duyulan ihtiyacı göstermenin ötesinde bu durum, işbirlikçi medyanın, hükümetin yüksek çıkarlarına kopmaz şekilde bağlı olduğu ve asla bu çıkarlara karşı duracak halk hareketlerine, yalnızca Filistin halk hareketine değil, Asya, Afrika, Latin Amerika ve ABD'nin kendi sınırları içindeki halk hareketlerine de açılmaya-çağını göstermektedir. Lobi çalışmalarına açık olmak yerine, böylesi güçler "ılımlı" Arapları bir araya getirmek, "teröre karşı savaş" kavramını onlara satmak, Filistin ve Arap topluluklarını korkutmak ve Siyonist anlatı ile temel Filistin haklarının gasp edilmesini kabul ettirmek için uğraşıyorlar.

ABD medyasının El-Hakim'in yaşamını ve ölümünü aktarış biçimi, ne daha iyi ne daha kötüdür, tam da beklediği gibidir. Ve bu, "teröre karşı savaş" konseptinin yalanlarını ve propaganda silahlarını daha da keskin biçimde ortaya çıkararak hepimize, kendi hikayemizi, taleplerimizi daha yüksek sesle anlatmamız, El-Hakim'in kim olduğunu yalnızca Filistin halkına değil dünyanın tüm ezilen halklarına bir kez daha hatırlatmamızın gerekliliğini ortaya koyuyor. Onun bir kurtuluş savaşçısı ve adalet için mücadelenin bir parçası olduğunu anlatarak, tarihimizin onlar tarafından "ılımlı" bir biçimde yeniden yazılmasını kabul etmeyecek, biz kendi hikayemizi anlatmalıyız. Topraklarımızda askeri işgale karşı yürütülen mücadelenin sürdüğünü, El-Hakim ruhu ile sürdürüleceğini, tüm propaganda savaşlarına karşı direnişimi-

zin süreceğini anlatmalıyız.

Filistin halkına karşı yürütölen propaganda savaşlarına benzer savaşlar, ABD içinde ve dışında ana akım medya tarafından diğer ulusal kurtuluş savaşlarına karşı da yürütöldü/yürütölüyor. Yerli halklar bugüne kadar ‘vahşi’ler olarak adlandırıldı. Örneğin El-Hakim gibi, Martin Luther King, Malcolm X, Nelson Mandela, Gandhi ve pek çok diğer lider de kendi hareketleri ABD medyasını kendi terminolojisini ve dilini değiştirmeye zorlayana kadar “köktenci”, “terörist” olarak yaftalandı. Onlar da halklarının kurtuluş mücadelesindeki konumları nedeniyle barışçı ya da silahlı mücadele savunucusu olarak etiketlendi. ABD medyasının tavrının değişmesi meselesi bir mücadele meselesidir, Filistin’de ve ABD’de yürütölecek bir mücadele meselesidir. ABD medyasının kendi perspektifini değiştirmesi, medyayı üreten tüm sistemin değişmesi demektir. Ve Filistin halkının her zaferi, ABD içerisinde geliştirilecek hareketler ve kurtuluş hareketinin gücü, böylesi bir propaganda savaşının yürütölemeyeceği zamanları garantileyecektir.

GEORGE HABAŞ'IN FİLİSTİN MÜCADELESİNE KATKILARI

As'ad AbuKhalil

Californiya Devlet Üniversitesi politik bilimler profesörü ve Kızgın Arap Haber Ajansı (Angry Arab News Service) kurucusu As'ad AbuKhalil'in, 30 Ocak 2008'de Electronic Intifada'da yayımlanan yazısıdır.

Hayatımın yarısından çoğunu ABD'de geçirdim, ancak geçen hafta yitirdiğimiz Filistin devrimcisi George Habaş üzerine New York Times'in ilk sayfadan geçtiği ölüm haberindeki "terörizm taktisyeni" biçimindeki yaftalamayı okuduğum andaki yabancılaşmayı hiçbir zaman hissetmedim. Başka türlü tanıdığınız ve büyük saygı duyduğunuz dünyanın en kibar ve alçakgönüllü insanlarından birinin terörist olarak adlandırılması karşısında siz ne hissederdiniz? Onların tanımlamalarını göz ardı mı ederdiniz? Ya da geri dönüp öldürdüğü sivil sayısı Usama Bin

Ladin'den, Pinochet'den hiç de az olmayan eski Siyonist milis lideri ve sonrasında İsrail Başbakanı İzak Rabin'in ölümünde yayımlanan övgü dolu haberlere mi bakardınız?

Ancak onlar gerçekleri değiştiremezler, Filistin tarihini çürütemezler. Benim kuşağımdan çoğu kimse George Habaş'ı tanımır ve ona büyük saygı duyar. Biz onu Tanrı ilan etmedik ya da hatasız biri olarak görmedik. Onun yozlaştırılamayan kişiliğine saygı duyduk. Karşımızda, Ürdün'den alabileceği aylık 300 dolarlık emekli maaşını reddeden bir adam var. Bir keresinde, bir grup zengin Filistinli; Filistin ve Arap devriminin sembolünün yoksulluk içinde ölmesini istemedikleri için para teklif etmişti ona. Ancak o, hatıralarını yazmasına yardımcı olacak asistanının maaşının bile fonlardan ödenmesine izin vermeyecekti.

George Habaş, Yaser Arafat'ın antitezi idi: Habaş dürüsttü, Arafat yalancı. Habaş tutarlı idi, Arafat tutarsız. Arafat kurnazdı, Habaş ilkeli. Habaş şeffaftı, Arafat sahtekar. Habaş içtendi, samimi idi; Arafat yapmacık, soytarı idi. Habaş vakur, mütevazı idi, Arafat kibirli. Habaş hoşgörülü, Arafat otoriterdi. Vesaire vesaire...

George Habaş, Nakba'dan, Filistinlilerin kendi anavatanlarından kitlesel olarak sürüldüğü 1948'de başlayan ve 1976'da solun çöküşü ve Sedatizm'in başladığı Lübnan iç savaşının ilk evresinin sonuna kadar devam eden bir çağı şekillendiren adamdı. O zamana kadar, Arap dünyasında derin bir ideolojik dönüşüm başladığında, Habaş, Arap politik sahnesinin en önemli aktörlerindendi. Arap rejimleri ondan korktu, mülteci kampları ise ona büyük saygı ve sevgi besledi. Mülteci kamplarında insanların başka hiçbir kimseyi böyle karşıladığına tanık olmadırn. Onların sevgisi gerçek ve samimi idi, çünkü Habaş'ın gerçek ve samimi olduğunu hissediyorlardı.

Eğer 20. Yüzyılın ikinci yarısı için devrimci bir sembol arıyorsak, o kesinlikle Habaş'tır. 2008'de çok tanınmıyor olabilir, ancak bugün İran'da İslam Devrimi'nin yükselişine, Arap solu-

nun İslam'ın gölgesinde kaldığına dair haberlerle ilgilenen herhangi biri onu tanıyacaktır. Habaş, çağdaş Arap tarihinin kurucularından ve Filistin politik mücadelesinin yönünü değiştiren en yetenekli isimlerden biriydi.

Sıklıkla, Habaş'ın "Hristiyan" olmasının -sanki dinci biriymiş gibi- Arafat yerine Filistin ulusal hareketinin lideri olmamasının tek nedeni olduğu söylenir. Bu görüşe asla katılmadım. Arafat'ın "yetenekleri" onu, on yıllarca iktidarda tutarken; Habaş'm samimiyeti, dürüstlüğü ve kapsayıcılığı onun neden FKÖ'ye lider olmadığını açıklar. Habaş ile tanışma şansına erişenler, onun samimiyeti ve dürüstlüğü kadar doğal tevazusu ve kendini açık biçimde ortaya koyuşundan da etkilenmiştir. Shafiq al-Hout⁽¹⁾, As-Safir'de⁽²⁾ Habaş'ın özel bir devrimci olduğunu söyledikten sonra ekler; "Habaş, aslında bir devrimci nasıl olmalıysa tam da öyledir."

George Habaş, Nakba ile şekillendi. Habaş, Filistin, Lid-da'da doğdu ve orta sınıf ailesi, binlerce başka aile gibi İzak Rabbin tarafından yönetilen Siyonist milisler tarafından zorla evlerinden sürüldü.

O sırada, Habaş, Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde (AUB) bir öğrenciydi. Ve al-'Urwah al-Wuthqah⁽³⁾ öğrenci topluluğunda Arap ulusalcı fikirlerinden zaten etkilenmiş durumdaydı. İs-rail'in kuruluşunun (aslında bunun yerine "Filistin'in yıkımı" demeliyiz; Siyonist propagandanın Batı'da Filistin ulusal emellerini bir "yıkım" eylemi olarak tanımladığı gibi) ardından yükselen intikâm duyguları ile örgütlenmek için fazla beklemedi, ki

(1) Shafiq al-Hut, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün kuruculanndandır. (ç.n.)

(2) As-Safir, tirajı on binleri bulan günlük bir Lübnan gazetesidir. (ç.n.)

(3) Al-'Urwah al-Wuthqah, Beyrut Amerikan Üniversite'nde Jamal al-Din al-Afghani ve Muhammad Abduh'un fikirlerini esas alan bir öğrenci topluluğudur. Iraklı Jamal al-din al-Afghani (1839-1897) ve öğrencisi Mısırlı Muhammed Abduh'un, Çağdaş İslâm Düşüncesi'nin oluşumunda katkılan büyüktür. Afgani ve Abduh, Müslümanların fikri yapılarını taklit bağından kurtarması ve dönemin aydınlanma dünyasının bir ürünü olan rasyonalizmden de nasibini alması gerektiğini belirtmişlerdir. (ç.n.)

bu duygu onun sonraki yıllarında da temel itkisi olacaktı. Mısırlı bir eylemci ile Lübnan ve Suriye’de küçük çaplı bombalama eylemlerine katıldı. Bazı eylemler gerçekten teröristti: Bir sinagogun bombalanmasında olduğu gibi. Habaş, Yahudi karşıtı idi, ancak bu zaman içerisinde değişecekti. Kata’ib al-Fida’ al-’Ara-bi isimli bu küçük grubun tasfiyesi, otoriteler bakımından kolay bir işti.

Habaş, bunların ardından kitle hareketinin ve kolektif eylemin gerekliliğini kavradı. AUB’deki arkadaşları ile birlikte parlak taktisyen Wadi’Haddad’ın grubuna katıldı. Haddad, eylem isteyen ve gereksiz teorik ve ideolojik tartışmalarla geçen toplantıların karşısında sabırsız biriydi. (Haddad’ın ‘her yerde, düşmanı takip edin’ sloganı, FHKC’den 1971’de ayrıştığında temel sloganı olacaktı).

Habaş ve Haddad, AUB tarih profesörü Konstantin Zurayk’ın görüş ve fikirlerinden etkilenen diğer öğrencilerle birlikte, Milli Arap Hareketi’ni kurmak üzere bir araya geldi. Bu hareket, 1948 Filistin işgalinin örgütsel ve politik yansımalarından biriydi ve Arap çağdaş politikasında tüm Arap dünyasının politik örgütlerini etkileyip tetikleyecek bir rol oynayacaktı.

AUB’dan mezun olduktan sonra Habaş ve Haddad, Ürdün’de yoksul mülteciler için bir klinik kurdular. Burada, 1956’da Kral Hüseyin’in İngiliz komutanı Glub Paşa’yı defetmesini zorlayan Arap ulusalcı hareketlere katkı sağladılar.

Habaş ve yoldaşları, Baas ile de birlik sağlamaya çalıştılar, ancak Filistin’in kurtuluşu ve “silahlı mücadele” Baas ve kurucusu Michel’Aflaq için bir öncelik olmadığından ayrıştılar.

Habaş’ın yaşamı değerlendirilirken, yanlışlar, hatalar ya da deneyim eksiklikleri de ortaya konmalı, ki bazılarının önemi ancak sonradan anlaşılabildi. Milli Arap Hareketi, Filistinlilerin Siyonist işgale karşı silahlı yanıt isteğini çok geç kavradı. Bu nokta, “kurtuluş”un politik formülasyonunda da açık değildi. “İntikam” hareketin temel sloganlarından biri olmasına karşın, poli-

tik programa neredeyse hiç yansıtılmamıştı.

Hareket ayrıca, Mısır rejiminin bir kolu olarak gelişmesi bakımından da eleştirilmeli. Nitekim Habaş, Arap ulusalcılığının sembolü ve Mısır Başkanı Cemal Abdül Nasır ile 1964'te bir araya geldi. İki adam, doğaçlama bir sohbet gerçekleştirdi. Son yıllarında Habaş, Nasır'ın ismi ne zaman anılsa, hüznülenecekti. Habaş, Arap onuruna çok önem veriyordu ve Nasır'ın Sedat ve diğer Arap yöneticilerinin aksine bu duygularını Batı ile ilişkilerde temsil ettiğini düşünüyordu. İnsan, Habaş'ın, Arap liderlerinin Başkan Bush ile dansını⁽⁴⁾ gördüğünde ne düşündüğünü merak ediyor.

Politik yanılsamalara ve mülteciler arasındaki öfkeye karşın, 1967 yenilgisinin ardından bile Habaş, Nasır ile ilişkileri koparmadı. Habaş'ın Nasır ile tek ciddi anlaşmazlığı, Nasır Arap-İsrail çelişkisini sona erdirmek için hazırlanmış ABD politik çerçevesi 1969 Roger Planı'nı⁽⁵⁾ kabul ettiğinde yaşandı.

Habaş, savaşın ardından FHKC'yi kurdu. FHKC, hızla Filistin örgütleri arasında El-Fetih'in ardından ikinci örgüt oldu ve bu konumunu Hamas'ın yükselişine, Filistin'in ve Arap politikalarının 1980'lerdeki İslamizasyonuna kadar korudu. Milli Arap Hareketi, Marksist-Leninist örgütlere dönüşümünü başarı ile sağladı ve Siyonizm'e karşı, Filistin'in kurtuluşunun gerilla savaşı ile mümkün olacağı fikrini benimsedi. FHKC, El-Fetih'ten farklı olarak politik fikirlerini ve doktrinlerini ortaya koydu ve dikkatle asker toplamaya başladı. Farklı ülkelerden genç Araplar mücadeleye katıldı, Ürdün'de ve ardından Lübnan'da kamplarda eğitim

(4) ABD Başkanı George W. Bush, 2008'deki Ortadoğu gezisinde işbirlikçi Arap rejimlerinin yöneticileri ile kılıç dansı yaptı. Bush, Pers Körfezi'nde çok sıcak biçimde karşılanırken, İsrail en az yansı sivil olmak üzere 40 Gazzeli'yi katlediyordu. (ç.n.)

(5) Birleşmiş Milletler, İsrail'in 1967'de işgal ettiği toprakları terk etmesi için karar aldı. İsrail bu karara uymayınca Filistinli gerillalar uçak kaçırma, sabotaj ve suikastlar düzenlediler. Böylece dünya kamuoyunun dikkatini çektiler. ABD emperyal

aldı. Bu, Arap gençlerinin özleminin nesnesi olarak Dubai'nin⁽⁶⁾ ortaya çıkmasından önce idi. O zamanlar, hedef Filistin'di.

FHKC, çok hızlı biçimde bölünmelerden ve sözleşme ihlallerinden payına düşeni aldı. İlki, Ahmet Cibril idi. Suriye istihbaratının bir askeri olan Cibril, Habaş 1968'de Suriye'de cezaevinde iken, kendi ayrılıkçı grubu FHKC-Genel Komutanlık'ı kurdu. Sonraki yıl, Filistinli politikacı, Habaş'ın özellikle bir kitle önderi olarak karizmasından etkilenen Naif Hawatme⁽⁷⁾ örgütten ayrıldı ve Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi'ni kurdu. Diğer küçük bölünmeler ve FDKC, bölünmeleri kendi kontrolü altında tutmak için destekleyen, kaynak sağlayan ve silahlandıran Arafat'ın desteği ve fonları olmasa idi pek uzun ömürlü olmazdı.

FHKC, Filistin'in kurtuluşunun Arap ülkelerinin, Batı'nın ve İsrail'in etkisinden sıyrılmadıkça mümkün olmayacağını söylüyordu. Vietnam örneğini değerlendiren Habaş, Arapları "Hanois"ler (Vietnam'ın başkenti) olarak adlandırıyor ve Filistin'in kurtuluşunun her Arap sermayesinden geçtiğini belirtiyordu. "Silahlı mücadele", kurtuluşa giden ana yoldu.

Bu erken safhada, FHKC, SSCB'ye bağımlı kalmadan, hatta Maoizm ile flört etmeden bağımsız bir solcu yol çizdi. Ancak, 1973 (Arap-İsrail Savaşı-ç.n) ile birlikte FHKC de Sovyet Birliği ile ittifak halindeki Arap komünist örgütlerine katıldı.

FHKC, Ürdün'de aktifti, Kara Eylül'de (ABD ve İsrail'in desteği ile Ürdün rejiminin 1970'de Filistinlilere ve Filistinli savaşçılara karşı gerçekleştirdiği katliamlar serisi) sırasında etkin bir rolü vardı. FHKC de, diğer örgütler gibi Kara Eylül sırasında

(6) Birleşik Arap Emirlikleri'nin ikinci büyük şehri, ama ülkeyi oluşturan 7 emirlik arasında ilk onun adı akla geliyor. Bütün dünya buraya, çölün ortasına sadece bir tek amaç için geliyor. Vergisiz alışveriş yapmanın keyfini yaşamak için!

(7) FHKC; Ahmet Cibril'in yönettiği 'Filistin Kurtuluş Cephesi' ve George Habaş'ın yönettiği 'Fil

Lübnan'da konumlanmaya ve Lübnan'ın politik durumu üzerinde etkin olmaya başladı.

1970'in ilk günlerinde, Habaş ve FHKC, tüm dünyada Ürdün uçaklarını kaçıracak ünlü oldu. Bu eylemlerde tüm yolcular ve mürettebat serbest bırakıldı, uçaklar ise havaya uçuruldu. Bir keresinde bir Alman uçuş görevlisi, Habaş'ın Amman'da İntercontinental Otel'de rehinelere yaptığı İngilizce konuşmanın ardından -ki kendisi de rehinelere biri idi- Filistin sorununun bir destekçisi olduğunu anlatmıştı. İlerleyen yıllarda Habaş, uçak kaçırmalar konusunda bir parça savunmacı olacaktı. Bin Ladin'in ya da Abu Nidal'in⁽⁸⁾ terörizmi ile karşılaştırılmaktan nefret ediyordu. Bu eylemin spesifik bir nedenle kısıtlı bir süre için gerçekleştirildiğini anlatacağı (İsrail başbakanı Golda Meir'in Filistinlilerin durumunu anlatmak). Ancak hiçbir adil değerlendirmeye, lehte ya da aleyhte, bu eylemlerin deneyimini yok sayamaz ya da üzerini örtemez.

Habaş, ayrıca silahlı eylemlerin Filistin'le sınırlı kalması konusundaki emirlere karşın "uluslararası eylem"lere devam etmekte ısrar eden Wadi'Haddad'la da uğraşmak zorunda kaldı. Kendi varlığını tehlikeye atmak olarak değerlendirilen bu eylemler serisinin ardından Haddad'ın FHKC üyeliği "donduruldu."

Haddad'ın İsrail ve ittifaklarına karşı eylem standartları Habaş'ınkilerden farklı idi. Habaş, politik ve askeri eylemlerde azami etik-politik standartlar uygulanması gerektiğine inanıyordu. Bu, örgütünün etik-politik standartları yok sayan eylemler gerçekleştirmediği anlamına gelmiyordu, ancak Habaş, her zaman başarılı olamasa da dostlarının ve yoldaşlarının maceracı eğilim-

(8) Abu Nidal Örgütü, 22 Kasım 1974 tarihinde Fransa, İtalya, İspanya, Avusturya'da yaşayan 200 Filistinli tarafından kurulan bir örgüttür. Örgütün lideri Abu Nidal'dır. Örgüt, 1974 yılında El-Fetih'ten ayrılarak kurulmuştur. Abu Nidal, Yaser Arafat'a suikast dahil, 90 kadar eylem gerçekleştirmiştir. İngiliz Independent Gazetesi Ortadoğu muhabiri Robert Fisk, Abu Nidal'in, bölgedeki hemen bütün istihbarat servisleri adına çalıştığını, hizmet verdiği servislerden birinin de MOSSAD olduğunu belirtiyor. (ç.n.)

lere kapılmasını engellemeye çalıştı. Uzun yıllar boyunca Haddad, sonunda örgütten sürülene kadar “FHKC’nin uluslararası eylemleri” adı altında örgütün onayı olmadan eylemler düzenledi.

George Habaş, 1972’de yazar yoldaşı Ghassan Kanafani’nin de öldürüldüğü MOSSAD suikastında ağır yaralandı. Habaş, pek çok İsrail suikastından kurtuldu. Bir seferinde İsrail, Habaş’ı taşıdığını düşündüğü bir uçağı kaçırdı (Habaş, kalkıştan yalnızca dakikalar önce uçak değiştirmişti).

1974’te Habaş, Arafat’ın iki devletli çözüm için çalıştığını kavrayınca, FHKC’nin FKÖ üyeliğini dondurdu. Habaş, halk konuşmalarında kullandığı deyimle, “Filistin’in her bir milimetre karesi”nin kurtuluşu üzerinden pazarlık yapmaya karşı Red Cephesi’nin oluşturulmasında etkin oldu. Ancak bu noktada Habaş temel bir hata yapıyordu: Cephe, Arap hükümetlerine bağlı pek çok örgütün içinde yer almıştı. Bu, Irak, Suriye ve Libya rejimlerine FHKC’yi de kapsayacak biçimde örgütleri etkileme olanağını vermişti.

Finansal sıkıntılar, örgütleri zora sokuyor ve devrimin yozlaşmasına yol açıyordu. Bu durum, El-Fetih’i çok daha önceleri, Körfez ve Suudi fonları ile vurmuştu. FHKC de bu durumdan etkilenerek zaman zaman politik bağımsızlığı konusunda uzlaşmacı oldu. Lübnan’daki eylemler de, özellikle 1975 iç savaşının ardından yaşanan patlamalı süreçle birlikte, devrimde uzlaşmalara yol açtı. Bu tabana oturmak çok kolay oldu. FHKC de, diğer Filistinli ve Lübnanlı örgütler gibi savaş alanında iktidarın radikal bir değişimini istemedi. (Ancak burada temel sorumluluk, İsrail ile karşı karşıya gelmeyi zorunlu kılacak radikal bir politik düzen istemeyen Suriye rejiminin ve Arafat’ındı). FHKC, en azından Lübnan Ulusal Hareketi’ni destekleyen bir politika izledi, Arafat ve destekçileri ise bu konuda ayak sürüyorlardı.

Suriye ve Irak, Enver Sedat’ın Kudüs ziyaretini onaylayınca, FKÖ içerisindeki Ret Cephesi 1977’de yasaklandı. Bu süreç, solun geri çekilişi ve İslami devrimin yükselişi dönemi olarak ta-

rihe geçti. Habaş'ın politika sahnesinden dereceli olarak geri çekilişi başladı. Habaş, yıllarca sekreterlikten ayrılmaya çalıştı, ancak yoldaşları buna izin vermedi. Yoldaşları onun sembolik varlığının FHKC için önemini biliyordu ve onsuz çöküş yaşanacağından korkuyorlardı. Elbette haklıydılar. 2000'lere kadar, Habaş liderlikten gönüllü olarak istifa edene kadar hiç kimse onsuz bir FHKC'den bahsedemezdi.

Habaş'ı son kez birkaç yıl önce Şam'da gördüm. Onu ilk kez 1997'de, ben henüz bir lise öğrencisi iken görmüştüm. Bu ilk resim ile son resmi karşılaştırmak benim için çok üzücüydü. Onun devrimci saikleri ve tutkularında en ufak bir azalma yoktu, ancak boş büro bize her şeyi anlatıyordu. FHKC, neredeyse yok oluyordu ve Habaş, politik olarak ilgisizdi. Ona, FHKC'nin uzun deneyimine dair kimi eleştirilerimi ilettim. O, her zamanki gibi açık fikirli ve demokrattı. İslamcıların (Hamas ve Hizbullah'ın) yükselişi karşısında istifa etmiş gibi görüldüğünü söyledim. Bana göre her iki örgütün de desteklenmesi konusunda yeterli derecede eleştiri yöneltmemişti. O ise, "Biz denedik, şimdi de onların denemesine izin verelim" dedi. "Şimdi onların sırası." Solun geri dönüşüne dair cümleler duymak isterdim, ama olmadı.

George Habaş, ömrünü Filistin'e adadı, her bir dakikasını Filistin için yaşadı. O devrimci mücadelenin bir sembolü oldu, FHKC ya da FHKC'nin uzun politik ve askeri deneyimi hakkında ne düşünülürse düşünölsün, Habaş; adanmışlığı ve asketizmi (dünya nimetlerinden elini çekmişliği-ç.n.) ile devrimci bir örnekti. FHKC öyle ya da böyle politik ve askeri olarak yenildiği için FHKC'ye karşı çetin eleştiriler yapılabilir. Ve Filistin politik şiddetine yönelik değerdendirmeler, Filistin toplumunu ve direnişini yok etmeyi hedefleyen Siyonist kitle şiddeti bağlamında yapılmalı. Ancak bu eleştirilerin hiçbirisi bir kuşağın politikalarını ve dünya görüşünü şekillendiren FHKC kurucusunun derin etkilerinin takdir edilmesini engellemez. Bugünkü politik arena bu karakterdeki bir liderden artık ne yazık ki yoksundur.

UĞURLAR OLSUN, GEORGE HABAŞ

Yousef Abudayyeh

PalestineChronicle.com'dan çevrilmiştir.

Dr. George Habaş'ın ölümü ile Arap halkı ve bir bütün olarak dünya halkları, sömürgecilığe karşı efsanevi kalelerinden birini yitirdi.

Halk tarafından doktorluğuna ve Filistin hareketinin bilinci oluşuna atfen El-Hakim olarak adlandırılan Dr. Habaş, Arap tarihinde eşsiz bir figürdü.

Dr. Habaş, Filistin demokratik ulusalcılığının, pan-Arabizmin, ilerici enternasyonalizmin, eşitlikçiliğin mükemmel bir birleşimi idi.

Aslında, böylesi anıtsal tanımlama çabaları El-Hakim'in mirasının çok az bir kısmını oluşturuyor. Onun eşi görülmedik karakteri, insanlığı, yoldaşlarına ve halkına duyduğu sevgi, onu

devrimci bir liderin **arketipi** (ilk örnek, prototip-ç.n.) haline getiren lekesizliği.

1948 yılında bir mülteci olduğu günden başlayarak, Milli Arap Hareketi'ni ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni kurduğu günlere kadar, yetmişli yıllarda Filistin Arap devrimcileri arasında en çok sevilen kişi olarak ortaya çıkışından Amman'daki son yolcuğuna kadar o, Filistin'in ta kendisiydi.

Filistin mücadelesinin var oluşunun temel ilkeleri kırıntılarla takas edilirken, George Habaş bu ilkelerin hiçbirinden vazgeçmedi, bir gramından bile vazgeçmedi. "Lider" kabul edilenler korku silahları ile elde ettikleri saraylarında yaşarken, Dr. Habaş yaşadığı gibi, dürüst, insanca ve onurluca öldü. O, popülerliğinin doruğunda, en yüksekteki koltuğunu gönüllü olarak bırakan bir liderdi.

El-Hakim, tüm örgütleri, politik partileri, ulus devletleri ve sınırları aştı. Ezilenler için konuştu, muhtaçlar için savaştı ve yoksulların yaralarını sardı. Yürekten bir Filistinli, kandan bir Arap'tı ve her bakımdan ilkesel bir eşitlikçiydi. Filistin mücadelesini, tüm devletlerin sınırlarını aşan antiemperyalist mücadele içerisinde konumlandırarak hepimize enternasyonalist bir miras bıraktı.

El-Hakim, her vakit şovenizmden kaçınarak birliğe ve kendine özgü sosyalizme değer veren demokratik ulusalcıları kucakladı. Politik teorinin kör mekanik tarzda devşirilmesini reddetti ve teorinin Arap koşullarına uygun özel biçimlere evrilmesi gerektiğini tartıştı. Siyonizm'in, emperyal hegemonyanın bir ajanı olduğunu ve aynı zamanda, Arap saflarında da hizmetkarları olduğunu kavradı. Ulusal kurtuluş ile sosyalizmin birbirinden ayrılmaz ikili varlığının yılmaz savunucusu oldu.

Diğerlerinden farklı olarak, El-Hakim, Siyonizm'i asla selamlamadı, İsrail bayrağı altında asla "müzakere" etmedi, bir kralın önünde asla diz çökmedi, halkların katillerini asla öpmedi, bir hırsızla asla tokalaşmadı. İnançlarına hep bağlı kaldı, po-

litik iktidar için asla bir taraftan diğerine savrulmadı. Dini farklılıklar arasında asla ayrımcılık yapmadı. Körfez'den Okyanus'a kadar Arap tarihinin birikiminin tümünü sahiplendi. Halkımız kamplarda yoksulluğa mahkum edilirken, Gazze Şeridi'nde bir dilim ekmek, bir damla temiz su bulunamazken, saraylara kurulmadı ya da ihanetin zenginliklerine yüz vermedi.

İronik olarak, bu mükemmel birleştirici pan-Arap efsanesi yaşama gözlerini yumarken, Gazze'de halkımız Mısırlı Arap halkları ile ellerini birleştirmek için sömürgeci bölünmeler uyarınca konulmuş sınır duvarlarını yıkıyordu.

Gerçek liderler bu kadar az bulunurken ve despotlar bu kadar çokken, George Habaş'ı kaybetmek ne kadar da acı. Halkımız imparatorluğun yerel ajanları tarafından yönetilirken, böylesi bir düşü kaybetmek ne kadar elem verici. Arap onuru, her gün özellikle de kendi yöneticileri tarafından ayaklar altına alınırken, böylesi bir birlik ve onur ikonunu kaybetmek ne kadar yıkıcı. Bugünün koşullarında sağcı hakimiyete karşı demokratik pan-Arap ulusalcı alternatifin gerekliliği bu kadar varlıksal bir sorun iken, El-Hakim'in kaybı ne kadar da zamansız.

Lidda kâsabasından sürülen bu mültecinin kaybı ile ne kadar acıya sürüklendiğimizi söylesek az, ancak hâlâ onun yaşam dersleri ve mirasına sahibiz.

Gösteriş çağında bir devrimci olmak ve imkansız zamanlarda bir devrimci olarak yaşayıp ölmek ne kadar zor. Sadece çok az insanın gerçekleştirebildiği bu onurlu yaşamı, El-Hakim şüphe götürmez biçimde, eşsiz bir biçimde sürdürdü.

Güle Güle Abu Maysa!

Mücadele sürecektir...

أصل القاريغ كان الحجر

قاريغنا
سبطه

قاريغنا
سبطه

HABAŞ: DÜŞ DOĞURAN

Lamis Andoni

Yazar, El-Cezire'nin Ortadoğu analistlerindendir.

60 yıllık tereddütsüz mücadelesinin ardından Pazartesi günü Amman'da ebediyete uğurlanan Filistin lideri George Habaş'ın iki hayali vardı: Halkının yurtsuzluğunun sona ermesi ve Arap birliğinin gerçekleştirilmesi.

İki rüyasının da gerçekleştiğini göremeden hayata gözlerini yumdu. Son yıllarında Habaş, İsrail'in yayılmasını, Filistin hareketinin parçalara ayrılmasını, Irak'ın ABD işgali altına girmesini ve Arap dünyasında yaygınlaşan bölünmeyi, vakur dış görünüşünün altında büyük bir kederle izledi.

Ancak o, düşlerini, umutlarını ve halkına olan inancını kaybetmeden yaşadı ve öldü.

Onu ölümünden bir gün önce gören yardımcılarında biri

Issam Al Taher, "Onun Filistinlilere mesajı birliklerini inşa etmeleridir" dedi. Al Taher, "Birlik, birlik, birlik- onun tek mesajı buydu" diye konuştu.

Milyonlarca Filistinli için bu cümleler yalnızca politik bir liderin sözcükleri değildi, aynı zamanda "Filistin devriminin akli ve bilinci" olarak tanımlanan bir adamın duygu dolu haykırışıydı.

Batılı gazetelerde yer alan ölüm ilanlarında Habaş, "terörist taktiklere başvuran radikal bir Filistinli" olarak anlatılırken, halkının yüreğinde Habaş, onların düşlerinin ebesi idi.

Esası kavrayamamak

Tüm dünya onu basitçe "terörist" olarak tanımladı ve orkestra halinde 1970'lerin başında kaçırılan Batı uçaklarını anlatırken çok önemli bir noktayı gözden kaçırdı: Habaş, Nakba (Büyük Felaket) kuşağının bir ürünüydü.

Vatanının elinden alınması ile yaşamı paramparça edilen Habaş, savaşıma yazgılıydı.

Sömürgecilik karşıtı mücadeleden etkilenen Habaş, halkının unutulmaması gerektiğine inanıyordu. Bu bakış açısıyla ve kendi kuşağındaki pek çok insanın bakış açısıyla, dünya; onurundan, güvenliğinden ve geleceğinden yoksun bırakılan ezilen bir halkın kaderi ile ilgilenmiyordu.

Tekrartekrar söylediği gibi, dünya, Filistin'in yaşadığı felaketler karşısında uyanmalıydı. Bu uyku bölünmeliydi. Filistinliler bugün onun taktiklerine katılır ya da katılmaz, ama onun ku-

(1) Afrika halklarının dostu, doktoru Frantz Fanon, 1925'te Martinik'teki Fort-de-France'da dünyaya gelir. Frantz Fanon, 1956'ta psikiyatri doktoru görevinden istifa eder, sömürge genel valisi Robert Lacoste'a yazdığı açık mektupta, insanları zihinsel rahatsızlıklardan kurtarmanın kendisi için imkansız olduğunu, "Hukuksuzluğun, eşitsizliğin ve inayetin yasama ilkesi haline

sağı çok iyi hatırlar ki, direniş, 1960'larda kendini hissettirene kadar Filistin. dünyanın radarlarının tamamen dışındaydı.

Habaş; Franz Fanon⁽¹⁾, Mao Zedung, General Vo Nguyen Giap'tan⁽²⁾ ve sonrasında da Che Guevara'dan etkilenen bir kuşaktan geliyordu. Onların bakış açısına göre, sömürgecilik halklara boyun eğdirmek için onlar üzerinde sistematik, kurumsal bir şiddet uyguluyordu.

Onun yaşamından yansıyanlar, sömürgeci kontrolü birlik, adalet ve bağımsızlık için etki ve baskı olmadan Arap dünyasından söküp atmaya çalışan Filistinliler ve Araplar'ın yaşam öykülerinin birbirine ne kadar bağlı olduğuna ayna tutuyor.

Habaş, Beyrut Amerikan Üniversitesi'nden bir tıp doktoru olarak mezun olduktan sonra, 1953'te bağımsızlığın garantörü olarak Pan-Arabizm'in sesi olabilmek için Milli Arap Hareketi'ni kurdu.

Marksizmi kabul

1960'ların başında Habaş, Amman'da henüz bir çocuk doktoru iken, yoksulları bedava tedavi etmesi ile tanınıyordu. Bu dönemde, Marksizmi kabul eden Habaş, ulusal mücadelenin toplumsal adaletten ayrı düşünülemeyeceğini savunuyordu.

Silahlı mücadeleyi savunan bir direniş hareketi olarak Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni kurduğunda, sevilen doktor, İsrail'in ve Arap hükümetlerinin korkulan bir düşmanı haline geldi.

Filistin'in kurtuluşu ve emperyalizmin uşakları olarak görü-

(2) Vietnam'ın bağımsızlık mücadelesine Ho Chi Minh'ten sonra ikinci lider olarak adını yazdıran Giap, 14 yaşındayken katıldığı Büyük Vietnam Devrimci Partisi saflarında, Fransız sömürgecilere karşı savaşı. Giap, 1946'da ise hem savunma bakanı, hem de kendi kurduğu Vietnam Halk Ordusu'nun başkomutanlığını yapar. Japon işgalinden

len Arap hükümetlerini alaşağı etmek konusunda beyan ettikleri tam da bölgedeki hem pan-Arabist hareketin, hem de solcu partilerin yüreklerinden geçen şeydi.

FHKC, kendini küresel mücadelenin bir parçası olarak gördüğü için dünyadaki solcu hareketlerle hem politik hem de askeri bakımdan güçlü bağlar kurabildi.

Ancak Habaş ve yoldaşlarının politik eylemlerden silahlı mücadeleye geçişi, Arapların 1967’de İsrail’e büyük yenilgisinin ardından gerçekleşti.

FHKC’nin eylemleri, özellikle uçakların kaçırılması, Ürdün hükümetini kendi kafasında onlara bir fiyat biçmek noktasında teşvik etti. Bir zamanların şefkatli doktoru, kendini, pek çok Arap ve Batı hükümetinin arananlar listesinde buldu.

FHKC, taktiklerini derece derece değiştirdi, sonuçta Batı ülkelerine ve hedeflerine yönelik eylemlerini durdurdu, ancak İsrail’e karşı silahlı mücadeleyi reddetmedi. FHKC, 1970’de FKÖ Lübnan’dan çıkmaya zorlanınca daha çok güç ve popülerite kazandı.

İlkesel karşı duruş

1970’lerden 1980’lere doğru Habaş, FKÖ lideri Yaser Arafat’ın ana politik muhalifi olarak belirdi. Oysa, iki adam bağları asla kopmayan dostluk ile rekabetin karmaşık ilişkisini sonuna kadar yaşadılar. Bu yıllar, Habaş’ın pek çok Arap tarafından ilkesel karşı koyuşun sembolü olarak görülmeye başlandığı yıllardı.

Habaş, Arafat ve FKÖ içindeki diğer grupların savunduğu, bir yanda Filistin’in diğer yanda İsrail’in olduğu iki devletli çözümü reddetti.

Habaş’ın konumu saf “idealizm” olarak tanımlandı. Ancak, halkların haklarının reddedilmesini kabul etmemek fikri, Filistin ve Arap hayallerini süslemeye devam etti.

Habaş konuştuğunda insanlar dinledi. S

gemonyasına karşı FHKC'nin ağırlığı hissedildiği için de.

Uzun ve yakışıklı Habaş, muhalifleri onun katılığını eleştir-seler de direnişçiliğini takdir etmeleri sayesinde mutlak bir kariz-ma kazandı. Bedeninin yarısını felç eden bir kriz, görünüşünü de-ğiştirse de, bu, davasına bağlılığını ve ateşliliğini değiştiremedi.

Habaş'la buluşma

Habaş'la 1983'te Tunus'ta tanıştım.

FKÖ Beyrut'tan sürülmüş ve pek çok lideri Tunus'a gelmiş-ti. Habaş, Tunus yerine Şam'a geçmişti.

O gün, FKÖ bir toplantı düzenliyordu. Pek çok lider zaten gelmişti, sonra bir hareketlenme ve sessizlik oldu. Habaş, koltuk değnekleri ile yavaşça içeri girdi.

En büyük savaşçıların doldurduğu salon, Arafat, Habaş'ı kucaklarken ve onun koltuğuna oturmasına yardım ederken ayakta bekledi. Habaş'ın konuşma sırası geldiğinde, yumuşak sesi ile Lübnan'daki askeri yenilginin politik bir yenilgiye dö-nüşmemesi konusunda sert uyarılar yapacaktı.

FKÖ, Lübnan'daki sığınakları yitirmiş olduğu için kendini izole edilmiş hissediyor, İsrail ile Arapların görüşmesinin önle-nemez olduğunu düşünerek, bu noktada vazgeçilmez bir parti ol-manın yolları üzerine kafa yoruyordu

Arafat'ın temel argümanı, Filistinlilerin kendilerini gelecek tartışmalar/görüşmelerde bir parti olarak ifade etmediği koşullar-da iki süper gücün, ABD ve Sovyetler Birliği'nin, onların varlığı ve temsiliyeti olmadan tarihi bir pazarlık yapacakları idi.

Arafat'ın gerçekçiliği olarak

için haddinden fazla istekli olmasının ulusal hakları üzerinden dereceli biçimde ödün verme gibi ağır bedellerinin olacağını vurguluyordu.

Cümleleri salonda ve dışında çınladı. İnsanlar ayağa kalktı. Habaş onların hayallerini dile getirmişti, ancak o gün çoğunluk başka bir strateji gerektiren yeni “pragmatizm çağı” olarak gör-dükleri şeye oy verdiler.

FKÖ liderleri, diplomasinin İsrail’e karşı silahlı mücadeleyi engellemeyeceğine dair yeminler ettiler.

Habaş, acımasız olmadı. Eleştirel bir mesafede kaldı ve fe-laketleri haber veren iç ses oldu. Nihayet, 1993’te FKÖ ile İsrail arasında yürütülen Oslo müzakerelerine karşı çıktı.

1988’te Filistin Ulusal Konseyi, sürgündeki Filistin parla-mentosu, İsrail’in yanında Filistin devletinin kuruluşunu ilan et-tiğinde Habaş kutlamalara katılmadı.

Bunun bağımsızlığa giden tarihi bir adım olduğuna inanarak sevinçten coşan bir FKÖ lideri, daha sonra bana, Habaş’ın göz-lerinde gördüğü acının kendi yüreğinde ağır ağır ilerleyen bir hastalık olduğunu söyledi. Bu lider, Oslo müzakerelerinin ateşli bir savunucusu olmuştu. Ki, kendisi de Habaş gibi 1948’te top-raklarından sürülmüştü.

Habaş’ı gördüğüm, onunla konuştuğum yıllar boyunca; Ce-zayir’de, Suriye’de, Ürdün’de, tekrar tekrar, hiçbir Filistinli lide-rin gelecek kuşakların rüyalarını gerçekleştirme umudunu katlet-meye hakkı olmadığını söylüyordu.

Oslo Anlaşması ve onu izleyen olaylar, Habaş’ın Filistinli-lerin boyun eğmeye zorlandığına dair inancını güçlendiriyordu. Ancak o, “haklılığını kanıtlamak”la mutlu olacak bir

dar sikkın oluyordu ki, eşi ve en yakın arkadaşı Hilda, tartışmaları kesmek zorunda kalıyordu.

İsrail, 2002'de Arafat'ı Ramallah'taki karargahında kuşatma altına aldığında Habaş, rakibinin arkasında durdu. Arafat öldüğünde, Filistinliler İsrail'in bu işin içinde olduğundan şüpheleniyordu. Habaş, Arafat için büyük yas tuttu.

Son üç yılda onu çok az görebilsem de, Filistinlilerin günlük yaşamlarına dair her türlü detayı izlediğini ve öğrendiğini biliyorum. Fiziksel yetersizlikleri onun içselleştirdiği duygusal acısını daha da derinleştiriyordu.

Son günlerinde yanında olanlar, Hamas ile El-Fetih arasındaki çatışmanın onu nasıl rahatsız ettiğini anlatıyor. Mahmut Abbas'ın ABD ve İsrail'in talepleri ile uzlaşma stratejisine karşı çıkıyordu, ancak Hamas'ın Gazze'nin askeri kontrolünü almasını da kabul etmiyordu.

En temel endişesi, tarihteki en ciddi iç çatışmanın Filistinlilere getireceği zarardı.

Habaş, politik bir lider olarak, tarihçilerin araştırmalarının konusu olabilir. Onun başarıları ve yanlışları geçmişi değerlendiren Filistinliler tarafından şefkatle ve şiddetle yargılanacaktır.

Ancak Filistinliler, Habaş'ı yine El-Hakim diyerek uğurladılar. Ve o her zaman, Filistinlilerin ve Arapların düşlerini somutlaştıran adam olarak hatırlanacak.

الذكرى الثامنة والثلاثين لانطلاقة الجبهة الشعبية لتحرير فلسطين

المقاومة والتغيير الديمقراطي والوحدة ضمانة الانتصار

ZAFERE KADAR DİRENİŞ

*Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin (FHKC), 11
Aralık 1967 tarihli kuruluş bildirisi.*

Arap halkları,

Filistin halkı,

50 yıl önce, insanlarımızın çoğu, Siyonizm'in ve emperyalizmin, ulusumuzun özgürlük ve yaşama hakkına yönelik birçok saldırısıyla yüz yüze kaldı. 50 yıl sonra Siyonizm'in ve emperyalizmin küresel güçleri, büyük ideali -İsrail devletinin kurulması- gerçekleştirmek için planlar, saldırılar ve savaşlar tezgâhlıyorlar. Bu tarihi anın her günü halk yığınları tüm bu dalaverele- re karşı direniyor. Yıllardır Filistin halkının yaşamında görülen bu direnişin, ayaklanmalar ve isyanlar biçimindeki sürekliliği, son zamanlarda teslim olma, uzlaşma ve çekilme gibi politik tavırları tamamıyla reddeden ileri kollarda yürütülen komando çalışmasıyla kristalize olmaktadır. Filistin halkının bu ilerlemesi, tüm Arap halklarının da sorumluluğu olan tam bağımsızlığa giden yolda inisiyatifi alma kararlılığını göstermiştir.

Direnen halkımız,

Arap ordularının yenilgisi, (Altı Gün Savaşları-ç.n.) yeni bir dönemin başlangıcıdır. Emperyalizmin ve Siyonizm'in güçlerine

ve silahlarına karşı mücadelede devrimci kitleler önderliği almalıdır. Bunun, emperyalist saldırıları parçalamada ve halk yığınlarına kendi isteklerine göre geleceklerini kurma inisiyatifi vermede en etkili silah olduğu tarihçe doğrulanmıştır. Siyonist şiddeti göğüslemede, tarihi ve ilerlemeyi yeniden kurmada, bu uzun koşuda düşmanları, potansiyel düşmanları tam anlamıyla yenmede kitlelere kalan tek silah, devrimci şiddettir. Koşulsuz teslim olmayı dayatan vahşi bir düşmanla yüz yüze kalan Arap ulusunun önünde başka bir alternatif yoktur. Arap halkının beklentileri ve umutları, 5 Haziran'dan beri yeni bir seviyeye ulaştı; onlar, bu aşamanın doğası ve nesnel koşullarının, silahlanmış halk sloganını yükseltmek ve ancak halkın mücadelesiyle kazanılacak uzun erimli bir savaşta zafere ulaşılana kadar sürdürülecek silahlı mücadelenin dışında bir şanslarının olmadığını biliyorlar.

Filistin halkımızın bütün kesimleri, 1948 yıkımından sonra ilk kez tamamen işgal edilmiş bir Filistin toprağında yaşıyorlar. Zorba düşmanla yüz yüze çarpışıyorlar. Şimdi ya bu zor görevi sonuna kadar götürmeliyiz ya da düşmanın açgözlülüğüne, insanlarımızın aşağılanmasına ve hayatlarımızın sömürülmesine teslim olmalıyız. Son yirmi yıldaki dağılma ve yer değiştirme, Siyonist işgalcilere karşı koymamızı gerektiren bir durum yarattı. İnsanlarımızın, var oluş amacımızın ve Filistin'deki her insanın kaderi işgalcilere karşı onurumuzu, topraklarımızı ve haklarımızı korumak için savaşma kararlılığına bağlıdır.

*Mülteci ve izolasyon kamplarında dolaştırılan Filistin halkı,
Ateşlenmiş toprağımızın filizleri,*

*Köylerimizde ve şehirlerimizde, sefalet kamplarında tutulan
yoksullarımız,*

Düşmana

ve onun tüm amaçları ve varlığıyla konuşurken halk kitlelerince kullanılması gereken tek etkili araçtır. Sonunda zafere ulaşılacak yol; kitlelerin otorite, rehber ve direnişin lideri olduğu yoldur. Halk kitlelerini düzenlemek ve onları aktif katılımcılar ve liderler olarak harekete geçirmek zorunludur. Savaşın ve durumların tüm yönlerini kapsayan yükseltilmiş bir bilinç yaratmak, silahlı örgüt için sürekli insan gücü sağlamak, tüm zorluklara ve engellere karşı devam etmek ve daha fazla direnebilmek için devrimci önderliği inşa etmek, sadece kitlelerin silahlı direniş güçlerini işaret eden sistematik örgütlenmelerle gerçekleştirilecek bir şeydir. Bu yüzden, işgal topraklarında Filistin halkının tüm enerjisini ve gücünü birleştirmek için aşağıdaki örgütlerle bir toplantı gerçekleştirdik: Geri Dönüş'ün Kahramanları, Filistin Özgürlük Cephesi Müfrezeleri (Şehit Abdul Latif Shrouf'un örgütü- Şehit Kassam'ın Örgütü- Şehit Abdül Kadir el Hüseyini'nin örgütü), Filistin'in Özgürlüğü İçin Ulusal Cephe (Gençlik İntikam Örgütü) ve ülkedeki bir dizi diğer örgüt. Bu örgütler, hayati bir birliği gerçekleştirerek, savaşın doğasının, tüm yönlerinin ve düşman güçlerinin bizi tüm çabaları ve devrimci sınıfları düşmanımıza karşı uzun ve keskin bir direniş için bir araya getirilmesi ihtiyacını fark ederek kendilerini Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adı altında birleştirmeye karar verdi.

Çekirdek devrimci gruplarla başlatılan ve yönlendirilen Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, silahlı mücadeleyle ilgilenen gruplar arasında ulusal birliği gerçekleştirmek; geniş ulusal, devrimci bir cephede buluşmak için tüm güçlere ve Filistin gruplarına açıktır. Tüm özgürlük savaşçılarının birliği; savaş uzun ve vahşi, halkın tüm kesimleri arasındaki bölünme dayanılmaz olduğundan halkımızın gerçekten istediği bir şeydi. Dolayısıyla; Halk Cephesi tamamen bu ihtiyaca adanmıştır, çünkü o bu düşünceyle oluşturulmuştur. Bugün kitlelerimiz silahlı direnişin kapısında yürüyor ve inanıyoruz ki; silahlı direnişte kitlelerin önderliği, bu direnişin bir

devrimine yükselmesi için kendini tek garanti olarak doğrulayacaktır.

Savaşan halkımız,

Düşmanın anladığı tek dil, devrimci şiddetin dilidir. Silahlı mücadele, işgale ve Arap topraklarımızın bazı kesimlerinde tekrar işgali dayatan yeni yerleşimlerle direnişimizin tasfiyesine karşı sürdürdüğümüz uzun çatışmanın ana eksenidir. Düşmanla ayağının bastığı her yerde savaşıyoruz. Bu, düşmana karşı daha geniş bir cephe açacağımız ve toprağımızı düşman için ateşli bir cehenneme çevirene kadar sürdüreceğimiz tarihi bir yaklaşımdır. Silahlı mücadelenin çapraz ateşinin sınırları yoktur. Silahlı direniş sadece militanlarla sınırlı kalmamalı, aynı zamanda düşmana karşı Filistin direnişinin değişik seviyelerde farklı kesimlerini de, düşmanın tüm ekonomik, sivil ve politik kurumlarının boykotunu ve tüm bağların reddedilmesini de kucaklamalıdır.

Yüreğimize kök salmış vatanımıza derin bağlılığın verdiği inançla kitlelerimizin sloganı, “Zafere kadar direniş” olmalıdır. Bugün Halk Cephesi, kitlelerimizi bu şiarla selamlıyor. Çağrımız budur. Bunu her gün tekrarlamalıyız, cepheyi yaran her mermide, her şehidimizin düşüşünde... Filistin toprağı tüm kitlelere aittir. Vatanımızın her yanı, onu gaspçılara karşı koruyanlara aittir. Her parçası, her taşı ve kayası... Halkımız, bir karışını bile vermeyecektir bu toprağın. Çünkü bu topraklar aç, fakir ve yerinden edilmiş insanlarımıza aittir.

Bu toprağı özgürleştirmek ve halkımızın birliği için, savaşçılarımız başı dik düşüyorlar. K

tamamen yok olmaktır. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, işgal topraklarındaki direnişte, ertelemeyi ve tereddütü tamamıyla reddetmeye karardır. Ve sessizliğı, utancı ve tasfiyeyi tamamen reddettiğini duyurur.

Tüm kitlelerimizin ve halkımızın önünde, direnişlerimiz ve silahlı hareketimizin başarı ve başarısızlıkları ile ilgili her durumda gerçeğı söyleyeceğimize söz veriyoruz. Gerçek, kitlelerin bir parçası olmalıdır. Çünkü halkı kendi inançlarına bağlayan başka bir güç yoktur. Kitleler abartı ve aldatma olmaksızın silahlı hareketimizin başarıları ve problemlerinin farkında olmalıdır. Çünkü onlar, bu direnişin ve düşlerinin, kanlarına kadar her şeyi verecek emanetçileridirler. Aktif katılımcılar, Filistin toprağının savaşçıları, bugün politik harekette yeni bir yol izliyorlar ve kitlelere tüm açıklık ve gerçeklikle yöneliyorlar.

Arap ulusunun insanları,

Bu savaş uzun ve zordur. Bugün silahlı direniş, Arap cephesinin birliğinde öncü bir koldur. Bugün her Arap, tüm seviyelerde silahlı mücadele birliklerinin yürüyüşü için elinden gelen desteğı sunuyor. İşgal topraklarında savaşan Filistin kitleleri, emperyalizm ve onun yordakçılara karşı Arap devrimci yürüyüşünün aktörleridir. Siyonist ittifakına ve sömürgeciliğe karşı mücadelede, Filistin halkının direnişi ve Arap halklarının direnişleri arasında organik bir ilişki kurmalıyız. Aynı risklerle ve aynı entrikalarla yüzleşmeliyiz. Filistinlilerin silahlı mücadelesi, Arap halkının pozisyonunu da belirlemektedir; kim direnişten yana, kim değil.

Filistin halkının direnişi, dünyadaki devrimci-ilerici güçlerin direnişleriyle bağlantılıdır. Karşı karşıya olduğumuz koalisyonun yapısı, dünyadaki tüm antiemperyalist güçleri kapsayan karşılıklı bir koalis

*Öğrenci arkadaşlar,
Memurlar ve tüccarlar,*

Bu; fedakarlığı, birliği ve mücadeleyi bayrak edinen bir halk hareketinin başlangıcıdır. Biz biliyor ve söz veriyoruz ki; silahlı direniş bir pembe rüya değildir, zulme ve haksızlığa karşı kendilerini koruyan halkın öncülüğünde daha fazla mücadeledir. Bugün mücadele yürüyüşümüzü adım adım sürdürüyoruz. Davanın haklı sahipleri olan sizlerin önderliği ve bağlılığıyla uzun, sert ve keskin bir savaşa hazırlanıyoruz. Bu savaş ne kolay ne de kısa! Ama bu, bir var olma savaşı. Bu, bir alinyazısı savaşı. Bu savaş, derin bağlılık, süreklilik ve azim gerektiriyor.

Şan olsun Arap halkımızın birliğine!

Şan olsun halkımızın mücadelesine!

Yaşasın Filistin toprağında savaşçılarımızın birliği!

Mutlaka kazanacağız!

FİLİSTİN'İN KURTULUŞU STRATEJİSİ

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin Şubat 1969'da toplanan 1. Kongresinin saptadığı strateji belgesidir.

GİRİŞ

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, kuruluşunun üzerinden kısa bir süre geçmiş olmasına karşın –ki politik yaşı şimdi bir buçuk yıldır- nesnel bir değerlendirmeye tabi tutulursa, Filistin halkının geniş kesimlerinin ilgisine nail olan, aynı zamanda Arap dünyasında ve küresel çerçevede de dikkat çeken politik-askeri bir hareket olmayı başardı.

Tarihsel devrimin düzeyine ulaşmaya çalışarak bir devrimin olanaklarını geliştirmeye çalışan bu hareket; şimdi varlığını tehdit eden ve gelişimini engellemeye çalışan nesnel ve öznel tehlikelerle karşı karşıya.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, mücadeleyi sürdürmekte ve eylemlerin sorunları ile yüzleşmekte bilimsel hassaslığın önemi,

kıvraklığı ve tarihsel sorumluluğun ışığında, ilk kongresini Şubat 1969'da gerçekleştirdi. Kongre, Filistin devriminin stratejisi üzerine yoğunlaştı. Ve omuzladığı kurtuluş mücadelesinin seviyesini yükseltme görevini başarabilmek için gerekli genel politik, örgütsel ve askeri adımları tanımladı.

BÖLÜM 1

I

POLİTİK TEORİNİN ÖNEMİ

Başarının temel şartlarından biri, nesnel koşulların net bir perspektifle değerlendirilmesidir. Düşmanın ve devrimci güçlerin net bir değerlendirilmesidir. Çünkü mücadele stratejisi belirlenmediği koşullarda, bu perspektiften yoksun kalındığı koşullarda, ulusal eylem, eninde sonunda hatalar yapacak aceleci bir kumara dönüşür. Bu nedenle, kavga ve adanmışlık dolu on yılların ardından, Filistin halkının bu kez silahlı mücadelenin başarı için gerekli koşulları sağladığına ikna olması zorunludur.

Halkımız, Siyonist düşmana ve sömürgeci planlara karşı uzun yıllardır mücadeleyi omuzladı. 1917 Balfour Deklarasyonu'ndan bu yana halkımız topraklarını korumak, özgürlüklerini kazanmak, ülkelerini sömürgecilerden temizlemek, kendi kaderlerini tayin hakkını elde etmek ve kendi ülkelerinin kaynaklarını kullanabilmek için mücadeleyi sürdürdü. Halkımız, Siyonizm'e ve sömürgeciliğe karşı savaşta her yöntemi ve tarzı denedi. Halkımız, 1936'da topraklarını, evlerini, özgürlüklerini, geleceklerini inşa etme haklarını korumak için silahlandı ve binlerce şehit vererek fedakarlığın her biçimini gösterdi.

Halkımızın silahlı mücadeles

zafere ulaşamadı. Halkımızın büyük bir çoğunluğu, şimdi kamp-
ların sefil koşullarında ve işgalin boyunduruğu altında yaşıyor.

Bu yüzden, mücadelenin başarısı için sadece silahlanmak yeterli değildir. Nitekim tarihte kimi silahlı mücadeleler başarılı oldu, kimileri ise yenildi. Gerçekle, açık yürekli, cesaretli ve devrimci bilimsellikle yüzleşmek zorunludur. Koşulların ve mücadele içerisindeki gerçek güçlerin net bir perspektifle değerlendirilmesi bizi ancak başarıya götürebilir. Kendiliğindencilik ve acelecilik ise başarısızlığa sürükler. Bu gerçek bize, devrimde rehberlik eden ve devrimin stratejik planlarını oluşturan bilimsel politik ideolojinin önemini çok açık biçimde göstermektedir.

Devrimci politik teori, gereksiz bir gösteriş için bir köşede yatan eğitilmişlerin boşlukta asılı kalan zihinsel bir lüksü ya da entelektüel bir hobisi değildir. Bilimsel devrimci teori; kitlelerin düşmanlarını tanıdıkları, onun güçlü ve zayıf olduğu noktaları anladıkları, düşmanları ile mücadelede kendilerini destekleyen ve ittifak halinde olan güçlerin saptanmasına yardımcı olan bir teoridir. Keza, kitleler ancak bu bilimsel devrimci teori sayesinde, güçlerinin farkına vararak nasıl harekete geçeceklerini, düşmanın güçlü yanlarını bilerek zayıflıklarının avantajlarını kullanmak suretiyle onu nasıl yenebileceklerini, hangi örgütsel, eylemsel, politik ve askeri programla zafere ulaşabileceklerini kavrayabilir.

Halkımıza şimdiye kadar düşmanla karşı karşıya geldiğinde neden yenildiklerini açıklayacak olan, devrimci politik teoridir. 1936'da silahlı devrimin ve 1936 öncesi çabaların neden yenilgi ile sonuçlandığını, 1967 yenilgisini nelerin koşulladığını, halkımızın mücade

Ancak böylece kitleler, savaşın tek bir perspektifi ve tek bir stratejisi etrafında örgütlenebilir.

Devrimci politik teori, öncelikle savaşla ilgili net bir bakış açısı gerektirir. Bu nedenle bu konunun önemi ve ciddiyeti üzerinde bu kadar duruyoruz. Politik teori olmadan mücadele etmek ne anlama gelir? Planlamadan yoksun bir biçimde mücadele etmek anlamına gelir. Hatalara düşmek ve bu hataların ne kadar ciddi olduğunu kavrayamama anlamına gelir. Hataların üstesinden nasıl gelinebileceğini bilememek anlamına gelir. Aynı zamanda politik teoriden yoksun olmak, net bir duruşa dayanmayan aceleci politik tavırlar takınmayı getirir. Politik tutumlar kendiliğinden olduğunda ise halkımızın devrimci güçleri; tek bir yolda tek bir sağlam güç olarak bütünleşmesi yerine pek çok ayrı yol ve yöntem arasında boşa harcanmış olur.

Bu konunun hafife alınması tehlikesi var. Sizi uyarmak istiyoruz: Tabanımızda ve savaşçılarımız arasında, devrimci politik teoriyi belli “politik liderler” ve “politik güçlerle” temsil edilen “politik sefahat”la karıştırma eğilimi var. Bu eğilim, devrimci politik teori ile Filistin ulusal hareketinin silahlı mücadele stratejisi öncesinde kullanılan eski politik yöntemleri birbirine karıştırıyor. Ayrıca, bu eğilim, politik teori ve belli entelektüellerin devrime ilişkin karmaşık düşüncelerini de birbirine karıştırıyor. Böylece, bu eğilim, politik düşünceyi küçümsüyor ve hafife alıyor. Bu yüzden, bu eğilimi düzeltmek için burada radikal bir eylem gerçekleştirmemiz gerekiyor.

“Politik sefahat”e son verecek olan, silahlı mücadelede kararlılığımızı bileyecek olan ve devrime hizmet yerine onun sorunlarını çıkmaza sürükleyen entelektüellerin maskelerini düşürecek olan, devrimci politik teoridir.

açıklamalıdır. Devrimci teori, bu gereklilikleri yerine getirdiği zaman kitlelerin elindeki en etkili silaha dönüşür. Böylece, kitlelerin gücü pekiştirilmiş ve devrimin başından nihai sonucuna kadar eylemdeki tüm güçlerle savaşın ve ayrı ayrı güçlerin konumları üzerine net bir değerlendirme yapılmış olur.

II

DÜŞMANLARIMIZ KİM?

Mao Zedung, “Çin Toplumunda Sınıfların Değerlendirilmesi” (Mart 1926) başlıklı makalesinde şöyle der:

“Düşmanlarımız kimler? Dostlarımız kimler? Devrim için en önemli soru budur. Çin’de geçmişteki devrimlerin bu kadar az şey başarmasının temel nedeni, gerçek düşmanlara saldıracak gerçek dostların bir araya getirilememesi idi. Devrimci bir parti kitlelerin rehberidir. Hiçbir devrim, devrimci parti kitleleri yanlış yönlendirirse başarılı olamaz. Devrimizi zafere ulaştıracığımızdan ve kitleleri yanlış yönlendirmeyeceğimizden emin olmak için tüm gerçek dostlarımızı, tüm gerçek düşmanlarımıza karşı birleştirmeye azami gayret göstermeliyiz. Çin toplumundaki çeşitli sınıfların ekonomik konumlarını ve onların devrim karşısındaki tutumlarını değerlendirmeliyiz.”

O vakit, düşmanlarımız kim?

Her devrimin ardındaki politik düşünce bunu sorarak ve yanıtlayarak işe başlar. Kabul etmek gerekir ki; Filistin halkı, bu soruyu şu ana kadar net, spesifik ve kesin bir biçimde yanıtlamadı. Oysa, düşmanın net bir tanımı olmadan

savrulduk ve düşmanın yenilmez bir güç olduğunu düşünmeye başladık.

Böylesi değişken bir duygusal atmosfer içerisinde, bizim için savaşın bilimsel bir değerlendirmesini yapmanın ya da savaşı kazanmak için azim ve zeka ile plan yapmanın mümkün olmadığı açıktı.

Kitlelerin düşmanı tanınması, savaşın resminin netleşmesi için şarttır.

İsrail

Kurtuluş mücadelemizde ilk olarak, saldırgan, yayılmacı, ırkçı yapısını korumak ve topraklarımızı, özgürlüklerimizi ve haklarımızı yeniden kazanmamızı engellemek için iki buçuk milyonluk ulusunu askeri bakımdan mobilize etmeye çalışan politik, askeri ve ekonomik bir varlık olan İsrail ile karşı karşıyayız.

Bu düşman, askeri teçhizat standartları ve eğitiminin yanı sıra hareket kabiliyetinin üstünlüğünün de yansıması olan belirgin bir teknolojik üstünlüğe sahip. Ayrıca düşman, bir ölüm kalım mücadelesi yürütüyor olduğuna ve son nefesine kadar kendini savunmak dışında başka bir alternatifi olmadığına dair duyguları da kullanarak, tüm güçlerini (ç.n.) harekete geçirme yeteneğine sahip.

Bu harekete geçirme kabiliyeti ve teknolojik üstünlük, düşmanla karşı karşıya geldiğimiz her durumda akılda tutulması gereken iki noktadır. Düşmanla şimdiye kadar giriştiğimiz her savaşta yenilmemiz tesadüf değildir. Yenilgilerimize kısmi ya da rasgele açıklamalar get

durumla karşı karşıya kalmasına neden olacaktır. Bu, çok büyük bir hata olur.

Dünya Siyonist hareketi

İsrail, dünya Siyonist hareketinin ayrılmaz bir parçasıdır; aslında bu hareketin bir dalıdır. Bu yüzden, İsrail ile savaşımızda, tek başına İsrail devleti ile değil, alt yapısı dünya Siyonist hareketinin gücü ile oluşturulan bir İsrail ile karşı karşıyayız. Siyonizm, ırkçı-dinci bir hareket olarak dünyanın dört bir yanında İsrail'i desteklemek ve saldırgan varlığını korumak, yaygınlaştırmak için 14 milyon Yahudi'yi örgütlemek ve yedeklemek istiyor. Ve bu destek, sadece moral desteğe indirgenemez. Bu destek, İsrail'e, dünyanın her köşesinde propaganda ve kamuoyu etkisi yaratmasının yanı sıra her gün daha fazla insan, daha fazla finans kaynağı, daha fazla silah, daha fazla teknik donanım, daha fazla ittifak sağlıyor. Bu nedenle, düşmanımız İsrail'in yanı sıra Siyonist harekettir derken, düşmanımızın tanımına yalnızca iki sözcük eklemiş olmuyoruz, savaş koşullarını hesaplarken göz önüne almamız gereken korkunç bir maddi güç de eklemiş oluyoruz.

Bu raporda, kendimizi İsrail ve dünya Siyonist hareketini genel bir değerlendirme ile sınırlandırıyoruz, ancak İsrail'in ve dünya Siyonist hareketinin detaylı ve dikkatli bir çalışmasının yapılması gerektiğini de belirtmeliyiz. Böylesi bir çalışma, değerlendirmelerimizi daha açık hale getirecek ve onaylayacaktır. Aynı zamanda bu detaylı değerlendirme, düşmanın yüzeysel görünümünden de kurtulmamızı sağlayacaktır.

gerçeklerden, detaylı bilgilerden, düşmanın somut ve gerçek tablosuna ulaşacağız.

Karşı karşıya olduğumuz, İsrail ile dünya Siyonist hareketi tarafından temsil edilen düşmanın, İsrail için de olduğu kadar diğer toplumlarda da, ayrıca İsrail ile dünya Siyonist hareketi arasında da pek çok iç çelişkiye sahip olduğu da görülmeli. Bu çelişkiler de, bizim için sabit bir araştırma ve çalışma konusu olmalı. Direniş hareketinin gelişmesi net bir biçimde bu çelişkileri keskinleştirecektir. Böylece biz de kurtuluş savaşının çıkarına onlardan yararlanabileceğiz.

Savaşın bugünkü koşullarında bu çelişkiler, İsrail'in ve dünya Siyonist hareketinin iç bütünlüğünü ve yoğunlaşmasını bozacak düzeyde değildir. Dolayısıyla, bizim için düşman; İsrail'de yaşayanları ve dünya Yahudi'lerini bu savaşta harekete geçirebilme konusunda teknik kabiliyetleri ve kusursuz örgütlenmeleri ile güçlü ve etkili biçimde yoğunlaşmış ve bütünleşmiş tek bir kamptır.

Şimdi, düşmanla ilgili perspektifimiz bu kadarla mı sınırlı? Karşı karşıya olduğumuz "tüm düşman" bu kadar mı?

Bilimsel hesaplamalar yapmazsak ve perspektifimizi bu noktalarla sınırlarsak, büyük bir hata yapmış oluruz.

Çünkü, Filistin'in kurtuluşu için mücadelemizde, üçüncü bir güçle, Amerika Birleşik Devletleri'n

